

Eiland-je bewoner

John Baselmans

Bundel

Curaçao, 2008

This book is written by
John Baselmans

Photos and illustrations are from the hand of
John Baselmans

With thanks to all those people who are supporting me.

Copyrights

I won't put all the usual "don'ts" here, but I hope that you respect my work.
At least let me know when you use any part from this book.

You will find my address on my website
<http://www.johnbaselmans.com>.

Thank you.

ISBN 978-0-557-01281-7

VOORWOORD

In dit boekje is een bundel van de twee uitgegeven boekjes ‘Eiland-je bewoner deel 1 en 2’. Naast deze bestaande verhalen zijn er nog extra verhalen en tekeningen geplaatst van mijn hand.

Het zijn waargebeurde verhalen, allemaal persoonlijk en door mijn gezin meegemaakt.

Laat ik me voorstellen, ik heet John Baselmans, geboren en getogen Brabander en woon sinds 1982 op een klein eiland-je genaamd Curaçao. Curaçao is een eiland wat de grootste is van de 3 benedenwindse - en de drie bovenwindse eilanden van het voormalige Nederlandse Antillen. Curaçao heeft een oppervlakte van 472 vierkante kilometer en ligt tegen de kust van Venezuela in de Caribische zee.

Zo, nu bent u geografisch helemaal ‘up to date’ en heeft u een beetje een idee waar ik verzeild ben geraakt. Dit boekje is tot stand gekomen omdat ik het jammer zou vinden dat deze gegevens verloren zouden gaan. Nu weet ik dat er vele boekjes geschreven zijn en de ene nog romantischer dan de andere en veelal over ook de goede oude tijd van ‘shon’ die en dat. Meestal smeulige verhalen over hoe het vroeger was. Liefst nog een snufje slaventijd erbij om zo het ook nog een historisch waarde te geven. Dit boekje is geschreven als Makamba (Papiamento voor Nederlander) nu ruim 25 jaren wonend op Curaçao. Laat me voorop stellen dat ik geen racist ben en dat ik de mens in de waarde zie zoals ze zijn. Kleur is ook geen optie voor mij om aan te vallen en ook is het niet in mijn bedoeling iemand te krenken, te beledigen of te vernederen. Dus, mochten er verhalen zijn die u denkt dat ze op u slaan of uzelf terug in kan vinden, zie het niet als een persoonlijke aanval. Ja mensen, je leest het goed deze jongen lijkt voorzichtig maar uit ervaring kan ik u zeggen dat dit eiland bewoners heeft met uitschuifbare tenen! U zal in het verloop van het lezen van deze korte anekdotes wel tegenkomen waarom ik dit in mijn voorwoord aanhaal.

Veel is er gebeurd en veel heb ik gezien en soms zult u zeker denken dat ik het uit mijn duim gezogen heb. Toch zijn het waargebeurde verhalen of situaties. Het is niet aan mij om een populair romannetje of een lekker lopend verhaaltje te schrijven, daar ik in dit soort boeken niet geloof.

Goed, dat was dan zo'n beetje de inleiding. U zal zeker al ondertussen gemerkt hebben dat mijn taalgebruik ook niet is zoals het voorgeschreven is in de dikke van Dalen en het algemeen beschaafd Nederlands. Ook daar geloof ik niet in en ik zie schrijven net zoals een expressie in de kunst, het komt uit je hart en ziel en dat maakt het product. Ik wens u veel leesplezier en blijf eraan denken, we wonen hier op een geweldig eiland met altijd zon, blauwe zee en geweldige mensen.

John Baselmans

INHOUD

Voorwoord	4
Oude vriendelijkheid	11
De kapotte telefoon	12
Mijn eerste wagen	13
Eigen zaak starten	14
Heilige koe redden	15
Ziekenhuisje in en uit	17
Even uitbetalen	18
Snèk gekwek	19
Weg, weg	20
Zwemmen of duiken	21
Welk jaartal ook al weer	22
Simpele hobby	23
Water, geen water	24
Duikje wagen	26
Corruptie, hoe kom je erbij	27
Modderbad	28
School of kinderopvang	30
Experts en hun dorp	31
Kerstmis	32
Ook een manier van eten	33
Even snel parkeren	34
Sorry, foutje	35
Weg remmen	36
Bankrekening, niet zus dan maar zo	37

Rijtje staan	38
Onze mooie baaien	39
Paaltje er wel, paaltje er niet	40
Balletje slaan in de stank	41
Weg natuur	42
Actie tot mijn laatste adem	43
Antilliaanse lijfspreuk	44
Vuil, het moet kunnen	44
Notendopje op de open zee	45
Legale illegalen	47
Olie tanker versus vissersbootje	47
Illegale tv	48
Gokken, waar maken we ons druk om	49
Ober, er zijn wat muggen	50
Il-legaal bouwen	50
Geloof of van je geloof vallen	51
Ik schiet ze neer	51
Trek aan mijn handrem	52
Drugs, hoe blijven we erbuiten	53
Verkeerd verkeer	55
Helden op sokken	56
Vrienden en kennissen	57
Curaçaose stress	58
Curaçaose logica	59
Boom arrest	64

Lichtende bel	65
Rijbewijs halen	66
Ieder zijn beroep	68
Wagen keuren	70
ADSL	71
Het straatnaambordje	72
Druppelende waterleiding	73
Rauw vlees	74
Regenbuitje	76
Extra lusje lopen	77
Killer dog	78
Legale oplichterij	79
Nummerplaat kopen	81
Don't touch me	82
Medicijn wel medicijn niet	83
Niet over mijn weg	85
Beetje warm	86
Daar gaat ie dan	87
Welke timing	88
Verzekering wel, verzekering niet	89
Campo	91
Vakwerk	92
Miljoenario	93
Onze grootste vis	94
Lekke band	96
Natuurlijk gevarenschild	96
Hoe parkeren	98

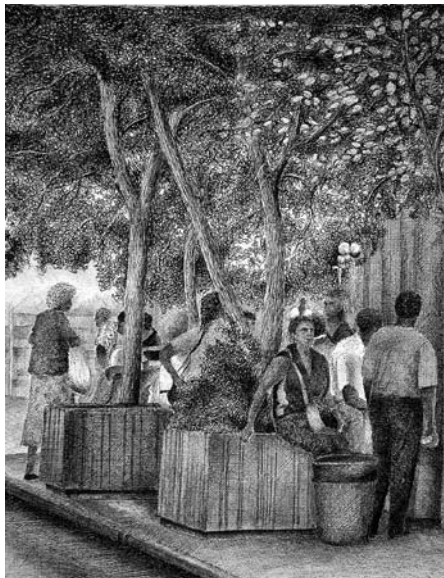
Kleine verhoging	99
Rotswandje hangen	101
Van roken naar mediteren	102
Vrachtwagentje lenen	103
Uw identiteitsbewijs meneer	104
Hondje redden	105
Vuurtje blussen	106
Duikje nemen	107
Rood licht rijden	108
Brabants Nederlands	109
Springen	110
Receptie bij de Gouverneur	112
Kappertje spelen	113
Hondje meer hondje minder	114
Mijn eerste expositie	115
Het verboden dak	116
De mysterieuze fluit	117
Suzuki bus versus BMW	118
Luidruchtige God	120
Het grootste huis	121
Heiligheid	123
Mijn Rolls Royce	124
Extra zakcentje	125
Kleurenprinter kopen	127
Kunstmennend eiland	128

De duurste afrastering op Curaçao	129
Vuurtje stoken	131
Eten, zoveel je kunt	132
Bankje zitten	133
Selectieve armoede	134
Blanco volmacht	135
Curaçaoose carnaval	137
Meer rechten	138
Moterblok lenen	139
Stroomloos eiland	140
Billen bloot	141
Hagel in de tropen	142
Leguaantje kopen	143
Fik erin	144
Duikbrevet halen	145
Even iets te ver	146
Begrafenis op het eiland	147
He oudje	148

Oude vriendelijkheid

Het is duidelijk bewezen dat de lokale bevolking vriendelijk en behulpzaam is. Toch zijn er twee groepen, de oudere generatie die je werkelijk als mens benadert en veelal een jongere generatie die je regelrecht dood kijkt. De oudere generatie is altijd in voor een praatje in het Nederlands wat ze beheersen en ik met mijn slecht Papiaments. Toch hebben we doorgaans een heerlijk open, eerlijk gesprek en zijn de mensen vanuit diep hun hart vriendelijk. Praat je met de jongeren dan mis je wat en dat is dan duidelijk dat deze mensen de taal niet beheersen en schuw zijn naar andere mensen toe. Slavernij, daar schuilen deze jonge mensen zich achter maar helaas en bij navraag bij de oudjes, kunnen en hebben deze jongeren de slavernij niet meegemaakt.

Als je dan vraagt aan de oudere generatie wat zij hier van denken, krijg je het antwoord: *Och drugs, alcohol en bang om een confrontatie aan te gaan. Het maakt deze 'kinderen' alleen maar agressief en zie maar, ze kijken je nog niet aan als ze schreeuwen. Ja vroeger in onze tijd was dat niet zo, ging een oudje door, nee wij die de slavernij hebben meegemaakt weten dat het verschillende kanten heeft. Zo zie je nu maar, ze weten nog niet om te kunnen gaan met hun vrijheden. Vervolgens een andere oudje: vriendelijkheid meneer is ver te zoeken, ook naar ons toe hoor.*

De kapotte telefoon

Zoals je weet, wij eilandbewoners werken niet meer met de tamtam. Het is al geruime tijd vervangen door de telefoon en als hij werkt dan kunnen we er nog door praten ook! Maar ik schrijf nadrukkelijk ALS hij werkt, want daar schuilt nu het grote probleem.

Op een dag in een van de eerste jaren dat we op het eiland woonden was de telefoon weer eens kapot. Het gebeurde regelmatig en dat is niet verwonderlijk als je die grote bossen draden over de weg ziet hangen. Het eiland is vol geplaatst met kaal geschoren bomen die we telefoon-, elektriciteit- en lichtpalen noemen. Alles is grotendeels boven de grond want de reden daarvoor is, is omdat het dan makkelijker te maken is. Dat was het antwoord op een vraag die ik eens stelde waarom wij kale bomen hebben overal op het eiland. Makkelijk te maken bleek ook niet altijd op te gaan want hoe kun je in hemelsnaam een draadje zoeken in die wirwar van lijnen die boven je hangen? Maar goed, daar zijn er allemaal experts voor hier op het eiland en wonder boven wonder vinden ze het goede draadje na geruime tijd inderdaad!

De telefoon werkte niet en dus bij familie bellen dat we weer geen telefoon hadden. Nu moet ik zeggen, ze komen vrij snel. Nou ja, niet altijd, maar doorgaans ja, mogen we niet klagen. En ja hoor, de eerste bedrijfswagen stopte voor de deur, groot 'Setel' op geklad en zo wisten we dat de experts er waren. Stapten 2 mensen uit, één pakte een ladder en begon te meten. De andere persoon was zijn opzichter, hij moest kijken of deze jongen wel meten kon. Dit voor alle duidelijkheid. De goede jongen kwam van de ladder en er startte een vergadering op de weg. Werd gebeld door de opzichter en daar stonden ze wachtend, wachtend op... Ja hoor weer een wagen, weer 2 mensen erin, weer een opzichter en een jongen die naar mijn huisdeur kwam en binnen de telefoon opnam en tot zijn verbijstering erachter kwam dat, dat ding werkelijk kapot was! Dus ging hij het stuk meten naar de paal toe. Weer vergadering op straat want het probleem was niet de paal en niet mijn huis. Maar ja hoor, het was het stukje wat net in de grond lag naar de hoofdkabel toe! Ja, we waren in de stad al zeer vooruit strevend en waren er stukken waar de kabels al in de grond lagen en overigens nog liggen. Weer wachten en ditmaal kwam er een pick-up met 3 mensen voor de deur en ik begon al te zweten want de parkeerplaatsen raakten vol en konden niet nog meer personeel ontvangen.

De drie mensen stapten uit en een jongen begon te hakken in de grond, de tweede haalde het zand weg en ja, u raadt het al, de derde was weer een opzichter. Waren we dus al op 7 man personeel voor een huisaansluiting te repareren. Kennelijk was dat nog niet genoeg want weer werd er vergaderd en kwam wagen 4 voor de deur met 1 man daarin! Hij mocht kennelijk alleen werken! Hij maakte een nieuwe verbinding in een sok onder de grond. 8 mensen rond je huis om een telefoonlijn aan de praat te krijgen!

Verspilling? Och nee, zo moet u dat niet zien. Vele mensen die bij Setel werken zijn overheidsambtenaren die door bevriende politici op deze plaatsen gezet zijn. Het is een bedrijf dat bulkt van personeel en zo vele mensen van de straat houdt. Zie het als een werkverschaffing, al is het zo dat de prijzen wel astronomisch hoog gehouden moeten worden alleen om al deze mensen een salaris uit te betalen. Och, of we het nu aan de belasting geven of het geld aan personeelskosten spenderen! Het geld verdwijnt toch, niet waar?

Mijn eerste wagen

Op het eiland aangekomen ben ik snel erachter gekomen dat fietsen en lopen geen opties zijn om op dit eiland ergens te komen. Je hebt werkelijk zelfmoordneigingen als je gaat fietsen of lopen in dit verkeer. Dus snel toch maar een rijbewijs halen en mijn eerste bakkie kopen.

Nou bakkie? Ik kwam een Renegade CJ7 tegen die door een vrouwtje kennelijk alleen in zijn 3 gereden was. Kopen die bak, vertelde mijn vriend me. Hij moet compleet overhaald worden en dan heb je een nieuwe jeep. Ok, zo gezegd zo gedaan en binnen enkele dagen had mijn vriend die complete jeep uit elkaar liggen.

Nu ben ik geen echte monteur maar wil wel graag alles zien en meemaken dus hing ik er bovenop als hij bezig was. Na verloop van tijd maakte ik kennis met de Antilliaanse manier van wagens maken. Ik vroeg hem: *Waarom zet je dat niet meer terug? Is niet nodig*, was zijn antwoord, en vervolgde met *die Amerikanen maken wagens om ze alleen kapot te laten gaan!*

Goed, na enkele dagen had ik een ‘nieuwe’ jeep met nog een reserve jeep aan onderdelen die volgens hem niet nodig waren! We startten de bak en wonderwel dat ding deed het!

Hij liep als een trein al had het, later bleek, een klein nadeeltje, hij liep 1 op 2!! Maar och, de brandstof was niet zo duur toentertijd. We hadden ook uitgemaakt dat we er van die knotsen van banden op zouden moeten leggen en jawel hoor, ook dat fikste hij even zodat we moesten klimmen om in de jeep te komen. Al waren we beiden niet de kleinsten met onze 1.89 en 1.94 meter!

Die bumper, klaagde hij, *die bumper is niets, daar kan je niets mee doen*. Waar ik hem op vroeg: *Wat denk je?* *Een U balk*, was zijn antwoord en we gingen naar de sloop en haalden daar een U balk die we voor en achter op de jeep zetten! Het leek me wel gaaf en zo zat er binnen enkele uren om mijn jeep een U balk gemonteerd! Je kon je niet voorstellen wat voor een monster ik reed en wonderwel iedereen ging opzij op de weg.

Later was het even spannend want de wagen moest gekeurd worden en met die banden en bumper zat er een kans in dat hij afgekeurd zou worden. Geen probleem, vertelde hij, we halen even de banden eraf, gooien de oude eronder en de balken gooien we er ook even af. En zo kwam hij mooi weer voor twee jaar door de keuring. Dit monster was werkelijk alles mee te doen en heb me zelden zo veilig gevoeld in een wagen als die.

Eigen zaak starten

Na vele jaren als kunstenaar gewerkt te hebben had ik zin om mijn oude beroep weer eens op te pakken, grafisch ontwerper, iets waar ik voor gestudeerd heb en weer zin in had.

De technieken waren veranderd en ik ben enkele maanden naar Nederland gegaan om me van deze nieuwste technieken op de hoogte te stellen en te leren. Terug gekomen had ik een compleet bedrijfsplan opgesteld van een reclamebureau inclusief drukkerij. We zouden kleinschalig beginnen en hadden uitgerekend dat we het met 5 man konden opstarten; ik had in Nederland mijn

oud grafisch leraar en een goede leerling gestrikt om hier te komen samen met 2 lokale mensen en me zelf. Ik had veel tijd ingestoken en alles was al in kunnen en kruiken. De twee Nederlanders stonden klaar om te komen, financiën okay en nu nog even naar economische zaken om arbeidsvergunningen aan te gaan vragen voor deze twee heren.

Werd netjes ontvangen, wel na het nodige wachten, maar ja dat ben je wel hier gewend. Ik werd te woord gestaan en deze man zag mijn plan in en knikte goedkeurend. Ik was al blij want je weet maar nooit hoe mensen hier reageren. Maar het leek er goed uit te zien. Leek, ja leek, want toen hij zijn mond opende kwamen er de volgende klanken uit: *Heer Baselmans, ik zie dat er 3 Nederlanders in uw bedrijf komen te werken inclusief u zelf, dat wil zeggen dat u verplicht bent 6 Antillianen in dienst moet nemen!* Mijn mond viel open, maar er kwam geen geluid uit.

Even slikken, even denken, ik stond op liet het bedrijfsplan liggen en liep weg met de woorden: *Ik ben nu al failliet.* De man riep me nog wat na maar dat was niet meer belangrijk en weg was ik.

Geen bedrijf zoals ik het voorgesteld en gepland had maar ik heb toch 12 jaren lang mijn eigen reclamebureau gehad. Zonder een arsenaal Antillianen om me heen maar wel met mijn eigen inbreng.

Heilige koe redden

Met een zeer goede vriend van me die altijd mijn jeeps aan de praat hield, hadden we buiten meerdere hobby's, ook een hobby van, bij harde regen de jeep vol laden met hout, kabels, krik en extra water en op pad gaan.

Ook zo die dag, waar het al even enkele uren zwaar had geregend en dan kon je op je vingers na tellen dat er toeristen wel ergens vastzaten op de noordkant. Zo hebben we wel eens 4 wagens uit de modder getrokken op een middag. Goed deze middag was een aparte middag en voor mijn jeepje een master piece!

We kwamen via de luchthaven op de vlaktes van Hato en vrij in het begin zagen we een keurige wagen staan met 4 mensen, mooi in het wit gekleed, buiten staan in een grote plas water/modder. Hun kleren bleken, toen we dichterbij waren gekomen, al tot bij hun middel vol modder te zitten en ze stonden beteuterd te kijken naar hun wagen die weggezakt was. Ik reed mijn jeep voor de wagen, haalde de kabels te voorschijn en in de kleine versnelling plus vierwielaandrijving trokken we deze mensen weer op het verharde pad. Blij dat ze waren dat ze geholpen werden door twee wildvreemden ‘in the middle of nowhere’! We wezen hun de weg terug en gingen verder op avontuur.

En jawel hoor, weer een zwaaiende man en al van verre riep hij dat we hier niet moesten rijden. We kenden de weg op ons duimpje en reden met de jeep naar hem toe en waar hij wat foeterend stond te gebaren dat we toch zo eigenwijs waren. Maar wat zagen we tot onze verbazing, een truck was vast komen te zitten, jawel hoor in de modder! Mijn vriend keek me aan en ik had zo iets *En nou?* We haalden ons gereedschap (oud hout, stenen en kabels) te voorschijn en begonnen die onder de banden te leggen. We namen de route door die we zouden gaan rijden en ik stapte in mijn jeep en mijn vriend in de truck. Die man stond maar wat ongelovig te kijken en geloofde niet in wonderen, engeltjes en domme jeep kracht. We startten allebei de motoren en ik liet langzaam de koppeling opkomen in mijn allerkleinste versnelling. En jawel hoor, er kwam beweging in en het logge gevaarte kwam los! We reden wat door, richting een hoger gelegen pad.

We hebben nog nooit zo’n gelukkig mens gezien als deze man. Want wie en wat is zo gek op dit eiland om een truck uit de modder te trekken? Voor mij, ik heb mijn jeep een extra tank van de duurste benzine gegeven en extra lekker ingesopt om zijn modder kwijt te raken. Allemaal als dank voor het goede wat hij ons geleverd had.

Zo hadden we allemaal een geweldige middag en een twee zeer mooie ervaringen rijker.

Ziekenhuisje in en uit

Op een gegeven moment was mijn vrouw tegen een dichtgewaaide deur opgelopen. Gevolg, vreselijke hoofdpijn en misselijk. De huisarts meende dat ze donker in de slaapkamer tot rust moest komen. Lichte hersenschudding noemde hij het. Dus slaapkamer donker gemaakt, deuren dicht en de kinderen alsmear erop wijzen geen herrie te maken want ma is ziek. Maar de misselijkheid en pijnen werden erger en zo moest ze opgenomen worden in het Elisabeth Hospitaal.

In een ziekenwagen werd ze binnengebracht en ondertussen regelde ik alles bij de poli. We waren eerste klas verzekerd, ja dat hebben we nog hier op het eilandje, maar er was geen plaats. Iets wat altijd zo is want kennelijk gebruiken de doktoren en verpleegsters zelf die kamers. Dat terzijde, het lijkt mij de enige verklaring waarom ze altijd bezet zijn. Dus tweede klas boeken. Ik mijn vrouw zoeken en nee hoor, nergens te vinden.

Na wat navragen bleek ze gezet te zijn in de derde klas naast de keuken waar de radio brullend aan stond met een of andere tumba muziek! Ik naar de zuster, die me niet wilde helpen en zo naar de hoofdzuster waar ik vertelde dat ze eerste klas of tweede gezet zou worden in een donkere kamer want ze heeft een hersenschudding. Deze dame kon niets doen en liep weg. Nu ben ik niet op mijn mondje gevallen en voor een gat te vangen dus ik pakte een rolstoel en liep naar mijn huilende vrouw toe om haar daarin te zetten. *Waar gaat u naar toe?*, was de vraag van de hoofdzuster. *Naar huis*, was mijn antwoord, *MET mijn vrouw. Bij mij thuis is het rustiger dan als in deze hel hier.* De zuster werd des duivels en haalde er de bewaking bij. Ik maakte hen duidelijk dat ik de opname niet zou betalen en omdat ik niet betaalde, zelf maar het initiatief nam om te gaan. Omdat ze toch geen bedden kennelijk zouden hebben en een donkere kamer.

Goed, na veel herrie en getrek ik met mijn vrouw naar onze arts die ondertussen was binnengekomen en toch even een scan wilde maken. Scan bleek goed, geen groot letsel en binnen drie uren lag mijn vrouw weer heerlijk rustig in haar eigen bed thuis. Zonder de vallende pannen en een tumba bij haar oren.

Even uitbetalen

Weer eindelijk eens een uitbetaling van het gouvernement, maanden zelfs jaren moet je op je geld wachten eer je eens wat ziet. Maar goed, ik was in alle blijde verwachtingen want ik had weer eens een schrijven mogen ontvangen dat mijn betaling zou worden uitgekeerd. Dus ik in mijn jeep, op naar financiën. He geluk, niet zo'n lange rij en ik was ook vrij snel aan de beurt. Ik schoof mijn briefje door de gleuf en een oudere man nam het aan en toen begon het. Ja het was gewoon een film waard, het ging zo.

Deze man nam mijn briefje en mijn identiteitsbewijs en hield ze bij elkaar, keek me aan en keek me diep in de ogen. Ik dacht even, ik ben erbij deze man ziet mijn ziel. Maar weer staarde hij me in mijn ogen en draaide zijn stoel iets naar links. Daar lag een boek en hij zocht mijn nummer op wat op de brief stond. Jip, gevonden en hij vinkte het aan. Goed, ik ging al klaar staan voor het grote geschenk. Maar nee, meneer ging naar de rechter kant waar ook een boek was en weer ging hij bladeren om mijn nummer te vinden. Pffff geluk, het nummer stond ook in dat boek. Wat een geluksvogel ben ik toch. Weer stond ik klaar om mijn cadeau in ontvangst te nemen maar helaas, weer geduld, meneer moest naar de kluis om geld te halen. Zou hij meer nulletjes zien dan ik? Maar goed, weer even wachten. uiteindelijk kwam hij met een pak tientjes aan en ging rustig zitten, pakte die pak tientjes en begon er één voor één, voor me neer te leggen in een lade van het loket. Elk maal als hij een tientje in de la legde keek hij me aan met een vragend gezicht 'Kan ik stoppen?'

Maar ik vertikte dat te zeggen en na 28 maal me aangekeken te hebben, met hetzelfde vragend gezicht, schoof hij het geld en een kopie naar me toe. Ik pakte het geld en het briefje en kon het niet na laten hem een vraag stellen: *Meneer, heeft u dit van uw eigen salaris moeten betalen?*

Ik liep weg met mijn zuur verdiende geld en hij snapte niet waarom ik deze vraag stelde.

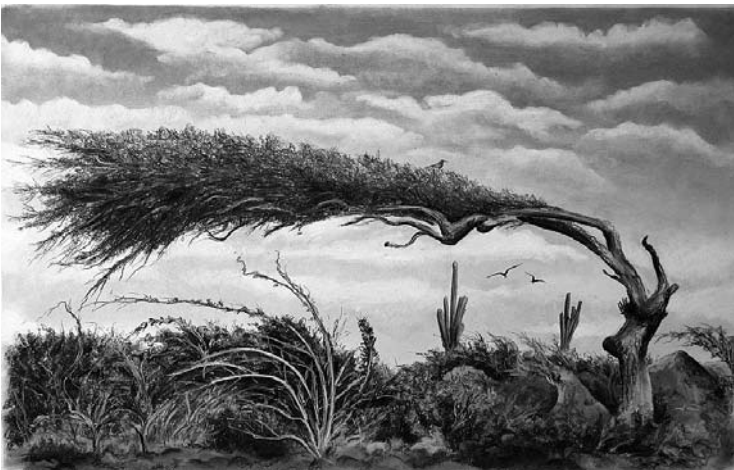
Snèk gekwek

Ja, het blijft in mijn oren altijd hard klinken. Snèk. In het begin dat ik op het eiland kwam werd me al snel duidelijk gemaakt dat als je kennis wilde maken met de bevolking moet je naar een snèk gaan.

Goed, zo gezegd zo gedaan en daar stond ik dan. Hangend tegen een plakkerige muur met een biertje in mijn hand de sterke verhalen aanhoren van je mede lotgenoten. De een had 5 vrouwen maar er waren er altijd die er meer hadden en dan ook nog met een groot achter- en voorbalkon. Als je de maten moest geloven waren deze dames mismaakt en ongelukkig.

De biertjes gingen in de ronde en de verhalen werden steeds spannender. Van duizenden guldens die ze gewonnen hadden bij 'number' tot de geweldige vrouwen op Campo die vorige avond. Ik hoorde het allemaal aan en vroeg me wel af of deze mensen ook nog eens wat zinnigs uit zouden kramen? Maar hoe lang ik ook bij de snèk bleef staan, het enige wat ik hoorde was nog meer lawaai en geschreeuw. De radio stond onderhand zo hard te blazen dat je elkaar onmogelijk kon verstaan maar deze mensen hadden de grootste lol.

Uiteindelijk na een lange tijd daar gestaan te hebben begreep ik dat er een vraag aan me gesteld werd die ging over hoeveel vrouwen ik, als makamba, had. Mijn antwoord was *1 vrouw*, waarop kennelijk de radio het begaf en de mensen stil werden. De lol was er kennelijk af en zo gingen we kort daarna allemaal moe maar voldaan naar huis en zo ik naar mijn ene vrouw.

Weg, weg

Heel lang heb ik verschillende jeeps gehad en kan wel zeggen dat ik elke centimeter van het eiland bereden heb. Als ik de kinderen van school haalde, hadden ze twee opties, of gaan zwemmen of gaan crossen over het eiland. Goed, vandaag was het crossen op het eiland. Er was visite en ook die wilde mijn avonturen wel eens 'life' aanschouwen.

Weg of geen weg was geen probleem, alleen deze dag,

We reden over een mooi geasfalteerde weg en waren wat aan het dollen en verhalen aan het vertellen en ondertussen gingen we met een lekker vaartje een berg op en ik mooi zeggen: *En na de berg is er geen weg*. U moet weten, het was de eerste keer dat ik deze weg nam en zo ook spannend vond wat er achter die berg was. Nu dat werd heel snel duidelijk, de weg eindigde in wat zandhopen en zo was de weg, weg!

Niet zo lang daarna hadden we weer een woeste rit en deze keer waren we dwars door de mundi aan het gaan op Cas Abou. Wegen kon je ze niet noemen en aan de begroeiing te zien was de laatste wagen die daar gereden had voor de oorlog geweest! Alles dicht begroeid maar we konden doorgaan en zo dat landgoedje eens bekijken, niet via het normale zandpad, wat we normaal namen. De kinderen, staande achter in de jeep en helemaal opgaande in het avontuur, hoorde ik mijn dochter zeggen: *Pap, als we op de berg zijn, is daar dan nog wel een weg om terug te gaan?* Ik haar geruststellend antwoorden: *Natuurlijk, diegene die hier ooit gereden heeft ben ik nog niet tegen gekomen*. En toen... plotsklaps moest ik op de rem staan. Aangekomen boven op de heuvel was er geen weg en ging het recht naar beneden!! Weg, weg en zo maar weer terug over het ongangbare paadje wat we al gereden hadden. Dus toch zijn er wegen die plotsklaps eindigen.

Zwemmen of duiken

We hebben in de loop der jaren 2 kinderen aangenomen en ik was een verwoed zwemmer/duiker. Met mijn geweldig Papiamento wat ik beheers en hun slecht of geen Nederlands, vroeg ik hun of ze konden zwemmen. *Ja hoor papa, je moet zo doen en dan zo.* Och de bewegingen leken wel op zwemmen, dus wij voor de eerste keer naar de baai.

Ze waren door het dolle heen en bij Vaersenbaai aangekomen waren ze in een mum van tijd op de steiger. Ik was er nauwelijks en die twee sprongen het water in. Maar waar bleven ze? Ze bleven onder water en ik zag ze wel wat met elkaar dollen onder water. Ik sprong erin en pakte ze allebei bij de kraag en proestend en luchthappend zei ik tegen ze: *Ok, nu zwemmen.* Maar weer verdwenen ze, waarna ik ze de kant op loodste en ze een voor een ging vragen om te zwemmen. Nu bleek hun manier van zwemmen zo te zijn zoals vissen zwemmen en dat is onder water en af en toe lucht happen als je merkt dat je een mens bent! Dus een nieuwe klus erbij, twee mensapen zwemmen leren.

Deze twee had ik binnen een week geleerd hoe je als mens moet zwemmen en niet als een vis. Toch, mijn dochter had altijd de sport om over de bodem te lopen tot dat werkelijk de lucht op was. Mijn zoon had voor vele duikers de nare gewoonte, hun op te duiken, aan te tikken en dan weer naar boven te zwemmen.

Och ja, heb nooit werkelijk begrepen of ik nu twee vissen kinderen of mensen kinderen had en dat was moeilijk te achterhalen als ze op de baai waren.

Welk jaartal ook al weer

De eerste jaren op dit eiland was ik kunstenaar, wat ik overigens o.a. nog ben en niet wil missen. Ik had in 1982 een kerstkaart gemaakt voor onze minister president gedrukt en netjes op tijd afgeleverd. Nu is het een drama geld te ontvangen van het gouvernement want ze hebben al het geld al verdeeld voordat jij met een rekening komt. Maar om in de pot van ‘mee verdelen’ te komen moet je vele formulieren invullen en wachten, wachten en wachten tot je een ons weegt!

Januari 1984 kreeg ik eindelijk per post een brief binnen dat ik het geld kon halen. Ja, ruim een jaar later en zonder extra rente, gewoon dat bedrag punt uit. Ik als de bliksem naar financiën en dat was een oud gebouw geheel vervallen met nog die ouderwetse loketjes en de nog ouderwetsere mensen daarachter. Je gaat daar echt terug in de tijd. Maar goed, er was een lange rij want kennelijk had het land even wat geld en iedereen had zo’n zelfde brief als ik in hun bezit. Wachten, wachten en wat gebeurde er, jip net 12 uur toen ikkes aan de beurt was loket dicht.

Weg gaan is geen optie want dan moet je weer achter aansluiten dus hangen tot dat het half twee is. En jawel hoor, ik had geluk, het loket ging rond twee uur open want deze heer moest nog eerst zijn haren kammen, naar het toilet en de kas weer openen vandaar een beetje te laat. Ik legde mijn papiertje in de gleuf en hij zei: *Zo, jij krijgt snel je geld, december gemaakt en januari uitbetalen.* Waar ik op antwoordde: *Meneer kijk even naar het jaartal!*

Simpele hobby

Kijk, ik ben iemand die niet stil zit, of ik moet zitten te tekenen, maar anders ben ik alsmaar bezig. Het woord verveling ken ik niet. Nu heb ik sinds ik wagen rijd een extra hobby toegevoegd aan mijn arsenaal. De weg op gaan en op plaatsen komen die verboden of gevaarlijk zijn. Zo is het als ik hoor dat delen afgezet zijn of wegens slecht weer wegen slecht begaanbaar zijn, dan zul je mij daar juist zien. Och, ben altijd al een beetje eigenwijs geweest en dat is dan mijn extreme kant.

Zo hoorde ik langere tijd geleden dat een orkaan net langs zou trekken en er omgeroepen werd dat je niet naar buiten mocht. Goed, ik had mijn grote jeep en mijn vader was ook wel in voor een avontuurtje. We reden naar de noordkant en die was doodstil, zo glad als een ijsvlakte. We reden door en kwamen bij een plaats waar het water met groot geweld naar beneden kwam dwars over een zandpad, want de regen kwam er werkelijk met bakken uit de hemel gevallen. *Dat wordt omkeren*, riep mijn vader! *Nou, ik keer nooit om en neem een zelfde weg terug, dus ook nu niet*, vertelde ik hem. Ik stapte uit en ging lopen om te kijken hoe ik door die ongeveer 25 meter brede rivier kon rijden zonder dat de wagen weg zou schuiven. Op sommige momenten stond ik 80/90 cm in het water en was het zeer moeilijk om me staande te houden. Maar ik had een weg gevonden door de water massa. 90 cm is haalbaar voor mijn jeep en de meest belangrijkste delen van de motor lagen hoger. Dus instappen en met de jeep door die waterval heen. We hadden de deuren open zodat het water door de jeep heen kon en niet meegetrokken werd door de kracht van het water. Langzaam maar gestaag ging de jeep door het water en konden we zo onze weg vervolgen.

Enkele jaren later was er weer een oproep, dat er vreselijk hoge golven de kust naderden. Noodberichten en verboden om langs de kust te rijden. Jip, net iets voor mij, stapte in mijn 'Ford truck' en ging eerst naar Piscadera waar meer van die eigenwijze mensen waren die de golven wilden zien. Stelde niets voor daar, dus verder rijden. Op weg naar Westpunt kreeg ik een telefoontje van een kennis die me vertelde dat het op Jerami en Sta. Cruz spande dus ik als een gek daar naar toe. Alles was afgezet maar ja dat hield mij niet tegen en de politie was te bang om nat te worden. Dus op naar die plaatsen.

Jawel hoor, de golven sloegen werkelijk op het land en sloegen de huizen weg. Op Sta. Cruz had ik nog even mee geholpen om een van de huisjes zgn. te redden, maar dat was een onbegonnen zaak en zo reed ik de straat verder af. Het water sloeg over mijn wagen heen en zo op naar Jerami. Daar was niemand, puur omdat de golven tot aan de weg kwamen. Ik pakte mijn camera en heb daar de foto's van mijn leven gemaakt. Huizenhoge golven overal om me heen en het geweld liet me werkelijk beseffen dat wij mensen maar een stel nietige wezens zijn.

Ik ben het met u eens, het is niet de minst gevaarlijke hobby maar het is wel een waarmee je een bent met de natuurelementen en dat geeft je een apart gevoel.

Water, geen water

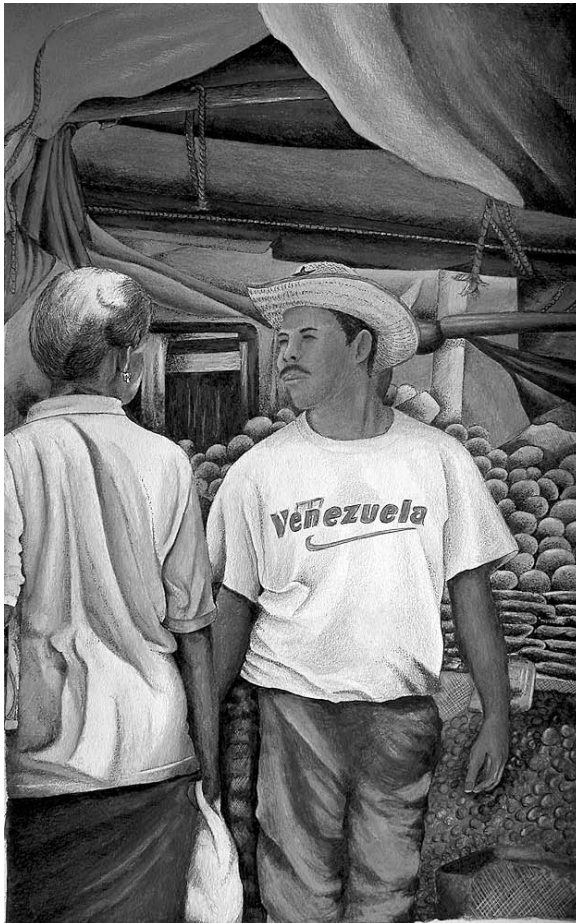
Sinds geruime tijd wonen we meer in de binnenlanden van het eiland, boven op een berg. Nu moet u dat niet zien zoals in Suriname met al de oerwouden en water om je heen. Nee, onze binnenlanden zijn struiken vol pikkers, geen water en af en toe nog een verdwaalde cactus als die ook al niet onthoofd is. Bij de koop van het huis wisten we dat er een water probleem is. Elektriciteit behoort overal op het eiland te zijn, maar is een algemeen probleem omdat er gewoon productie te kort is.

Na het vervangen van de waterleidingen bleef de druk zeer laag en zaten we dagelijks uren zonder water. Goed, ik niet voor een gat gevangen, ging op onderzoek uit en vond niet 1 gat maar zeggen en schrijven 43 gaten in onze hoofdleiding de berg op! Bij wat over en weer gebeld te hebben bleek dat er wel eens ooit een nieuwe leiding gelegd zou worden. Maar dat weet je maar nooit hier op het eiland en is geen zekerheid dat het er ooit komt! Want tussen plannen en uitvoeren zit soms een heel heelaal, lijkt wel!

Het duurde gelukkig niet al te lange tijd of de nieuwe plastic leidingen werden gelegd. Toch werden ze niet aangesloten op de huizen. Weer na veel bellen en stukken in de krant, wat bleek, de leidingen waren besmet en afgekeurd! Ja hoor splinter nieuwe leidingen zijn besmet.

Na een half jaar zonder of met weinig water geleefd te hebben werden plotsklaps deze leidingen toch aangesloten en zo zitten we nu op nieuwe leidingen van water maar in hoeverre niet meer besmet, is maar de vraag.

Maar zoals hier zeer veel gaat, niet zeuren, doorleven je ziet zelf wel wanneer je er bij neer valt of een of andere ziekte hebt opgelopen.

Duikje wagen

Zoals we allemaal wel weten staan onze eilanden bekend om het duiken en het onderwater schouwspel. Nu had ik de eerste jaren hier op het eiland een vriend die me kost wat kost die onderwaterwereld wilde laten zien. Ik kan zwemmen, blijf drijven, al is het maar op mijn vet, en kom ook nog heel aan de kant! Maar duiken is een ander leven! Ik ben geen vis en lucht, weet ik zeker, is er niet voor ons mensen onder water!

Maar goed, deze man kreeg me zo gek. Ik kreeg bij hem thuis een spoedcursus duiken en in twee uren was ik volleerd duiker! Ja, ik was een snelle leerling maar wist niet dat er meer bij kwam kijken dan een fles op je nek nemen en onder water gaan.

Die zondag zijn we met een fles, regulator en wat lood naar beneden gegaan. En ik keek werkelijk mijn ogen uit. Wat een wereld, wat een kleuren, ongelooflijk. Ik werd helemaal gek. Zo gek dat we dus ook minimaal twee maal per week gingen duiken!

We hadden ook wat duiken gepland op Bonaire maar we hadden een probleem. Ik had geen brevet en er was geen tijd meer om dat even te halen! Geen probleem, Antillianen hebben overal een oplossing voor. Diezelfde dag was ik lid van de s duikvereniging en had ik een nummer en brevet. Moet kunnen, toch? We hebben heerlijke duiken gemaakt, niet te gek en niet te diep want dat was niet nodig.

Terug gekomen op het eiland wilde ik toch meer verkennen van de zee en besloot toch maar eens een werkelijk brevet te gaan halen. Dit mondde uit dat ik alle cursussen ging doorlopen en jaren lang stand-by was voor een duikschool, mochten ze mensen te kort hebben. Soms drie maal per dag lag ik in het water en zo kon ik me bewegen als een vis. Weliswaar met wat extra bagage maar je kunt die wereld wel beleven. Toch kwamen er twee kenteringen in het duikleven van mij.

- De zee werd steeds kaler en door het lozen van afval en riolering stierven steeds meer koralen.
- Ten tweede, het werd koud, zo koud dat het wel leek of ik op de noordpool was!

Dus hield mijn duikavontuur na 13 jaren op. Pijnlijk is wel te horen dat alles nu zo goed als verdwenen is. Jan Thiel/ Bapor Kibra/ Playa Kalki /Barbara Beach en ga zo maar door, alle baaien zijn kaal en kunnen niet meer tippen aan de tijden die wij hadden onder water. Waar je zwom tussen de hertenkoralen die meters hoog waren en de zwarte koraal om je heen wapperde met de nodige zeepaardjes langs je, samen met een schildpad.

Het waren tijden en helaas totaal vernield door onze projectontwikkelaars/aquarium houders en hun geldbuidel en maar niet te spreken over de duikers zelf die allemaal een souvenir mee moesten nemen!

Corruptie, hoe kom je erbij

Gevaarlijk woord en je mag het hier niet openlijk schrijven of zeggen. Toch ontkom je hier er niet aan op dit eiland want alles draait daarom. Nu heb ik nooit meegedaan aan deze spelletjes en dat is ook de reden dat ze nog steeds niet weten hoe ze mij onder druk kunnen zetten. Simpel omdat ik van niemand afhankelijk ben of van moet eten. Toch met mijn reclame bureau kwam je het wel maandelijks tegen. Op een of andere manier werd je altijd zeer vriendelijk medegedeeld dat er iets voor hun aan de strijkstok moest blijven hangen. Zelfs banken, particulieren en bedrijven kunnen daar ook wat van. Een geval wil ik eruit lichten want dat was voor mij wel de limit.

Ik kreeg een opdracht van het gouvernement om een campagne op te zetten. Ik, dagen en nachten werken aan een presentatie. Het ging best om een aardige duit en alles, was zeker toentertijd, welkom.

De dag kwam en ik werd ontvangen in een troosteloze ruimte wat overigens inherent is bij de overheid. Ik liet mijn presentatie zien. Iedereen enthousiast en stemden in dat het okay was en goed in elkaar zat. Alles leek rond en alweer dat woord 'leek'. Er werd wat gebrabbeld en ik werd door een persoon in een andere kamer geleid.

Deze persoon vertelde me dat de opdracht voor mij was MITS er 10% voor hun aan zat van het totaal bestede bedrag! En die 10% kon ik opvoeren in de totale kosten! Ik keek naar hem hield mijn mond, ging naar het andere vertrek, pakte mijn spullen en liep weg. Geen reactie verder meer en later zag ik hun campagne! Veel later bleek dat er veel geld mee verslonden was.

Modderbad

Ik hou van toeren over het eiland. Dit was een van de bewuste middagen met mijn kinderen en mijn vrouw dat we met zijn allen over de noordkant zouden gaan rijden. Het had flink geregend en we besloten een route te nemen die we niet al te veel gingen omdat deze zeer regelmatig afgesloten was voor schietoefeningen.

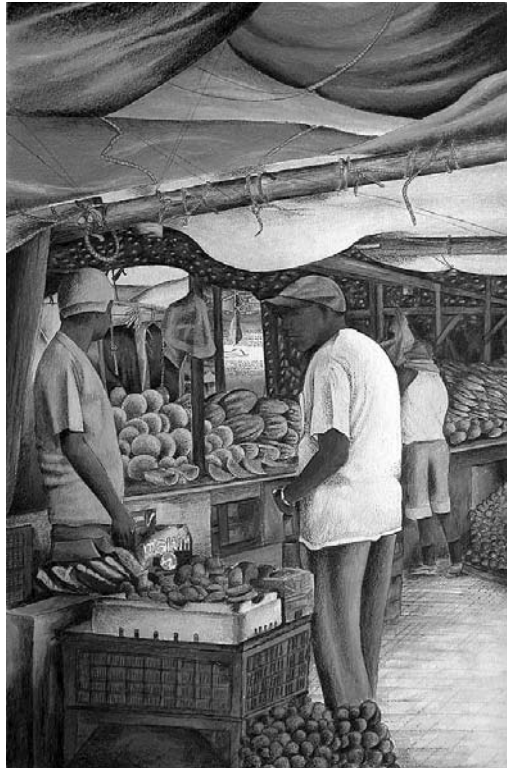
We namen de route van de andere kant. Mochten we daar moeten stoppen, dan hadden we in ieder geval een andere weg nog terug te nemen. Op een gegeven moment kwamen we op een stuk dat zeker 500 meter water voor ons was. Ik stopte en keek hoe de begroeiing liep om zo mijn weg te bepalen. Iets wat ik tientallen malen gedaan had in zo'n situatie. De kinderen vonden het altijd spannend en ik ook eerlijk gezegd. Er kunnen zich altijd vreemde dingen voordoen.

Okay, we waren er klaar voor en ik stapte weer in de wagen en vervolgde onze reis door het water. Alles leek goed te gaan tot dat er een situatie voordeed waar twee opties waren, links of rechts aanhouden. Ik meende dat rechts de weg was en volgde dat pad. Jawel hoor, na enkele meters begon de wagen te zakken. Met mijn vierwielaandrijving was niets meer uit te halen. We haalden de hele lading uit de wagen om het wat verderop in de modder te zetten. Met kunst en vliegwerk probeerden we het zakken nog te stoppen maar voor dat we het wisten zaten we tot op de bodemplaat in de modder. Zo konden de wielen niets meer voor de wagen en ons doen. In enkele minuten stond de wagen, ondertussen verder dan de bodemplaat, diep in de modder weggezakt!

Zat niets anders op mijn vriend te bellen waar ik vele malen samen mensen mee hielp die vast kwamen te zitten in de modder. Na geruime tijd kwam hij in zijn lompe zware truck, die hij nog eens extra verzwaard had met een motorblok en staalkabels, aanrijden. Met een zeer grote smile stopte hij ver van ons modderbad vandaan en riep: *O, dus jij kan toch vast komen te zitten!* Ja, daar stond ik dan, vele mensen in het verleden geholpen in dezelfde situatie als ik, nu nam ik de verkeerde keuze en zo de verkeerde weg.

Met de staalkabels en het extra gewicht van het motorblok kregen we de jeep uit de modder getrokken en konden we in ieder geval nog net, voordat duisternis inviel, huiswaarts keren.

Spannend was het want het leek er even op dat de jeep moest overnachten diep in de modder. Dankzij mijn vriend, die me ook wel eens in deze situatie wilde zien, was gelukkig alles en iedereen weer veilig thuis.

School of kinderopvang

Onderwijs, ik zou daar alleen al een boek over kunnen schrijven. Zeker omdat mijn vrouw altijd in het onderwijs heeft gezeten en het ook haar uiteindelijk het leven heeft gekost. Het onderwijs is een complete farce hier op de eilanden, jaren lang zijn ze bezig om het Papiamentu op de scholen door te voeren. Ze hebben het zelfs op een gegeven moment verplicht te geven op alle scholen. Werkelijk een lachertje omdat Papiamentu niet een volle taal is waar je, je werkelijk kunt begeven rond de wereld. Daar wil ik mee zeggen, nog steeds zijn verschillende personen, alleen al op dit eiland, aan het vechten welke het echte Papiamentu is! Ja, woordenboeken zijn incompleet omdat voor vele woorden geen Papiamentse woorden voor bestaan. Mocht je deze personen bellen voor een woord dan wordt het even op bestelling verzonden. Iets wat ik in de afgelopen tijden persoonlijk vele malen heb mee gemaakt als ik om vertaling vroeg van stukken in het Engels of Nederlands.

De wet bepaalde dat er onderwijs gegeven moest worden in het Papiamentu. En wat gebeurde er? Er was niet genoeg lesmateriaal en boekjes kwamen uit vol fouten en incompleet! Maar de scholen waren verplicht Papiamentu te geven! Kinderen werden dommer want hun toetsen waren wel in het Nederlands, een taal die ze totaal niet meer beheersen maar wel later nodig hebben om verder te kunnen. Want mocht je toch een uitschieter worden moet je naar Nederland of als pa en ma een dikke portemonnee hebben naar Amerika. Het onderwijs is een grote rommel waar groepjes vechten om hun eigen hachje. Dat allemaal over de ruggen van de kinderen.

Mijn zoon maakte dat aan de levende lijve mee. Hij had een grote achterstand en kwam op een LOM school terecht en vandaar ging hij naar de VSBO. Waar hij totaal genegeerd werd en gepest werd omdat hij wel wilde leren en niet aan drugs en uitgaan dacht. Hij maakte deze af en ging naar de Fefijk wat een complete desillusie werd omdat leraren niet op kwamen dagen, geen les werd gegeven. Later bleek dat het allemaal mensen waren die met mega salarissen niet op hun werk hoefden te verschijnen!

Dus zat er niets anders op voor mijn zoon naar Nederland te gaan. Hard werkend en studierend haalde hij al zijn papiertjes. Papiertjes die nodig waren om zijn droom te verwezenlijken. De droom om een eigen bedrijf te starten. Deze droom is nu verwezenlijkt en bezit hij nu een eigen hotel in Nederland. Onderwijs op Curaçao is een grootscheepse geldverspilling en dat allemaal onder het mom van het ‘Papiamento’ en ‘Nos’ onder de bevolking te brengen.

Ondertussen worden er niets anders dan kinderen opgeleid die lezen noch schrijven kunnen in een andere taal, laat staan begrijpen. Wat rest hun? Zitten onder een boom en kankeren op de werkende ouderen.

Experts en hun dorp

In al de jaren dat ik op dit eiland woon heb ik van mijn leven nog nooit zoveel experts bij elkaar gezien. Wie je ook aanspreekt en in welk vlak je ook over praat, iedereen meent dat hij of zij expert is. Welk bedrijf je ook belt, zij zijn de expert maar dan zijn ze wel weer na een jaar verdwenen en komen boven water, u raadt het al, in een ander bedrijf als expert. Iedereen zit wel in een commissie en moet bepalen wat de ander doet en zo zit die ene commissie te bepalen wat de ander moet doen! Zo houden we elkaar in stand en als expert weet je het nu eenmaal beter. Vreemd is dat de ware experts en hoog gestudeerden maar niet terug willen komen op dit eiland.

Vreemd? Nee, helemaal niet want wat moet je nu als ‘super’ expert doen op een eiland vol experts? Och, praten laten, aanhoren en maar niet te ver over na denken. Dat is het enige wat je kunt doen en lachend zien hoe deze experts zich steeds meer in de nesten werken en zich belachelijker maken in deze wereld.

Lachen, dat is wat je kunt doen, ergeren heeft geen zin want dan heb je binnen de kortste keren een expert boven je staan.

Kerstmis

Kerst, een tijd van vrede en samen zijn. Zo ook in de familie waar de traditie is van 's morgens vroeg tot 's avonds laat te eten, eten en eten tot dat je er ziek van wordt. Dat is niet mijn manier van kerst vieren en we maken er doorgaans gewoon gezellige dagen van. Maar wat voor de een gezellig is, kan voor de ander saai zijn en zo heb ik nog wel eens de neiging om met zulke dagen me totaal terug te trekken.

Ook zo deze keer en ik zin kreeg mijn vismaatjes aan de noordkant op Playa Kanoa op te zoeken. Mijn kinderen waren gaan spelen, mijn vrouw was ook druk doende en ik pakte de wagen, kwakte er een doos bier in en reed naar mijn maatjes toe.

Aangekomen moest ik eerst wat van de BBQ nemen want je hebt nu eenmaal een volle maag nodig volgens hun. Wat bier kortjan gemaakt en toen aan het werk. De masbango's waren weer binnen en moesten uit de netten geschept worden. Ok, samen even aanpakken en het karwei was zo geklaard. Ondertussen waren anderen nog wat vis aan het schoonmaken, want anders zouden we honger krijgen! Tussen het afval van deze vissen waren de morenes volop zich aan het goed doen aan de drijvende ingewanden en resten. Een mooi schouwspel waar wij mensen een waren met de natuur.

Na het binnenhalen en verdelen van de vis was het weer eten en drinken. Ondanks we lang in het water hadden gestaan waren we wel uitgedroogd! Dus lekker hangend op een eigengemaakt houten bankje met vis en bier in je hand, kijkend naar een zon die al aan het ondergaan was.

Het was zo vredig, zo een en zo sereen en kon je niet voorstellen dat mensen elkaar afmaken voor geld en macht. Het was een van mijn mooiste kerst. Ik reed in het donker geheel vredig naar huis, waar mijn gezin me opwachtte met, u raadt het al, nog meer eten!

Ook een manier van eten

In de vele jaren dat we samen hier op het eiland wonen hebben we veel ellende mogen zien. Terwijl de buitenlanders maar lopen te bluffen en te blaaien zijn er vele mensen die nog niet fatsoenlijk te eten hebben.

Zo hebben we vele jaren lang kinderen opgevangen die het moeilijk hadden of waar de politie bij de ouders invallen deed en de kinderen onbeheerd thuis zouden zijn. U zal het niet geloven maar we hebben kinderen gezien compleet mishandeld, bewerkt met een heet strijkijzer, wonden die er niet uitzagen maar ook kinderen met honger. Zo hadden we twee kinderen, die voor het eerst bij ons waren en we hadden een grote tafel waar we met 10 man aan konden zitten. Ze waren 5 en 6 jaar. Mijn vrouw had altijd volop eten in huis en zo ook deze keer. Een gevarieerd Curaçaosch maal, dat stoba heet, met rijst en diverse groenten.

De kinderen zaten wat voor zich uit te kijken en aten niet. Waarop mijn vrouw het eten opschepte en ze begonnen te huilen. Ze wilden rijst met ketchup, werd er huilend gezegd. Okay, rijst met ketchup kwam op het bord, want je wil dat ze toch iets naar binnen kregen. Zeker na die stress die ze al gehad hebben.

Toen vielen mijn ogen en mond wagenwijd open. Beide kinderen legden hun hoofd op tafel, schoven het bord met rijst en ketchup naar hun toe en begonnen met hun handen de rijst naar binnen in hun mond te schuiven! Daar zaten we dan, met twee kinderen die niet wisten wat eten was en niets anders dan rijst met ketchup gewend waren. Ook niet weten, waar een vork, lepel en mes voor dienen. Ik kan u zeggen ik ben even naar binnen gegaan om te huilen en mijn moed op te pakken om deze kinderen wat bij te brengen. Maar het is Gods geklaagd dat dit nog bestaat in deze tijd, in een land met zoveel overvloed.

Even snel parkeren

Nu weten we allemaal, we barsten van de regels maar die worden totaal niet nageleefd. Ook ik dacht soms niet al te nauw en zette mijn wagen te pas en te onpas langs de weg.

Op een gegeven moment, zag ik dat er gecontroleerd zou worden en liep naar mijn wagen om hem in een vak te zetten. Komen er twee bewakers aan die mijn wagen uitkozen uit de 15 andere wagens die om me heen stonden en wilden me vervolgens uit de wagen trekken, zonder maar iets te zeggen. Ik sloot mijn wagen, reed weg en parkeerde mooi in een vak waar twee dolle ‘mensen’ op me af kwamen, me in mijn nek sloegen, aan mij en aan mijn kleren trekkend wilde afvoeren naar hun kantoortje. Ik bleef staan en ondertussen stonden ze maar te rammen en te trekken. Ik riep mijn vrouw die binnen de kortste keren daar was.

Alles werd gesust en we gingen bij de politie aangifte doen voor mishandeling door de klappen en de kapotte kleren. Tip was, ga naar OM en doe ook aangifte, want bij de politie verliezen ze nog wel eens wat. Ook dat maar meteen gedaan en na verscheidene malen bellen bleek dat zowel bij de politie als bij het OM de aangiftes verloren te zijn!

Verder geen commentaar.

Bedenk wel als je je wagen misschien eens verkeerd hebt staan.

Sorry, foutje

We hadden vol trots een huis gekocht in Emmastad. Zelf ben ik een verwoed bouwer/ verbouwer en zo had ik het al aardig opgeknapt en ervaring opgedaan.

Op een dag zaten we op de porch en ik vertelde mijn vrouw dat het toch heerlijk zou zijn een zwembad te hebben. Als ik zo iets zeg dan is het plan al eigenlijk verwezenlijkt en zo ook dit. Toch kwamen er wat obstakels met het project wat ik in mijn kop had. Ik besprak een loader maar die vertelde me doodleuk dat ik bomen moest kappen. Je kunt aan alles van me komen maar niet aan moeder natuur! Dus deze loader ging met onverrichte zaken terug naar huis.

Daar zat ik dan, zwembad was al in Amerika besteld en ik heb geen gat waar ik het in kan plaatsen. Graven John, graven was mijn ingeving en samen met een vriend begonnen we met de hand een gat te graven van 11 bij 6 meter en 2 meter diep. Klein klusje, wat 2 ½ maand geduurd heeft, elke dag graven.

Maar dat de loader niet kon graven bleek later nog meer redenen te hebben. Al snel kwam ik een kabel tegen en belde ik Shell op, waar de grond van was en wij nog water en elektra van hadden. Ze vertelden me: *Die oude kabel, hak hem maar door.* Okay, zo gezegd zo gedaan en ik zette de pikhouweel erin. Een grote klap en geen stroom meer in de buurt. Meneertje heeft een grote kabel doorgehakt! Onze eigen stroomkabel!

Ik weer bellen en ze stonden er binnen 2 minuten. *Sorry, dit is de voedingskabel, dat wisten we niet.* Er werd een nieuwe sleuf gemaakt en voor de nacht hadden de buurt en wij weer stroom. Sorry, foutje, maar ik wist niet dat 330 volt zoveel zou spatten en mijn engeltje was zeker erg nabij.

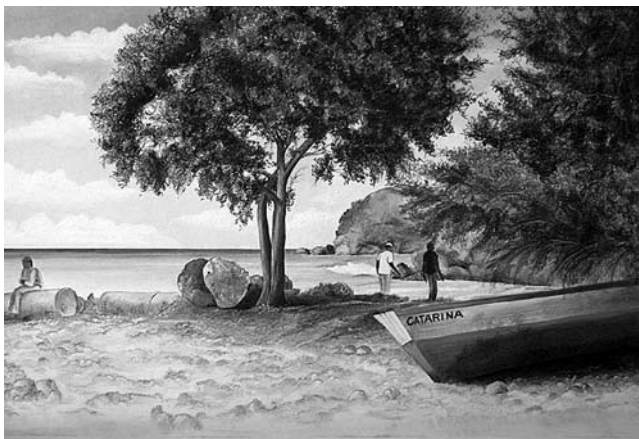
Weg remmen

Nu ben ik van de dag dat ik auto rijd al een wegpiraat en de gedachten gaan nog steeds bij mij op dat ik dan anders beter een fiets kan nemen.

Ook deze keer, waar ik met een grote vaart over de nieuwe havenweg reed. Je hebt daar een ingang naar Emmastad en dat was mijn sluipweggetje naar ons huis toe. Met een grote vaart, zoals ik altijd hier rijd, naderde ik de bocht en wat gebeurde er? Geen remmen! Met zijn drieën langs elkaar kon ik geen kant op, dus de bocht nemen en de handrem aantrekkend. Aan de andere kant van de weg zag ik tegenliggers aankomen maar ik had mijn handen nodig om te remmen en te sturen dus was het maar hopen op een goede afloop.

Voor, achter, naast me wagens en ik zonder remmen de bocht om. Tot stilstand gekomen bij de schietbaan stapte ik uit om te kijken of er ongelukken waren gebeurd. Zag wat wagens stil staan en ook al weer enkele die langzaam aan het optrekken waren. Ze claxonnerden naar me, hand omhoog en reden verder!!

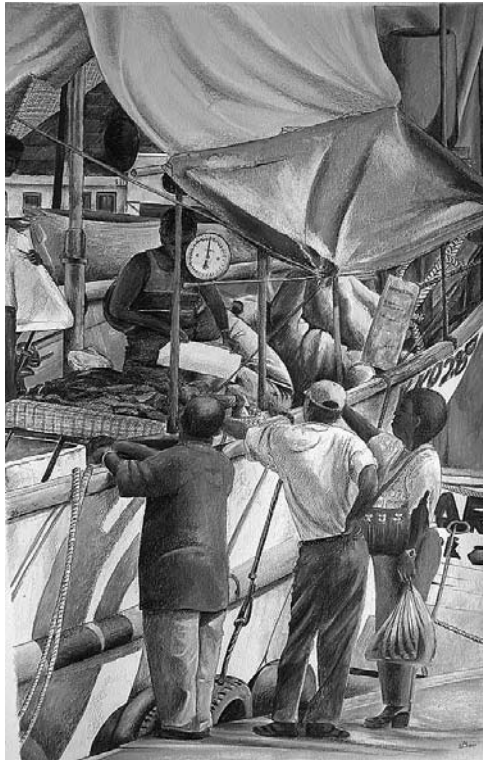
Pffftfffff. Niets gebeurd en niemand gewond wat kan ik nog meer wensen? Een rit die ik zeker nooit meer zal vergeten en toch nog wel eens aan terug denk als ik weer eens te hard de bocht neem.

Bankrekening, niet zus dan maar zo

Op een gegeven moment moest ik een zakelijke bankrekening hebben. Ik ging naar mijn bank waar een vriendelijke dame me hielp. Ik vroeg haar een zakelijke bankrekening te openen en kreeg netjes te horen: *Uw identiteitsbewijs, inschrijving van kamer van koophandel en 1000 gulden a.u.b.* Ik vertelde haar, dat een éénmanszaak wettelijk niet verplicht is bij de kamer ingeschreven te staan. Waar ze meteen boven op zei: *Maar bij ons wel, wilt u een rekening openen?* Okay, alle logica op een rijtje even gezet en ik vroeg haar het volgende: *Kan ik een rekening openen op mijn naam?* Ze antwoordde: *Jawel hoor*, en ze begon te schrijven. Zij maakte enkele formulieren in orde die ik netjes ondertekende. Dit allemaal zonder een bewijs of storing.

Ik was een rekening rijker en maakte zgn. aanstalten om te vertrekken maar bleef zitten en vroeg haar: *O ja, kunt u mijn zaak machtigen?* *Jawel meneer*, was het antwoord en ze begon weer ijverig in te vullen keek me aan en zei: *Nu heeft u toch uw zakelijke rekening meneer.* Waar ik alleen maar op lachte, netjes bedankte en vertrok.

Rijtje staan

Ik woonde al geruime tijd op het eiland en was nog niet echt gewend aan de manier zoals het hier aan de loketten aan toe ging. Ellenlange rijen en gebouwen vol mensen die maar stonden te wachten op de één of twee personen die dan hun werk zouden moeten gaan doen.

Ik nam me dan ook altijd voor om vroeg te gaan om zo sneller aan de beurt te zijn. Ook zo deze maal en ik had geluk, ik was nummer één in de rij op het belastingkantoor. Je kon zien hoe de rij langer en langer werd en zelfs op een bepaald moment buiten het gebouw verder ging. Eindelijk 8 uur, nu gaan we beginnen en ben ik dus meteen aan de beurt dacht ik. Mooi niet dus, want het was kwart over 8, 10 voor half negen en nog steeds geen... o ja een deurtje ging open en jawel hoor, mevrouw kwam binnen met haar spulletjes en de computer werd aangezet.

Goed nu ben ik aan de beurt, waren weer mijn gedachten en vol verwachting stonden we daar om het bordje 'open' te zien te krijgen. Maar tot onze aller verbazing ging mevrouw de krant pakken en even doorbladeren, kamde wat door haar haren, keek in een spiegelje en liep kort daarna weg!

Daar vertrok onze hoop weer uit het kamertje en stonden we met zeker 80-90 mensen te wachten totdat de goede dame weer terugkeerde met een kop koffie! Die werd netjes neergezet, ze keek even rond en om 10 voor negen ging het bordje om en was het loket 'open'! Ja, je moet je toch goed installeren voordat je je werk gaat doen nietwaar?

Onze mooie baaien

Als kunstenaar kom ik op de meest ongewone plaatsen en zo ook bij de ‘jetset’ van Curaçao die vroeger meestal woonde op het Spaanse water. Mensen met kapitale villa’s, boten en alles om hen heen wat er maar te vergaren is op deze wereld. Kosten noch moeite worden gespaard en soms vraag je je af of je droomt wat je daar ziet.

Zo ook eens dat ik een huis moest tekenen van een van deze welvarende families. Ik kwam aan, werd rondgeleid en moest mijn indruk op doen hoe ik dit op papier zou zetten. Na even gelopen te hebben belandde ik achter op de porch waar een boot ‘binnen’ in het water op de porch stond. De gehele porch was afgezet met glas en zo stond de boot dus naast je op de porch en dan wel ook nog in de airco!

Ja, want anders wordt het kennelijk te heet voor dat bootje van ruim 20 meter!

Zittend naast de boot, uitkijkend over het water met een drankje in de airco kwamen we in gesprek over de zee en het Spaanse water. Ze vertelde me doodleuk dat al het rioleringswater via pijpen, in de baai werd gedumpt en dat eigenlijk de meeste huizen in deze baai lozen. Ik kon mijn mond op een bepaald moment niet houden en wees naar de boot, het water en de verbinding met Spaansewater en zei: *Dus we zitten hier op de porch tussen de drollen van uw buurman!* Ze keek me wat raar aan en wonderwel was het gesprek snel ten einde.

Heb mijn tekening toch mogen maken maar heb nooit meer een uitnodiging mogen ontvangen om eens rond te mogen varen in het drollenmeer!

Enkele jaren later bleek dat zelfs buiten op zee alle vegetatie onder water was verdwenen en dat Barbara Beach zelf vergeven was van de drollen en troep die uit die inham naar buiten moest komen. Snel heeft onze regering wat pijpen en een extra verbinding aan de andere kant van de baai gemaakt zodat al deze troep sneller zou lozen in de open zee! Tot op heden zwem je daar tussen de rommel van je buurman en betaal je vele miljoenen dollars voor enkele vierkante meters aan dat water. Heerlijk toch? Je moet er wat voor over hebben financieel om tussen de drollen te mogen zwemmen van je buurman.

Paaltje er wel, paaltje er niet

Sinds we hier op Banda Abou wonen worden we wel elke week even er op geattendeerd dat we op een eiland wonen. Wekelijks valt de stroom uit voor een onbepaalde tijd. Ik wilde het fijne er van weten en belde de Pr op van Aqualectra, wat nu werkelijk het probleem was van al die stroomuitvallen.

Na een heel verhaal aangehoord te hebben en zelfs nog even een leerstoel in de elektra blub blub techniek kwam een aanvullend verhaal en gaat als volgt. *Het probleem op Banda Abou is ook omdat er zeer regelmatig draad gestolen wordt. Maar de uitval enkele weken geleden in uw buurt had een andere reden. We hadden daags voor de uitval verschillende palen gezet en nieuwe kabels over een stuk grond getrokken. Dit omdat we alles aan het saneren zijn. Na de melding van de stroomuitval, wat onmogelijk was in onze ogen, kwamen we op de plaats des onheil. De plaats waar we de dagen van te voren de palen hadden gezet en de nieuwe leidingen hadden getrokken. Wat was het probleem? De palen waren verdwenen!! En de leidingen waren ook foetsie!! Moet u voorstellen, een paal weegt honderden kilo's en die verdwijnen in een avond! Bij navraag in de buurt wist niemand wie of wat er was gebeurd. We hebben met spoed een andere oplossing moeten vinden voor deze diefstal!*

Kijk, draad stelen kan ik me nog voorstellen want het koper levert veel op. De politie gaat echter niet bij de opkopers langs om te controleren, het is kennelijk ook te gevaarlijk! Maar palen van honderden kilo's stelen is een andere zaak! Vreemd dat niemand iets heeft gezien, ook niet het zware materieel wat nodig is om deze palen uit de grond te krijgen.

Zo ziet u, we zijn op het eiland vindingrijk en weten zelfs met honderden kilo's op onze nek te verdwijnen! Maakt dit eiland toch werkelijk 'special' niet waar?

Balletje slaan in de stank

Iedereen weet dat er een deel is op het eiland dat je vergaat van de stank. Niet door het opgehoopt vuil, maar de stank die we te danken hebben aan de nog steeds open roestbak die ze hier raffinaderij noemen. Een zeer zwaar verouderde bonk roest die door wat Venezolanen kost wat kost draaiend wordt gehouden om zo de laatste miljarden vrij te krijgen uit hun olie industrie. Door die roestbak open te houden zijn grote wijken zoals Marchena en Piscadera alsmaar in de rook van deze raffinaderij.

Een simpele ziel die eens dacht dat de raffinaderij zou verdwijnen, startte in deze rook een project. Maar dat was niet genoeg, een hotel en een golfbaan moesten er komen. Ja, een golfbaan waar je tijden hebt dat je gewoon in de mist staat te meppen! Huizen worden er duur verkocht want je ligt toch midden in een resort met golfbaan, niet waar? Volgens experts zou de rook niet over dit terrein gaan en er werden zelfs wetenschappelijke tekeningen naar boven gehaald die aantonen dat deze mensen daar veilig wonen. Ja, net zo veilig kennelijk als de mensen iets terug in de wijk Marchena en omstreken, waar jaarlijks 10 tallen doden vallen door de uitstoot van al de troep.

Nu dat er huizen verkocht zijn en ze druk doende zijn een hotel te bouwen, zijn ze, de huidige bewoners, tot een verschrikkelijke ontdekking gekomen. De stank en vuile uitstoot gaan niet wetenschappelijk met een boogje om dit terrein heen en je staat met de regelmaat van de klok, zeer sportief een balletje te slaan in de rook! Moet toch wel erg gezond zijn frisse rook in te ademen en dan in je huis komen die vol stofdeeltjes zit!

Wat kunnen de projectontwikkelaars het toch bont maken op dit eiland.

Weg natuur

Dit zou een zeer lang verhaal kunnen worden omdat noch de overheid noch de bevolking respect hebben voor de Curaçaose natuur. Vooropgesteld, dit eiland heeft echt alles, natuurlijke baaien, mooie stranden, bomen, cactussen in vele variaties, vruchtbomen en vele soorten mooi klein en kleurrijk struikgewas. De grote vogels, vissen en koraal populatie die we nog hebben. Als ik 's avonds de 'white eagle' zie over komen dan denk ik, hoe lang nog?

Onze mangroven worden dagelijks gedood en zo ook op Saliña waar de commercie iemand in dienst heeft genomen om in de nachtelijke uren mangroven te kappen omdat wij consumenten beter hun winkels kunnen zien! Vele van mijn vrienden komen dus nu niet meer bij deze winkels, puur daarom! Maar dat is nog maar iets kleins.

Wat denk je wat al onze projectontwikkelaars uitspoken? Deze mensen deinzen nergens voor terug en gaan met zwaar materieel dwars door onze laatste restjes natuur heen. Je kunt niet rijden of je ziet dat grotere vlaktes worden kaalgeschoren voor meestal projecten die NOOIT van de grond komen. Maar ook aan zee worden stukken zee gedumpt zonder vergunningen en daar zie je duidelijk dat al het zeeleven ook verdwijnt. Pieren worden gebouwd met grote stenen en flink veel beton, huizen half in het water wat te boek staat als natuurgebied en hotels die kennelijk vele hectares niet genoeg vinden en ook nog even wat conserveringsgebied inpalmen. Baaien waar rondom zoveel gebouwd wordt dat je niets meer van de baai ziet en zo kun je wel eindeloos aanhalen waar natuur moet wijken voor onze projectjongens en het grote geld. Meer hotels worden gebouwd op mooie plaatsen zoals Barbara Beach, Jan Thiel, Westpunt, Rif en zelfs in de stad maar op nog vele andere plaatsen moet de natuur wijken voor geld.

Ik schreef eens in een stukje in de krant dat deze mensen het liefst plastic palmbomen zien! Niet dat ik het tegen kan houden maar in de vele jaren dat ik hier woon merk en zie ik wel dat het eiland gaat verdwijnen en een tweede Aruba gaat worden waar alles 'fake and nice' is!

Actie tot mijn laatste adem

Zolang als ik hier woon neem ik actie tegen het geweld dat tegen de natuur gaande is. Het kappen van bomen en schrapen van stukken terrein. Het vangen van lokale dieren maar ook het vangen van de vissen om ze in bakkies te zetten.

Het handelen in de natuur is in strijd van de mensheid en ondanks de vele tegenwerking en bedreigingen zal ik dat nooit opgeven en doorgaan tot het laatste gevangen dier terug is in de open vrije natuur.

Wij mensen zijn hier om de natuur en haar dierenwereld te beschermen tegen deze geldwolven en verkrachters. Niets is aan te voeren wat hun daden rechtvaardigt. Een vis, land, dier, plant, boom of wat dan ook wat onze natuur maakt, heeft net zo veel recht of misschien meer recht om te leven waarvoor zij hebben gekozen in welke vorm dan ook.

Het is niet aan ons mens om beperkingen op te leggen tegenover deze natuur zoals wij ons eigen ras 'de mens' beperkingen opleggen. Daarom, kom op voor ons laatst resterende natuur om ons heen. Zij zijn diegenen die ons in leven houden, niet wij hun!

Antilliaanse lijfspreuk

De Antilliaan heeft een ding waar veel mensen op de wereld van kunnen leren. Vraag ze maar eens wat en je krijgt voor 100% zekerheid het antwoord, *Si, no problema, mañana/Ja, geen probleem, morgen!* Nu zit ik al ruim 25 jaren op dit eiland maar ik weet nog steeds niet welke ‘morgen’ deze mensen bedoelen want ga je ‘morgen’ naar hun toe krijg je weer te horen, *Si mañana* en zo kun je dus lang wachten. Vragen op welke dag, welke tijd heeft ook geen zin want die ‘mañana’ met bijvoorbeeld 9 uur is ook geen garantie dat je ze ziet of hoort.

Ook is gebleken dat de klok anders loopt dan op de gehele wereld! Want welke tijd je ook afspreekt het maakt niet uit, ze komen wanneer het hun uitkomt. Een afspraak bij een dokter kan zo 4 tot 5 uren uitlopen en kom je ‘s avonds pas thuis. Bij een afspraak met een bedrijf heb je altijd een marge van 1 tot 2 uren in te calculeren, anders zie je die mensen niet.

Nee, de lijfspreuk ‘mañana’ kunnen wij, westerlingen, nog veel van leren. Is het niet vandaag, dan morgen en halen we dat niet, dan overmorgen! Toch?

Vuil, het moet kunnen

In het begin dat we op dit eiland kwamen lagen de bergen vuil wel meters opgehoopt rond het eiland. De noordkant bij Brievingat spande de kroon en je kon werkelijk de zee wel horen maar niet zien. Campagnes werden gevoerd om de mensen bewuster te maken en ze te leren dat vuil op de vuilnishoop behoort te liggen. Miljoenen werden besteed om de massa vuil weg te voeren en op te ruimen. De noordkant werd relatief schoon en de baaien waren ook weer grotendeels toegankelijk.

Wat ik nooit zal vergeten was dat ik de lokale TV aan had en het nieuws aan het bewonderen was. Want nieuws op Curaçao is niet zoals wij dat gewend zijn vanuit rond de wereld. Je kunt naar een gesprek moeten zitten luisteren van tientallen minuten over een onderwerp en dat zou o.a. waarom de balletjes van de tombola rond zijn! Maar dit maal was het over het vuil.

Onze minister president was hoogst persoonlijk al die kilometers komen rijden om een interview af te leggen in verband met de miljoenen die uitgegeven werden om al het vuil te ruimen.

Wat ik toen uitgekraamd hoorde was ongelooflijk. Ze vertelde doodleuk dat vroeger en eigenlijk nu nog bij haar ouders en bij haar thuis nog heel normaal is dat je het vuil over je eigen afrastering gooit, bij de burens of op openbaar terrein en dat je daarmee je eigen stukje grond toch schoon houdt! Ja, u leest het goed, onze toenmalige minister president vond het niets dan normaal dat het vuil overal gedumpt werd. Mits je je eigen tuin en huis maar schoon hield. *Vroeger gebeurde dat ook, waarom nu niet?* Ik viel van mijn stoel! Eerst hoor je dat er miljoenen uitgegeven zijn in het opruimen van vuil en dan ga je de bevolking zeggen dat ze mooi door kunnen gaan!

Contrasten? Nee, ik denk dat met dit soort interviews de simpelheid aangegeven wordt van onze regeerders. Maar een positief ding, het nieuws is altijd spannend want je weet nooit waar je een uur naar moet gaan zitten kijken!

Notendopje op de open zee

Als Curaçaoënaar moet je een eigen boot bezitten niet waar? Nou ik ook dus en het was in dit geval een notendopje van net 3 meter lang en van polyester. Net goed voor mijn beste vriend en ik om te gaan vissen net buiten de kust. Met een “rokketok” van een motortje, maar wel ons overal brengend, gingen we overal rond het eiland vissen. Veel plezier beleefden we en we hadden ook nog meestal een goede vangst.

Ditmaal hadden we besloten met ons notendopje te gaan vissen net buiten Sta. Martha baai. Omdat we het bootje dan tot aan het water konden rijden met de wagen. Goed, we hadden een klein houten steigertje gevonden waar we ons dopje langs legden en de spulletjes in laadden. De tocht naar open zee duurde zo'n 30 minuten maar was mooi en we genoten van de mooie plekjes hier en daar. Eenmaal op open zee, nog eens 30 minuten varen. Zo kwamen we op ons geweldig plaatsje aan, die ons de vis moest leveren. Snel geankerd en de lijnen uit en jawel hoor de vissen zaten er.

We merkten op dat er af en toe, maar zeer regelmatig een vissersboot de baai binnen ging en dat ze ons allemaal toewuifden. Wij zo netjes opgevoed, als we zijn, terug wuifden natuurlijk! Tot er een bootje langs ons zij kwam en vertelde om naar binnen te gaan omdat er storm op komst was. Voordat hij het had uitgesproken verschenen er aan de blauwe hemel zwarte wolken net over de heuvels en de eerste druppels vielen. Wij inpakken en terug naar binnen, de baai in. Naar binnen ging snel want ook de grote golven kwamen op ons af maar in de baai aangekomen konden we elkaar nog nauwelijks zien zitten, zo hard regende het.

Mijn vriend hoosde met twee pannen, maar dat leek een onmogelijke zaak te worden. Toch doorgaan, doorvaren want we moeten bij dat steigertje komen dat ongeveer daar moest liggen. Uiteindelijk met drie pannen tegelijk hozen en in mijn andere hand de motor draaiend houdende eindigden we bij het steigertje waar ons notendopje uiteindelijk onder water verdween. Gelukkig konden we daar staan en de spullen redden en in de stromende regen ons notendopje uit het water krijgen. We waren veilig, maar we begrepen vanaf die dag dat als boten binnen komen en de vissers uitbundig zwaaien het inpakken en weggaan betekent.

Legale illegalen

Een tijdje terug streken onze toenmalige regeerders over hun hart en alle illegalen konden zich melden voor een vaste verblijfsvergunning. Ja u leest het goed, je bent illegaal maar de politie zet je niet uit en je mag je melden en blijven! Goed, zeer velen stonden dagenlang in de rij om zich te melden. Dit eiland is vergeven van de illegalen, dus veel werk aan de winkel.

Zo ook een kennis van me, die elke maal netjes binnen komt, stempels koopt bij een van de ambtenaren en dan weer maanden kan blijven. Mijn kans dacht hij, hoef ik geen stempels meer te kopen en hij ging ook in de rij staan. Eenmaal aan de beurt kreeg hij doodleuk te horen dat ze hem niet konden legaliseren, omdat die gekochte stempel in zijn paspoort stond. Zo was hij al legaal hier. Maar mocht hij even van het eiland vertrekken om familie op te zoeken dan moest hij maar weer een stempel komen kopen!

Nu jij, en dan ik weer. Wat een legaliteit.

Olie tanker versus vissersbootje

We hadden een houten vissersboot liggen op Caracasbaai, mooi vastgeketend aan een motorblok zodat we “any time” op pad konden.

We waren met z'n drieën en hadden midden in de baai een mooi stekkie waar regelmatig veel vis zat. We maakten het ankertouw aan een van de pieren vast en zo lieten we ons wegdrijven tot dat we onze markpunten konden zien. Jip, dat was ie, dit was de plaats. Meteen lijnen naar beneden en vangen maar. Dat lukte aardig maar u moet weten, de pieren en baai werden altijd nog gebruikt voor grote boten en tankers die de haven van Willemstad niet in kunnen. Na een bepaalde tijd verscheen er een grote tanker aan de horizon en mijn vriend zei, *O, die gaat vanavond pas hier aanleggen* en we gingen door met vissen. Ik keek weer eens achter om en zag dat hij dichterbij was gekomen en vertelde dat mijn vriend. *O, nee hij is aan het stoppen*, was zijn antwoord. Weer doorgaan met vissen binnen te halen en weer keek ik om en die boot was weer dichterbij gekomen!

Mijn vriend, *O, nee hij ziet ons zitten hij gaat wel om ons heen.* Ja, ja, mooi niet dus, want alles ging vreselijk snel op dat moment. De olietanker was aan het aanmeren en wij lagen precies op zijn route. Twee mannen stonden al te zwaaien dat we weg moesten.

Mijn vriend was nog niet helemaal overtuigd dat hij weg moest en bleef doorgaan met vissen waar ik samen met de andere gast als de bliksem begon het ankertouw naar binnen te trekken terwijl hij probeerde de motor te starten om net voor de boeg van dat mega schip weg te glippen! Er was erg weinig ruimte tussen ons houten bootje en dat mega schip.

Mijn vriend was daarna wel overtuigd dat deze megaschepen geen goede remmen hebben!

Illegale tv

Op een gegeven moment was er een grote hetze tegen de piraten die de decoders kraakten en zo mensen voor een normaal bedrag een breed scala aan beelden hielpen.

Onze nationale zender ging de oorlog aan en zo werden, een voor een, deze jongens aangepakt en voorgedragen om vervolgd te worden. Wat gebeurde er, op dat moment had deze nationale zender zgn. de private rechten om voetbal uit te zenden en mochten we alleen via hun verkochte beelden kijken. Beelden van zeer slechte kwaliteit, geen geluid en ook steeds wegvallend. Bij een proces bleek dat er geen rechten waren aangevraagd door onze nationale zender en in een klap mochten de andere beelden wel vertoond worden in verschillende horeca gelegenheden. Toen kwam ook de aap uit de mouw met de oorlog tegen onze illegale jongens. Want wat bleek, zij toonden aan dat ook deze nationale zender zijn beelden niet legaal verkrijgt.

Zo is er op de dag van vandaag nog een levendige handel in satellieten met honderden kanalen voor een normaal bedrag. Vanaf die dag was onze nationale tv zender stil, heel stil en zendt nu maar wat uit, dat hopelijk wel legaal is. Och, dat laat ik aan de jongens over, die de bewijzen kennelijk bezitten.

Gokken, waar maken we ons druk om

De grootste verslaving op dit eiland. Iedereen gokt op alles en waar maar op te bieden valt. Nu is er een wet dat je als eilandbewoner maar enkele malen in een casino mag komen per maand. Dat is een wet maar geen regel die nageleefd wordt.

Lokale mensen staan op het einde van de maand of bij hun half maandelijks uitkering 's morgens vroeg al in de rij om bij een hotel te gaan gokken. Je ziet ze daar staan, moeders met kinderen en mannen die denken dat ze van hun schamel loon een fortuin kunnen maken. Als ik in de stad ben en ik maak dat mee, blijf ik nog wel eens in de buurt hangen om te zien hoe snel ze weer uit het casino komen. De tranen schieten in je ogen als de eerste slachtoffers compleet bestolen weer door de deur komen en hun salariszakje kwaad op straat gooien. Hun fortuin is verdwenen in een van de machines of tafels. Daarnaast heb je de legale en illegale loterij waar dagelijks tientallen guldens per persoon op enkele cijfers (numbers) worden gezet in de hoop daar enkele honderden guldens van te maken. Dat wordt dan ook nog doodleuk dagelijks uitgezonden op onze nationale tv, want het kopen van loten en numbers is taak nummer een, elke dag bij onze bevolking. Wet, och wet, wat is een wet toch, wat geschreven tekst die velen niet kunnen lezen, laat staan begrijpen of na leven.

Ober, er zijn wat muggen

Ik was met mijn kennissen wat rond aan het rijden over het eiland en was het rond één uur toen we op Westpunt belandden bij een van de meest bekende restaurants daar. We kregen door een heer netjes de menu kaart voorgelezen uit zijn hoofd en let wel, zonder prijzen want daar houdt hij niet van. We bestelden een drankje en het eten. Wat rustend en kletsend zaten we te wachten en het eten was vrij snel op tafel. Waarop een van mijn gasten vroeg of er iets tegen de grote aantal muggen gedaan kon worden om ons heen. *O jawel*, was zijn antwoord en ging weg. Hij kwam even later terug bewapend met twee spuitbussen Baygon. Vrolijk spuitend om en op ons eten en onder de tafels maakte hij de bussen leeg.

Wij konden niet meer, van enerzijds de stank en anderzijds het lachen. Muggen weg, eten weg, klanten weg.

Il-legaal bouwen

Al geruime tijd wordt er illegaal gebouwd hier op het eiland. Het neemt steeds grotere vormen aan en er is niemand die iets onderneemt. Het begrijpelijk want de huizen en de grond is niet meer te betalen, dus is het enige wat er op zit, een stukje grond van de overheid te nemen paaltjes te slaan en in enkele weken een bouwsel te zetten tot en met de ringbalk! Ja, zover moet je komen om je grond toe te eigenen.

Er zijn enkele wijken zo al verzezen en onze gezaghebber (hoofd politie) grijpt niet in als er meldingen binnen komen. Ook zo weer eens toen er massaal geprotesteerd werd over de wildgroei in een wijk. Wat hoor je dan onze gezaghebber zeggen: *We gaan de huizen keuren en iedereen krijgt de kans om zijn bouwsel/huis nog te legaliseren!*

Nu jij dan ik. Leven we dus toch in een omgekeerde wereld?

Geloof of van je geloof vallen

Wij hier op het eiland zijn vreselijk gelovig en ik denk, dat wel elke hoek van de straat een kerk of een tent heeft waar een of ander geloof verkondigd wordt.

Maar de bisschop die we nu hebben spant wel de kroon. Deze man meent zich werkelijk overal in te moeten mengen, zelfs in de politiek. Daarnaast weet hij niet hoe snel hij de bezittingen moet verkopen tegen woeker prijzen om zo zijn zieltje te kopen, kennelijk in Rome. Erger nog, hij weet mensen mee te sleuren en ook nog in hem te doen geloven terwijl zijn onderdanen, priesters en ander kerkelijke gasten, alsmat negatief in de publiciteit komen daar er weer wat uitgehaald is met een of ander kind of medeburger.

Ik geloof niet in een kerk en geloof maar alleen in de energie van een mens en daar botsen wij samen kennelijk erg. De energie die van vele geloven afstraalt is in en in negatief en een slecht geladen veld. Vergeven, och hoef ik niet want ik weet dat hij zeker zijn rijkdommen niet mee kan nemen. Teleurgesteld ben ik wel dat er dit soort energieën bestaan die vele mede mensen diep in de put brengen. Net het tegenovergestelde van wat ze pretenderen te zijn en dat in zo'n kleine gemeenschap.

Ik schiet ze neer

Nee, niet dat ik zo agressief ben maar een vriend van me blaaid het hele eiland rond dat hij een pistool had en als hij een van die inbrekers bij hem binnen zou vinden dan zou hij ze neerschieten. Vele keren hoorden we het verhaal aan tot dat.... Tot dat hij weer eens bij ons was en heel stilletjes een ander verhaal vertelde.

Wat was er gebeurd? Enkele weken terug lag hij in de kamer wat te rusten en in een keer hoorde hij gerommel aan het raam. Hij ging uit zijn bed en liep naar het raam, maakte het open en vroeg, *Meneer wat doet u bij mijn raam?* Hij was zo verbijsterd van zijn reactie en besepte later dat hij oog in oog stond met een van die bewuste inbrekers!

Vanaf die dag hebben we zijn woeste verhaal over pistool en schieten nooit meer hoeven aan te horen.

Trek aan mijn handrem

Dit is een voorval wat mijn vrouw meegemaakt heeft met haar oom. Die oom is een geboren en getogen Antilliaan en weet precies hoe je alle regels die in al die jaren geschreven zijn nu net niet te hanteren.

Mijn vrouw werd naar de stad gebracht in een zeer oude rokketok die we hier wel zeer regelmatig over de weg zien rijden. Auto's zijn hier een voermiddel en zolang die vier wielen rond draaien gaan ze over de weg. Deze wagen was een 'special one', eentje die net een motor en de vier banden had maar ook was hij nog aangepast aan de Antilliaanse rijstijl.

Op een gegeven moment werd deze oom onheus behandeld door een mede weggebruiker. Dat meende hij werkelijk en hij ging ook plank gas hem inhalen en met een rot zwaai voor de wegmisbruiker rijden. Nu had hij zijn handen hard nodig om dit voertuig op de weg te houden en zo riep hij tegen mijn vrouw: *Trek aan de handrem* en hij herhaalde het nogmaals, *trek aan die handrem!* Mijn vrouw voerde zijn order uit en trok aan de handrem. Er gebeurde niet veel met de wagen. Althans waar de handremmen voor dienden gebeurde niet! Ineens zag mijn vrouw buiten uit het kofferbak een karton in de vorm van een hand en een bekende vinger omhoog.

Mijn vrouw begon te lachen om die uitvinding en vroeg haar oom waar dit nu weer voor gemaakt was. Zijn antwoord luidde: *Ik ben moe om mijn hand en vinger alsmaar op te steken naar de wegmisbruikers. Dus heb ik mijn handrem maar omgebouwd, dient hij tenminste nog ergens voor!*

Drugs, hoe blijven we erbuiten?

Het is een publiek geheim dat de drug een zeer grote rol speelt op dit eiland. Vele mensen leven van de in- en verkoop van deze rommel. Mensen die liggen te creperen op de straat en schooien om een gulden om zo maar een snuifje te kunnen doen aan hun drugs. Ik heb me nooit ingelaten in deze wereld maar ben meerdere keren midden in deze wereld beland zonder ik dat wilde. Gebruikt, nee niet als gebruiker, niet als verkoper of andere vorm maar wel als toeschouwer wat al erg genoeg was.

Geval een; We woonden in een hofje en achter ons in een huis werd zware drug gedeald. De wagens reden af en aan en we hadden al enkele malen de politie gewaarschuwd. Maar helaas, er was weinig inbreng van ons gezag en zelfs hogerop werd niets ondernomen. We woonden nog niet zo lang op het eiland dus snaptten we niet direct wat de reden was van dat lakse gedrag. Uit eigen beweging begon ik de auto nummers op te schrijven en kwam ik er al snel achter dat er 'bekende' nummers bij zaten zoals 'AN en polis' nummers en er begon een belletje te rinkelen. Het af en aan rijden bleef zo dag in dag uit en op een gegeven moment vertrokken de bewuste personen, kennelijk naar een rustiger gelegen huis. Hun boeltje gepakt en weg waren ze. De rust was wedergekeerd in het hofje. Ondertussen had ik een schrift vol met auto nummers van bezoekers van dat bewuste pand en bij het na gaan bleken dat velen zeer regelmatig komen.

Ruim een jaar later met zwaailichten en veel materieel kwam een leger politie het hofje binnen naar het bewuste huis wat al bijna een jaar lang door iemand anders bewoond werd. Plotsklaps stonden ze voor mijn deur en ik probeerde hun op een nette manier te vertellen dat ze een beetje te laat waren! Ik kon hun ook niet het nieuwe adres geven want dat hadden ze bij mij niet achter gelaten! *Maar wacht ik heb nog een schriftje* vertelde ik hen. Ik gaf hun het schriftje met de mededeling dat, dat allemaal de bezoekende wagens waren van die tijd. Waar een hoge piet met vele sterren, toeters en bellen wat bleekjes werd toen hij enkele nummers herkende. U raadt het al, het schriftje werd ingenomen en de zaak is nooit onderzocht geworden. Natuurlijk niet want vele bekende namen zouden open en bloot komen te staan.

Geval twee; Ik was een rare slaper en had nog wel eens midden in de nacht dat ik helemaal wakker was en iets moest ondernemen. Ook die nacht toen ik rond 2 uur wakker werd, mijn jeep pakte en ging rijden over de noordkant. Zeker eens aan te raden want wat is de noordkant anders dan bij daglicht.

Ik reed heerlijk door de natuur, met volle lichten aan rondom mijn jeep om te kijken wat er zo al speelde in de natuur. Op een gegeven moment ben ik met mijn lichten uit aan de noordkant gaan staan om van het geweld van de zee te genieten tot dat er rond 3 uur een wagen aan kwam, richting de strip. Ik ging rustig zitten kijken wat en waar hij heen ging en zag weer een wagen komen. Zo passeerden er een acht tal wagens waaronder twee politie wagens en enkele andere zeer bekende autonummers. Die waren duidelijk te lezen zo dicht kwamen ze langs mij af. Ik bleef rustig zitten en zag, hoe pakketten werden ingeladen, wat gepraat werd en dat ze stuk voor stuk andere richtingen weg reden. Mijn hart klopte tot in mijn laatste haar op mijn lijf en ik bleef zitten waar ik zat en verroerde me niet. Ik was getuige van een dropping waar toch wel wat bekende mensen aan mee deden.

Nadat alle lichten verdwenen waren stapte ik in mijn jeep en reed zonder lichten een binnendoorweggetje de noordkant af. Aangekomen bij mijn huis 's morgens rond 5 uur, zat ik nog te zweten want als ik gezien was geworden door die politie, wat had ik dan kunnen zeggen? Niets, Nada, Njet! Want wie gelooft een makamba die midden in de nacht gaat rijden over de noordkant en midden in een dropping terecht komt?

U begrijpt het al, deze jongen stapte 's nachts niet langer meer in de wagen om over de noordkant te rijden en ik ging maar rijden op plaatsen waar tot op heden geen droppings worden gedaan. Aangifte? Nee, die heb ik niet gedaan omdat ik niet opgewassen ben tegen deze personen die ik daar zag in wagens van de overheid. Misschien heb ik het mis gehad dat het een inval was? Nee, een vriend van me is alles nagegaan en noch de politie noch andere instanties hadden die nacht een razzia op het programma staan en daar leek het ook zeer zeker niet op.

Zo ziet u, al heb je zelf nooit iets te maken willen hebben met meneertje drugs, op een klein eiland is het moeilijk om het geheel te ontwijken.

Verkeerd verkeer

Een oudere man en zeer goede vriend van me reed met zijn 80ste nog steeds zijn wagen. Op een dag kwam mijn zoon lijkwit thuis en ik vroeg wat er gaande was. Hij vertelde me dat mijn vriend hem mee genomen had om wat te gaan vissen op Piskadera. Bij het naar huis rijden had hij alle paaltjes geramd op de Jan Noorduyn weg, die netjes waren geplaatst om zo niet in te kunnen halen. Ik liep naar mijn vriend toe die naast me woonde en vroeg wat er was gebeurd. *Niets*, was het antwoord en ik vertelde het verhaal van mijn zoon. *Verzonnen*, was zijn antwoord. Ik liep naar zijn pick-up en zag duidelijk dat de paaltjes mooi in het midden in zijn motorkap waren geslagen! Ik vertellende aan hem dat de wagen deuken had, maar hij bleef ontkennen en ik ben uiteindelijk maar weer terug naar mijn zoon gegaan en wat lekker na zitten babbelen.

Niet lang daarna was ik aan het rijden op de Schottegatweg en het was op het minst drukke van de dag. Maar ik reed in een file. Nu laat ik me niet ophouden door een file en reed langzaam maar zeker naar voren en zag wat het probleem was. Ja hoor, diezelfde vriend van me reed midden op de Schottegatweg met een noodgang van 35 km per uur! Ik zette hem langs de weg en haalde hem uit de wagen en daar kwam zijn verhaal.

Ik word ziek van die wegpiraten die met grote snelheden langs me heen suizen. Het is onverantwoordelijk! Toen ik hem vroeg waarom hij midden op de weg moest rijden vertelde hij me doodleuk dat hij dan de streep beter zag!

U moet weten dat deze man altijd met een vaart van 120 km nog geen meter achter op een ander kon blijven plakken en nooit iets mis ging! Maar nu was hij die wegpiratenrij zat. En zo hebben we hem verboden zelf nog langer te rijden want er zijn te veel gekken op de weg. Niet waar?

Helden op sokken

Een van de kinderen die we onder onze hoede hadden genomen was ontspoord en zwervende. 's Avonds wist ze uit huis te glippen en zo dagen lang weg te blijven. Zoekend naar haar natuurlijke moeder die een verslaafde was en die rond hing in Otrabanda.

Het was weer eens raak, ze was weer enkele dagen weg en we kregen een tip waar ze was. Mijn beste vriend en ik samen naar dat gebouw toe en zagen dat er heel wat drugsverslaafden rond hingen. Omdat de politie ook op de hoogte was gesteld, liepen we meteen door vlakbij het politie kantoor op Otrabanda. Toen we uitlegden dat een van onze kinderen in dat pand bevond kregen we het volgende antwoord van twee van in blauw geklede mensen die blijkbaar de helden van dit eiland zijn. *Nee hoor, we stappen niet in dat huis, het is daar te gevaarlijk en de Colombianen schieten je zo neer. We weten dat daar drugs zit maar kunnen niets doen, ook niet uw kind naar buiten nemen!* Daar stonden we dan op een politie bureau waar een paar helden op sokken zich verscholen achter een bureau in een airco. Wetende dat mijn kind in dat gebouw aan de overkant was. We keken elkaar aan en gingen naar buiten lachend om de angst die deze agenten tentoonstelden. Terug bij het gebouw stapten we naar binnen en ik als enige blanke, viel wel wat op! Maar na kamertje in kamertje uit, kwamen we uiteindelijk het meisje tegen dat we weer veilig mee naar huis namen.

Ja, je zal maar het lef hebben van deze agenten, dan zou het eiland nog rotter zijn. Want je vraagt je toch wel af waar deze mensen nu werkelijk voor zijn.

Misschien alleen om al die sterren en knopen tentoon te stellen.

Vrienden en kennissen

In de jaren door hebben we zeer veel vrienden en kennissen gehad op dit eiland. Ik wil graag onze vrienden en kennissen aan u voorstellen.

We hadden een groot huis in Emmastad met alle toeters en bellen eraan. De deur stond voor iedereen open. Dat was te merken want we hadden elke dag wel meeëters of mensen over de vloer. De ijskast op de porch was doorlopend gevuld met alle soorten drank en de hapjes kwamen wel tussen door. Bla, bla en bla, dag in dag uit.

Tot op een dag dat mijn vrouw ernstig ziek werd en we kenbaar maakten dat we gingen verhuizen naar een kleinere plaats, veranderde er wat. Even kwamen er nog wat ‘gasten’ om te zien hoe we erbij zaten, maar dat was eenmalig en daarna nooit meer. De ijskast was niet meer zo rijkelijk gevuld met sterke drank en we hadden niet de tijd om de hapjes te blijven aanvoeren!

Na een tijd viel het ons op dat het erg stil was. Soms leek het zelfs dat de telefoon kapot was. Niemand belde, niemand toonde interesse hoe het met ons samen ging en de gezondheid van mijn vrouw. Stil was het en zo stierf mijn vrouw ook, eenzaam en alleen. Wij tweetjes, na al die vrienden en kennissen die dag en nacht bij ons over de vloer kwamen puur en alleen voor de vrije drank, snacks of wat ze dachten van je nodig te hebben.

Definitie van vrienden en kennissen is duidelijk; Dat zijn mensen die je weten te vinden als ze je nodig hebben maar in nood of stille tijden je laten vallen. Triest maar waar want werkelijke vrienden zijn erg dun gezaaid en dat blijkt alsmaar. Zoals het ene spreekwoord duidelijk aangeeft; *Echte vrienden leer je pas kennen als je in nood bent.*

Geef mij dan maar de lokale mensen om me heen die elke dag zeggen dat ze mañan langskomen en dan eensklaps voor je deur staan met al een biertje in hun hand.

Curaçaose stress

- Niet op tijd 'number' kunnen kopen.
- Je ziet dat er geen eten is en wil de drank fles pakken en die is ook op.
- Er is geen kennis of vriend waar je geld kan lenen en zo gaan we maar naar de bureu.
- Tanken voor altijd maar 5 gulden en je merkt dat je daar niet meer op je bestemming mee kunt komen.
- Dat vandaag, de dag van morgen is aangekomen, en dat je er nu niet meer onderuit kunt.
- Geen een van de huisartsen geeft je nog een vrijbriefje, dus je moet je melden op het werk.
- Je vriendin blijkt ook de vriendin te zijn van die gozer die opschept aan de snèk meerdere vriendinnen te hebben.
- Dat je 60 bent geworden, je leven lang aanwezig bent geweest en dan met ingang van je pensioen niet meer verzekerd bent.
- Je ziet dat iedereen bedeed wordt met mega salarissen en je kunt zelf je gezin niet onderhouden..
- Help, de radio is kapot!
- In een situatie terecht komen en niet weg kunnen lopen.

Curaçaose logica

Hier wil ik enkele korte stukjes aanhalen waaruit blijkt dat wij westerlingen het maar goed mis hebben.

1. Het gas komt in cilinders die je een tot twee maal per jaar moet vervangen. Dat kun je doen door bij Curgas langs te gaan, te betalen en diezelfde week krijg je een nieuwe cilinder.

Maar Curgas heeft een nieuwe service en wel internet bestellen. Mooi, ik naar die pagina en bestelde een cilinder. Wat zag ik tot mijn verbazing, ik moest 10 gulden meer moest betalen dan normaal en dat de bestelling pas over drie tot vier weken geleverd zou worden. Ik bellen en ik kreeg een dame aan de lijn die me doodleuk vertelde, *Meneer, als u kunt internetten dan hebt u een computer en als u een computer hebt bent u rijk en daarom moet u meer betalen!* Ik was stil en vergat te vragen, waarom het dan 4 weken zou duren voordat ik, als rijke, die cilinder zou krijgen. Maar ik kan het antwoord ruiken en die zal wel luiden, *Rijke mensen hebben altijd twee cilinders!!*

2. Ik had water nodig voor mijn tuin en belde een truck op die water bezorgde op het eiland. Kreeg een jongen aan de telefoon die me vertelde dat een truck water mij vele honderden guldens zou kosten. Ik sloeg meteen aan het rekenen en kwam uit dat ik 190 % boven de prijs van ons leidingwater kwam en vertelde ook dat aan deze jongen. Dat ik dan beter waterleiding kan nemen van Aqualectra. Zijn antwoord was, *Mijn water komt op wielen en die banden verslijten en het kost diesel, water van aqualectra komt uit een leiding en die verslijt niet!* Daar stond ik dan met een mond vol tanden.

3. De criminaliteit neemt steeds grotere vormen aan en zo dachten onze bestuurders het wiel uitgevonden te hebben. Ze hadden een helikopter die overal zou gaan controleren of wij burgers wel netjes sliepen en tv zaten te kijken. In een wijk op Banda Riba Curaçao, was deze helikopter ook actief tot grote ergernis van de criminelen die op hun vingers werden gekeken.

Een simpele oplossing vonden ze daar op. Enkele vliegers met dikke vislijnen 's avonds op laten zodat de helikopter verstrikt zou raken in die lijnen! Het lukte en kort daarop lag de cabine van die helikopter netjes naast een snack en was het goede idee van deze politici werkelijk uit de lucht gevallen.

4. Vele jaren geleden hadden we een politicus die de natuur wilde sparen. Hij beval om geen bomen meer te kappen en desnoods de wegen om heen te leiden. Wat normaal niet veel voorkomt maar deze keer werd zijn bevel uitgevoerd! Zo hebben we nu enkele wegen waar domweg midden op de weg een boom staat!

Wel witgeverfd, want anders vlieg je je te barsten met een zatte kop tegen de stam!

5. Voor mijn tijd op het eiland was er een kennis van me die ook wel een extra centje kon gebruiken. Hij smeedde een plan waar je een champignon kwekerij kon maken in de grotten van Hato. Met mooie plaatjes en een heel rapport wist hij de overheid een aardig bedrag afhandig te maken en kocht daar meteen o.a. een ticket van en was weg met het geld.

U raadt het al, de champignonkwekerij is er nooit gekomen.

6. Weersverwachting voor morgen.
Voor het grotendeels droog, maar er is kans op regen op afstand!
7. Mogelijkheid alleen op Curaçao. Buiten op je porch zitten en het geluid horen van het ‘tumba festival’ en de beelden, zonder geluid, op kanaal 8 ontvangen! Wat wil je nog meer?
8. Met verschillende fietsers over een grote weg rijden NAAST ELKAAR, zodat er geen verkeer langs kan en geen ongelukken kunnen gebeuren.

9. Op de trottoir wandelend in Otrabanda hoorden we een heerlijk muziekje. We dachten even te stoppen om te luisteren en mee te genieten. Kwam de politie er aan, die je dan sommeerde door te lopen. Je mag daar, op de openbare weg (trottoir) niet naar deze muziek luisteren! Logisch hè?
10. Er is geen olie in de grond volgens experts. Althans niet genoeg voor exploitatie. Maar elke politici op dit eiland heeft wel een of andere connectie met de olie-industrie, obligaties of shares. Ook zijn er zelfs al vele olie compagnies gestationeerd op het eiland! Geen olie of missen we hier iets als simpele burgers?
11. Bij het vernemen van een mankement aan een weg, zetten we gewoon een olie ton erboven op! Kunnen we eromheen rijden! Bij het vernemen aan een mankement van een gebouw, geen probleem, we slopen het zo ver dat er niets meer naar beneden kan vallen. Simpel, eenvoudig en goedkoop. Wat doen wij toch allemaal moeilijk.
12. Voor de zwervers en verslaafden hebben we geen plaats. Maar om de overlast te minderen, pakken we deze mensen niet op en plaatsen we ze in tehuizen. Nee, we metselen gewoon de gebouwen dicht zodat ze er niet langer meer in kunnen. Menselijk? is de vraag. In ieder geval geweerd en de toerist ziet ze niet meer!
13. Vliegtuigjes landden met de regelmatigheid van de klok op de oude dragstrip op de noordkant om drugs af te leveren. Tuuuut, hooo, een hele ophef in de politiek en de toen... de verantwoordelijke politicus had de oplossing. We leggen grote stenen op de strip!

En jawel hoor de vliegtuigjes landen niet meer, maar droppen de goederen vanaf die dag tot op heden boven de strip! Opgelost toch?

14. U weet, wij leven hier op een eiland met grote contrasten. Huizen van miljoenen dollars en daar tegenover een man die dakloos slaapt onder wat karton! Een horeca gelegenheid had ook weer eens wat leuks bedacht. ‘We zetten de jetset op de drijvende Emmabrug aan een tafeltje en we laten die voor zeer veel geld zich vol vreten, terwijl de daklozen toekijken!’ Contrast? Hoe komt u erbij! Lekker gegeten? Kan me niet voorstellen als je de armoede om je heen ziet. Of misschien zijn deze mensen werkelijk blind! Dat kan.
15. Ik vloog regelmatig met onze oude vliegmaatschappij ALM. Zo eens, een laatste vlucht van Aruba naar Curaçao. Ze stonden toen al op faillissement en zouden het niet lang meer maken. Ik stapte in en was geheel alleen in het vliegtuig. We stegen op en kreeg mijn drankje. Waar ik de stewardess vroeg, *Waar gaan we naar toe? Hier onder ligt Curaçao.* Waarop de stewardess mij netjes uitlegde dat we naar Bonaire gingen. *O, zijn er mensen die we op moeten halen?* was mijn volgende vraag? *Nee er is niemand maar zo staat het nu eenmaal gepland.* En zo vlogen we met vier man (3 bemanningsleden en ik) van Aruba over Curaçao naar Bonaire om lucht te happen om daarna terug te vliegen naar Curaçao en daar uit te stappen. Logisch toch, om zoveel geld uit te geven als je al failliet bent?
16. Is het u ook opgevallen dat een politie-, brandweer- of ambulance wagen alsmat met de sirene op blijft rijden ondanks ze meestal op een lege weg rijden? Ik hoorde laatst van een van onze medebewoners op dit eiland dat ze dat doen omdat ze graag zelf horen dat ze aan het werk zijn!

Boom arrest

We hebben een grote tuin waar een gedeelte voor de honden is en de rest voor de planten. Het zijn namelijk twee dingen die absoluut niet samen gaan; Curaçaose honden met een tuin! Zo ook bij dit huis maar waar we toch 's avonds enkele honden in de voortuin lieten als een soort afschrikken/bewaken.

Ook deze tuin die al grote bomen had die of vruchten gaven maar zeker schaduw. We hadden twee jongere jongens die regelmatig mango's kwamen plukken, zonder te vragen, maar och dat is nu eenmaal een mode op dit eiland. Alles is van iedereen.

Op een dag zaten deze twee jongens in de schaduwboom waarop de kinderen me waarschuwden en ik erop af ging met de vraag, wat ze nu in deze boom aan het uitspoken waren. *Leguanen vangen*, was het antwoord waarop ik vertelde dat, dat mijn leguanen waren op mijn grond. Ze begonnen te lachen.

Ik herinnerde me het spreekwoord 'wie het laatste lacht.....' en liep naar de poort, zette die open en liet alle 12 honden los in de voortuin. Drie van mijn honden hadden die gasten door en een van de honden leek net een aap die een stam op klauterde maar helaas na enkele meters toch terug viel. De twee gasten in alle staten, hoog in de boom en de leguanen vergetend, stelden ze een compleet arsenaal aan scheldwoorden tentoon. Ik ben naar binnen gegaan heb rustig een kop koffie gezet en ben verder gaan werken. Aan de honden hoorde ik dat ze nog steeds in de boom zaten, dus dat was wel pluis.

Na twee uren ben ik naar de honden gegaan en ze allemaal terug gefloten. Toen de laatste binnen kwam heb ik nogmaals de jongens gevraagd naar beneden te komen. Jee, hun oren waren kennelijk nu wel beter want ze waren zeer snel beneden, zonder die lach en zonder een grote mond. Ik vertelde hun dat dit een waarschuwing was en dat ik ze nooit meer hier wilde zien, noch in mijn mango boom noch in andere bomen.

Vanaf die dag waren deze apen verdwenen uit de buurt en niemand die ze werkelijk miste. O ja... de honden die nog regelmatig onder die boom naar boven stonden te kijken.

Lichtende bel

Kan wel zeggen dat ik al een redelijke tijd op dit eiland aanwezig ben. En wat zeker niet te vergeten is, zijn de geweldige voorvallen die zich dagelijks voordoen. Nu heb ik altijd al geërgerd aan de lokale kranten en er is werkelijk niet een krant die nieuws brengt. Ze halen het bericht van Reuters of ANP en lokaal nieuws is wat ze hebben vernomen van horen zeggen. Zelf uitzoeken is er niet bij, dat is kennelijk niet te doen!

Toch heb ik nog steeds een krant want na al die jaren blijf ik hopen dat we eens werkelijke journalisten gaan krijgen. Zodat wij, burgers, op de hoogte gehouden worden, objectief en up to date! Maar helaas, ook deze dag hadden we geen wereld nieuws en waren het allemaal berichten die je op internet al dagen van te voren had gelezen.

Toch was er lokaal ‘wereld’ nieuws, wat me ook werkelijk opviel en alle aandacht trok.

De gezaghebber heeft de plaatselijke politie opgedragen om alle fietsen zonder bel en licht van de straat te halen! Ja, u leest het goed, nu worden de harde crimi-nelen eens eindelijk aangepakt! Ik blij want deze ingreep zal zeker de criminaliteit verlagen en zo durven de inbrekers niet meer op een oude fiets hier over de straat te rijden.

Lachen doen we hier dagelijks en zo ook, na het lezen van dit kranten-artikel. Het is toch geweldig waar een gezaghebber zich ineens zo druk om kan maken en zo belachelijk mee naar buiten kan komen! We moorden en plunderen, stelen alles wat los en vast is. Drugs zijn op elke hoek van de straat te koop of wordt zelfs dagelijks aan huis bezorgd door een claxonerende wagen! We zijn letterlijk vergeven van de illegalen. Dan gaan we de weinige politie agenten die op straat komen ook nog achter niet verlichte fietsen zonder bel laten hollen.

In ieder geval wordt nu ons belastinggeld goed besteed en zien we niet 10 onverlichte fietsen hier door de straat gaan, maar zijn het er ondertussen 14 geworden!

Rijbewijs halen

Aangekomen op het eiland waren er enkele punten die compleet verschillend waren met die van Nederland. Het weer was altijd stralend, bloedheet of de regen viel zo hard dat je, je eigen lichaamsdelen niet meer kon zien. Buiten dat was lopen of fietsen een zelfmoord actie. De fiets had ik al in Nederland weggegeven maar ik dacht veel te kunnen doen met mijn benenwagen. Mooi niet dus en na enkele weken was ik wel achter gekomen dat het beter was om mijn rijbewijs te gaan halen.

Met mijn vrouw en met wat verdere familieleden die op het eiland waren was ik gaan rijden. De eerste meters op de noordkant tussen de cactussen en langzaam maar zeker de wegen buiten de stad en daarna in de stad.

Wonderwel bleven alle cactussen staan, palen werden ontweken en zelfs de remmen werkten. Wel zaten mijn mederijders er wat natjes bij en ook wat ‘blanker’ dan normaal maar dat zal wel aan de hitte gelegen hebben. Ik had een rij-instructeur gevraagd om met mij de theorie door te nemen en deze kwam, na het leren van het bewuste boekje, met 5 examenblaadjes af. *Hier zit het examen tussen dat je gaat krijgen*, vertelde hij me. Dus ik ijverig die blaadjes allemaal invullen. Nadat hij het had doorgenomen, bleek dat ik 2 foutjes had in alle 5 examenblaadjes! Niet gek voor een autocoureur dacht ik en nu het rijden. *Stap maar in en rij maar naar de stad*, waren zijn woorden. Zo gezegd, zo gedaan. Motor gestart en een rondje stad gereden. *Ok, vraag je examen maar aan*, was zijn advies. *Alles ging goed*, vervolgde hij.

Twee weken later de theorie. Zit je daar in een bloedheet lokaal samen met wat andere lotgenoten een briefje in te vullen.

Uitslag: Alles goed! Ik naar het loket om de papieren in te leveren die allemaal ok waren en waar me verteld werd over een week terug te komen om af te rijden.

Ik had al van vele lotgenoten gehoord dat, als je die ene dikkere donkere politie mevrouw krijgt, je NOOIT zult slagen. Zij laat iedereen zakken. Nu, laat mij dan de eerste zijn, dacht ik en zo ging ik op de bewuste dag met mijn rijinstructeur naar het bureau toe. Ik was de laatste van die dag en wie zat op mij te wachten? U raadt het al, die donkere dikke politie agente!

Ok, dat is dan jammer en maar het beste van maken, waren mijn gedachten. Ik legde mijn papieren neer en ging zitten wachten tot er actie kwam. Op dat moment stapte er een collega politie agent binnen die aan deze politie-agente vroeg of hij het over kon nemen. Hij wilde er even uit, vervolgde hij. Zij blij en meteen 'ja' antwoordde.

Ik volgde die man en we gingen naar de wagen en stapten in. Ik startte de wagen en moest naar de heuvel achter het politie kantoor rijden. Ik onder aan de heuvel wachten, want iemand anders was voor, me totdat ik ok kreeg om te gaan. Ik wilde halverwege stoppen om zo de hellingproef te doen maar de agent naast me zei, *Wat doe je nu? Hellingproef*, was mijn antwoord. *Heb je al gedaan onder aan de heuvel*, was zijn antwoord! *Ok, ga naar het parkeervak hier beneden*, was zijn opdracht en ik vroeg hem, *Vooruit of achter-uit? Maakt niet uit, zet hem er maar in*. Dus ik makkelijk de wagen vooruit parkeren. Hij stapte uit en ging 20 minuten staan praten met een kennis die rijles aan het geven was. En ik wachtte op mijn doodvonnis want kennelijk was ik nu al de klos, dacht ik. Hij kwam terug, stapte in en vertelde me om terug te gaan naar het bureau. Ik nam de weg terug naar het bureau waar we ons enige stoplicht tegen kwamen van de hele rit. Die stond mooi op rood. *Wat nu*, zei hij, *rij maar door rood, dit stoplicht heeft totaal geen nut!* Ik doorrijden en mijn wagen weer recht vooruit geparkeerd op het terrein van het politiebureau. In de wagen vroeg ik hem of ik geslaagd was, want ik had een vermoeden dat ik al bij de heuvel gezakt was. *Natuurlijk*, was zijn antwoord, *alles ging prima!* Ja, het ging toch geweldig, niet waar?

Dolgelukkig, want ik had mijn vrijheid verworven op dat moment. Ik ging met mijn papieren naar een loket waar je alles moet laten doen. 30 mensen voor je, wachten en wachten. Eindelijk was ik aan de beurt en de papieren werden voor de zoveelste keer nagekeken. De man keek me aan en vertelde dat er een handtekening miste van de dokter. Ik had mijn spullen gepakt en was teruggelopen naar de dokter die zijn handtekening onder geplaatst heeft. De weg weer teruggelopen en weer in de rij staan.

Niet zoveel meer, alleen maar 23 wachtenden voor me! Eindelijk aan de beurt en weer keek de man bezorglijk en vertelde me doodleuk dat ik de handtekening zelf had gezet! Ja hoor, ik was nog kletsnat van het lopen maar ik had hem gezet en ook zijn chef bleef beweren dat ik het papier vervalst had.

Zat niets anders op dan mijn vriend op te bellen die 30 jaren in dienst was van diezelfde politie. Hij reed met me mee naar de dokter die kwaad opbelde naar het bureau maar daar ook nog eens de volle laag kreeg. Uiteindelijk zette hij zijn stempel plus paraaf en wij samen terug.

Weer in de rij en mijn vriend deed in het Papiaments heel vriendelijk zijn woordje. Ik zag de man achter het loket en zijn chef compleet wegtrekken en van zwart naar wit veranderen net zoals een kameleon. De man achter het loket stotterde wat en we liepen het kantoor uit. Na een week kon ik eindelijk mijn rijbewijs gaan ophalen, want deze mensen houden ooo zo van rijtje staan! Rijbewijsje halen? Geen probleem al moet je toch af en toe wat geduld hebben.

Ieder zijn beroep

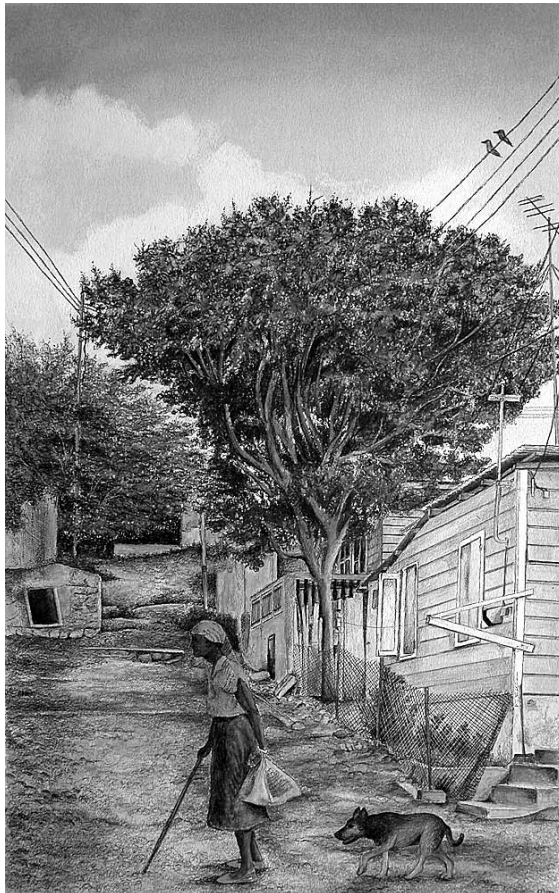
Mijn vrouw en ik zijn verwoed lopers. Ik zie u nu al denken dat wij zelfmoord neigingen hebben. Maar dat valt wel mee als je uitgedost in een oranje broek met een wit T-shirt over de weg zwerft. We mogen van geluk spreken dat we maar 2 maal geraakt zijn geworden door een wagen en dat er alleen maar wat vleselijke wonden waren.

Wij liepen dagelijks 10 km om te trainen en in de weekenden hadden we een wedstrijd of liepen we grote rondjes van 20 à 30 km. Dus je kunt wel zeggen, we waren wel getraind en in een goede conditie. De dagelijkse loop was al vroeg want we hadden beiden ons werk, dus was het om 5 uur uit bed en om half 6 die twee benen op en neer laten gaan. Voetje voor voetje, stap voor stap. Nu was, buiten het lopen, genoeg te doen op de vroege ochtend.

We zagen dagelijks onze radioman op zijn sokken en pyjama aan, zijn krantjes halen om zo die weer voor te lezen in het eerste nieuws om 6 uur. Ook waren er wel eens gasten die dames lastig vielen of even hun handen moesten laten wapperen omdat de dame niet aan zijn wensen voldeed. Verder werden we rijk van al het kleingeld wat op de weg ligt. Op een gegeven moment ben ik maar gestopt om het op te rapen want ik leek onderhand op een snelwandelaar die om de zoveel meter als een kip zijn graantje pikte van de grond.

Wat mooier voor ons te zien was, waren de mede wandelaars die wandelen voor hun beroep, ‘chollers’ genaamd. Verslaafde zwervers die in de vroege uren hun ‘werk’ aan het doen zijn. De een loopt met een gestolen gasfles op zijn nek, een ander heeft wat huisgerei langs de kant van de weg gevonden en versleept dat nu naar zijn stekje. Maar de kroon spande een choller op de Snipweg die met een kruiwagen vol met goederen over deze weg liep. Deze gemoderniseerde choller had de tv en vele apparaten ‘geleend’ bij een van die huizen aldaar en liep met die goederen over de openbare weg. Hij groette ons nog heel vriendelijk en liep lachend door.

Politie bellen? Nee, heeft geen zin want als ze de telefoon zo ‘s morgens vroeg opnemen is er nooit een wagen ter beschikking. Zo is het lopen ‘s morgens vroeg voor 14 jaren een genot geweest en al de bedrijvigheid een lust om te zien.

Wagen keuren

Keuren? Vraagt u zich af. Onze wagens zijn gekeurd? Ja hoor, elke twee jaren moet je, je wagen laten keuren. Een lange rij mensen, nummertje trekken en wachten, wachten tot dat je aan de beurt bent. Dan kijkt een of andere gast of de kleur van je wagen hem wel aanstaat. Ik was dat wachten beu en ook de onzin die deze mensen ooit uitkraamden.

Zeker nadat ik met een gloednieuwe jeep, die ook gekeurd moest worden, bij hun aankwam en ze me doodleuk vertelde dat er een lampje achter (standaard op de wagen van de fabriek) niet goed zat! Ja, een wagen die nog geen 20 km heeft gereden werd afgekeurd.

Ik vertelde dat aan een kennis van me en die lachte heel hard. *Je doet het verkeerd*, zei hij *je moet mij dat laten doen*. Ok, ik moest naar een gebouw komen dat vlak bij het keuringslokaal was en waar je vanuit het kantoor de hele gang van zaken kon bekijken. Deze jongen nam mijn keuringsgeld en 25 gulden extra en liep naar de portier die hem door liet. Hij vervolgde zijn weg naar een van de keuringsmensen op het terrein aan wie hij alle papieren gaf, inclusief het geld en hij wees op de wagen die buiten op de weg stond bij het gebouw waar ik op de stoel het tafereel zat af te kijken. De man knikte, liep naar binnen en kwam met de papieren (zonder geld) terug en gaf het aan die jongen. Deze kwam lachend naar me toe, gaf me mijn papieren die de goedkeuring gaven om met mijn nieuwe jeep voor 2 jaren op de openbare weg te rijden.

Vanaf die tijd heeft deze jongen tientallen malen onze wagen ‘gekeurd’ en heb ik nooit meer bij het keuringslokaal hoeven te verschijnen met een van de wagens. Ik noem het dan ook maar; keuren op afstand!

ADSL

Ja, u verwondert u zich hè? Dat wij op dit eiland ADSL hebben. Ja hoor, wij leven hier op een ‘super de lux’ vol geautomatiseerd eiland met alle toeters en bellen en ook dus ADSL.

Ik had onderhand genoeg van die geweldige telefoon snelheid van 3-4kb en besloot naar onze nationale trots te gaan: UTS. Dit bedrijf kan alles, weet alles en heeft alles. De aanvraag was ingediend en inderdaad na enkele dagen kwamen ze testen of de lijn goed was. Goed bericht, ik kon een snelheid halen van 2.3mb! Ja hoor en dat met al die kale bomen (telefoon palen) bovengrondse lijnen. Ik blij en de volgende dag kwamen ze de modem plaatsen voor een 1 mb lijn want daar had ik om gevraagd. Ik kon mailen, surfen en zelfs wat msn-en. En toen, pats boem, geen verbinding. Ik nam de telefoon op en die bleek te kraken als een oude wagen. Dus met mijn portable bellen om het defect door te geven.

Een leger mensen kwam kijken wat er aan de hand was. Er werd wat geklungeld links en rechts en ja hoor geen krakende telefoon meer en de ADSL was weer terug. Nog geen halve dag later weer hetzelfde probleem en weer de monteurs geweest en weer het zaakje gefikst. Om een zeer lang verhaal kort te maken, dit geintje ging ruim een jaar door! Toen werd ik zo kwaad en schreef een stukje in een plaatselijke krant. Prompt werd ik gebeld door een vriendelijke dame die mijn frustraties aanhoorde en beloofde het op te lossen. Nu bleek het zeggen van die woorden en het uitvoeren daarvan twee geheel andere zaken te zijn op dit eiland. Deze dame is werkelijk gek van me geworden want de lijn bleef uitvallen en de verbinding bleef slecht.

Tot op een dag dat de bom barstte en ook zij er genoeg van had. De directeur werd ingeschakeld en jawel hoor, weer een leger mensen in en om ons huis en alles werd doorgenomen. Het gehele huis kreeg nieuwe kabels maar daar bleek het probleem niet mee te zijn opgelost. Toen de kabel buiten, maar ook dat was niet het probleem dan maar de centrale hier in het dorp. En jawel, wat een van de monteurs al een jaar terug beweerde, kwamen deze technici nu achter: de centrale is een janboel en de groep waar ik op aangesloten was bleek sterk verouderd. Zo, alles werd omgezet en vernieuwd en vanaf die dag heb ik een zuivere telefoon en een werkende, niet stotterende ADSL. Geduld is iets wat je zeker moet hebben op dit eiland! Geduld!

Het straatnaambordje

Ik schreef net al over de geweldige berichtgeving in onze lokale kranten. Ook dit maal is dit verhaal een schoon voorbeeld.

Op een van de hoofdpagina's in de krant viel het meteen op; een grote foto van een gezinnetje en een naambord erop. Bij het lezen van het redactionele stuk bleek dat onze gedeputeerde, die belast is met ons straatmeubilair, hoogstpersoonlijk een naambordje heeft laten hangen in de stad.

Wat blijkt nu, de achternaam van de gedeputeerde is dezelfde naam als die van het bordje! Het is zijn vader die daar als straat vernoemd wordt. Het werd enkele weken geleden vernield en hij heeft zelf erop gestaan dat het weer hersteld werd.

Mooier is het, als je weet hoe de toestanden van onze wegen zijn; op vele plaatsen zijn er gaten waar een complete band in verdwijnt of waar vernielde verkeersborden al jaren langs de weg staan en lichten die niet meer branden. Toen ik dit stukje las met de foto erbij, heb ik in een ingezonden brief voorgesteld om alle straatnamen naar deze vader te noemen! Zodat deze gedeputeerde alle wegen op Curaçao onder zijn hoede gaat nemen. Dan kunnen wij, burgers, eens over wegen gaan rijden die vrij van gaten zijn en met duidelijke borden zodat iedere toerist weet waar hij naar toe gaat en een stralend straatmeubilair.

Wordt toch ons wegenbelastinggeld gebruikt voor waar het bestemd is. Voor onze wegen toch?

Helaas woon ik nog steeds in een straat die, die naam van die vader niet heeft en wachten wij als buurt al twee jaar om in te grijpen tegen de kamikazes die op dit eenbaansweggetje met ruim 100 km per uur rijden.

Heb maar zelf een bordje gemaakt met deze bewuste naam, helaas weet deze gedeputeerde nog niet dat ook deze straat nu naar zijn vader is vernoemd.

Druppelende waterleiding

We woonden al geruime tijd op ons nieuwe stekkie. Heerlijk op een heuvel en met een geweldig uitzicht op het dorp en de zee. Een plaats waar we weg van zijn en ons gelukkig voelen. Maar op een gegeven moment werd de droom even verstoord. Het water kwam nog maar druppelsgewijs binnen en ik ging meteen op onderzoek uit.

Nee, het lag niet aan onze nieuwe waterleidingen en er was geen lekkage te bespeuren. Zat niets anders op dan Aqualetra (waterleidingsbedrijf) te bellen en het probleem voor te leggen.

Kort daarna stopte er een wagen en de goede man die uitgestapt was kwam ook tot de ontdekking dat onze heuvel weinig water had. Er zou aan gewerkt worden, was zijn mededeling en reed weg. Nu weet je nooit wanneer er op dit eiland 'gewerkt' wordt en ik heb maar na enkele dagen de pr. gebeld van het bedrijf. Want niemand kon me duidelijk uitleg geven wat er gaande was. Deze pr. man nam alles op en verzekerde mij dat hij me terug zou bellen. Een beetje argwanend legde ik de telefoon neer en dacht nog van 'die horen we nooit meer' maar na een uurtje kreeg ik netjes een telefoontje terug van hem.

Zijn verhaal ging als volgt, *Heer Baselmans, Banda 'bou heeft problemen met de watertoevoer en omdat er zoveel huizen bijgebouwd worden is er bijna geen druk meer in uw omgeving.* Ik vertelde hem dat deze druppelende leiding wel erg plotsklaps was en dat er wel weinig water uit kwam. Hij vervolgde zijn verhaal met, *Ja daar is nog een ander probleem want in een wijk voor uw heuvel is een leiding gesprongen en die hebben ze voorlopig gemaakt. Daar komt ook bij dat we sinds kort aan een nieuwe wijk water leveren en zo kan het zijn dat u minder krijgt.* Ik wees deze man erop dat water levensbehoefte nummer één is en dat ze verplicht zijn dat te leveren. En daar hield het gesprek voor even op omdat ik zelf op onderzoek uitging.

Ik ging rondrijden in de wijk voor onze heuvel en warempel, ik kwam een dikke hoofdleiding tegen waar nog niet zo lang geleden aan was gewerkt. Maar wat zagen mijn verbaasde ogen, dat er tussen twee dikke 2 duims pijpen een halfduims pijpje was geplaatst. U raadt het al, dat was onze aanvoerpijp! Tientallen huizen moesten water krijgen via een huislijke halfduim pijp!

Ik belde diezelfde heer weer op en vertelde hem wat ik gevonden had. Zijn antwoord was, *O ja, dat doen we wel meer want die dikkere pijpen kosten te veel en we hebben nu geen geld!* Hoe lang kan dat duren? was mijn vraag. Het antwoord was duidelijk, *Enkele maanden tot jaren!* Ik maakte hem duidelijk dat het deze week nog een 2 duimspijp moest worden of anders de kranten maar ook het gerecht bijgehaald zouden worden.

Toen pas werd het serieus genomen en hadden we weer stromend water met een normale druk. Kijk, besparen op dit eiland zou een goede zaak zijn maar dit was meer een kwestie van luiheid. Stel je voor dat je weer 25 km terug naar de stad moet rijden om een pijpje op te halen! Te vermoeiend en te zwaar.

Rauw vlees

Mijn vrouw en ik hadden met wat vrienden wat te vieren en hadden zo besloten om lekker te gaan eten bij een restaurant op het strand tegen een hotel op Piscadera. Volgens deze vrienden was het er goed en gezellig. Dus wij met z'n allen van Banda'bou daar naar toe.

Aangekomen op het strand werden we eerst aan een lang gerekte soort tafel gezet, half op een pier. Lekker ongezellig en geen sfeer, waar we vroegen om een tafel op het strand. We hadden dat immers gereserveerd! Goed, zaten we dan op het strand met stoelen zo laag en een oude kabelhaspel als tafel met een ongelukkig dak boven ons hoofd. Maar dat alles mag de pret niet drukken en we zijn trouwens wel wat gewend hier op het eiland. We komen voor het eten en dat zou goed moeten zijn volgens onze gasten. Dat is wat ik duidelijk even aanhaal, want wat gebeurde er.

Mijn vrouw bestelde een dikke vette steak met de vraag of die gebakken kon worden zodat er geen bloed meer te zien was maar wel mals bleef. *Was geen probleem*, was de ober zijn antwoord, *komt in orde*. Na een tijdje wachten en zeer onregelmatig opdienen waar de ene helft al koud eten had voordat de andere nog maar iets gezien had, kwam de steak eraan. Mijn vrouw zette er het mes in en het bloed droop uit het vlees.

Ober erbij en het laten zien. Bord werd mee genomen en de steak werd verder doorgebakken. Bord terug en jawel hoor hetzelfde bloed bleef lopen. Bij de vierde maal opbakken was het stuk vlees zo taai dat er geen mes meer door kwam. Na 4 maal het bord ingeleverd te hebben en het ondertussen koud eten van ons, kwam de eigenaar nijdig aanlopen met de mededeling dat een stuk vlees wat 4 maal was gebakken wel taai moet zijn. Waarop ik antwoordde, dat hij geen vlees kan bakken. Hij liep nijdig weg en kwam met een schaal vol steaks terug en moesten we er een uitzoeken die hij wel eens zou bakken. De vijfde maal was het eindelijk een weer mals stukje vlees maar werd helaas niet gegeten door mijn vrouw omdat het bloed er weer uit liep!

Ja, helaas hebben we op dit eiland vele van dit soort experts die op een snelle manier geld willen verdienen. Allemaal door in enkele jaren rommel verkopen en oplichten, om dan snel van het eiland te vertrekken! We hebben ze hier met bosjes op dit eiland zien komen en gaan. Jammer genoeg verpesten ze het dan voor de opvolger van zo'n restaurant, want je bent altijd bang dat hij weer zo'n snelle verdiener is. Geef ons maar die heerlijke prak onder de boom in ons dorp waar mensen met hun hart en ziel hun kostje aan het bereiden zijn. Genietend van een lokaal muziekje en de gezelligheid van de lokale mensen.

Regenbuitje

Regen, het gouden water wat uit de lucht valt. Iets wat je in Europa in overvloed hebt maar hier op de Antillen werkelijk een tekort aan is! Water is werkelijk een zegen van boven als het valt. Je ziet de natuur ontwaken en alles heeft meteen haast om uit te schieten. De kibrahacha's staan dan in volle bloei die later worden gevolgd door andere bomen en planten. De dierenwereld heeft haast om te paren want nu is de tijd dat er insecten en het groen ontwaken. Toch zijn er momenten dat je denkt, moet dit nu?

Zo ook eens een keer dat ik met mijn jeep op de weg was en het begon te regenen. Heerlijk, want in een open jeep is echt nat als er water van boven komt en je kunt dan werkelijk zwemmen in je eigen privé bak met water. Ik had er al standaard de 6 doppen uit de bodemplaat, zodat het water nooit lang in de jeep bleef staan maar deze keer was het toch wel anders. De regen kwam er niet met bakken uit maar het leek of we een complete oceaan op ons hoofd kregen. Vele auto's gaven het op omdat ze tot de motorkap onder water kwamen te staan en ik maar zigzaggend over de weg langs al de stilstaande wagens, een weg vindend naar huis.

Thuis aangekomen wachtte me een andere verrassing, ik moest even te voet naar de overkant iemand gaan helpen die iets water in huis had gekregen. Ik vanuit mijn zwembad, nl. de jeep, via een pad naar de grote weg waar je op dat moment lopend weinig of niets meer kon zien. Het water ging werkelijk op kniehoogte langs je heen en de grote verkeersweg was een grote zwaar stromende rivier. Ik zou en moest bij die man aankomen dus de rivier over. Niets kunnen zien en tot de knieën in het water.

Ik kwam heelhuids aan en was tot de laatste naad van mijn kleren nat. Later besepte ik dat er nog rijdende wagens waren die me ook niet gezien konden hebben. Daarom heb ik maar gewacht totdat deze regen stopte voordat ik de weg weer over ging, richting huiswaarts.

Deze bui was wel de zwaarste die ik in al mijn jaren heb meegemaakt op dit eiland. Verder kan ik u wel vertellen dat we daarna een lange groene periode hebben gehad, vele bloemen en groene bomen dankzij die ene lange zware regenbui. Wat is de natuur dankbaar en wij genadeloos maar alles vernielen wat wij op onze weg tegenkomen.

Extra lusje lopen

Ondertussen weet u dat mijn vrouw en ik verwoed lopers zijn. Zo hadden we op een zondag weer een lange route in onze gedachten die van Rio Canario naar Zegu dan naar Palu Blanku en naar Emmastad zou lopen.

Bij rotonde Zegu hadden we beiden nog erg veel energie en ik vroeg aan mijn vrouw, *Zullen we de lus richting Westpunt nemen?* Waarop ze me antwoordde, *Okay*. Dus hup de weg naar Westpunt ingeslagen.

Op een gegeven moment hoorde ik haar zeggen, *Waar is die lus nou?* Waarop ik antwoordde, *Zo dadelijk hier naar Willibrord en via COT door Julianadorp en zo naar huis*.

Ik hoorde een zucht en gekreun en een harde, *HOLO, dat allemaal nog?* Ik vertelde haar dat ze gewoon even een dip had en door moest gaan.

Het ging allemaal goed maar ik begon ook wel te merken dat het geen lusje was en dat het zo'n 25 km extra was wat we even tussendoor bijnamen. Maar goed, geen wagen, geen telefoon en dan zit er niets anders op dan lopen en die twee benen aan de praat houden. Op een gegeven moment waren we op de weg van Vaersenbaai en we waren beiden echt kapot maar het was doorgaan en zeker niet stoppen.

We liepen stevig door en we hoopten op betere tijden en een lekkere douche. Hoorde ik ineens achter me, *Dit alles lopen en ik heb nog wel een jet lag*. Ik draaide me om keek haar aan en vertelde haar, *Ja schat die reis gisteren van Aruba naar hier zal er zeker geen goed aan doen*. We keken elkaar aan en het leek net dat we zo thuis waren en dat onze benen weer ons konden dragen. Door het lachen en door deze opmerking was in een keer onze vermoeidheid verdwenen.

Wel hebben we vanaf die dag geleerd om ons aan de geplande route te houden en niet meer effekes een lusje bij te nemen, zeker niet na een wereldreis vanaf Curaçao naar Aruba.

Killer dog

Onze eerste hond ‘Speedy’ genaamd kregen we al een van de eerste maanden dat we op het eiland waren. Zijn naam had hij te danken aan zijn ongelofelijke snelheid van 1 meter per uur die hij zich voort sleepte! Deze hond had 4 poten maar kennelijk had hij nooit geleerd om die vier poten te gebruiken.

Doch, op een latere leeftijd heeft hij zich ontpopt tot een ware leider in de roedel. Hond na hond kwam bij ons ‘aanlopen’ en werden binnen gebracht en zo hadden we in een korte tijd Speedy, Spoyler, Spooky, Spider en Spanky. Een heerlijk stel die de boel allemaal wel eens zouden regelen. Ik deed, elke maal als we bezoek hadden, de honden opsluiten op een klein stukje van de tuin. Zo kregen ze geen contact met vreemde mensen.

Wat gebeurde er? De roedel was des duivels als we visite kregen want dan moesten ze weer naar achteren.

We hadden burens en die hadden 3 pekinen, je weet wel die honden die hun hoofd zo hard hebben gestoten dat de ogen er bijna uitvallen en geheel plat van voren zijn! Deze man had de gewoonte om met deze hondjes te gaan wandelen en we hebben hem vriendelijk gevraagd om niet te dicht bij ons hek te komen. Dat deed hij ook en zo ging alles wonderwel goed.

Op een bepaald moment kwam die buurman iets vragen en liep naar onze poort en Speedy, onze leider, hapte hem meteen in de arm. Goed, dat was zijn eigen schuld maar wij meteen helpen en honden wegzetten. Na enkele dagen was alles al weer aan het genezen en zo was het incident snel vergeten. Tot dat na enkele weken we te horen kregen dat de buurman overleden was.

Mijn beste vriend wist meteen de reden waarom deze man was heen gegaan. Hij vroeg me, *John, het is Speedy zijn schuld want Speedy heeft deze man dood gebeten*. Ik helemaal perplex maar hij vervolgde zijn verhaal met een vraag, *Heeft Speedy hem niet gebeten?* En daar moest ik ‘ja’ op zeggen. Hij vervolgde, *En is deze man nu niet dood?* Ook daar moest ik ‘ja’ op zeggen. Hij ging verder met zijn conclusie: *Dus door het bijten van Speedy is deze man nu gestorven*.

Goed daar zit je dan, want wat kun je nu tegen zo'n rare conclusietrekende vriend nog zeggen.

Gelukkig kwam kort daarna de buurvrouw vertellen dat haar man aan een hartaanval was overleden. Maar toch bleef deze vriend volhouden dat Speedy zo gevaarlijk was dat hij iemand had dood gebeten! Kijk, zo komen de verhalen de wereld rond. In ieder geval hebben we nooit iemand nog aan het hek gehad of zomaar op de stoep staan gedurende de 14 jaren dat Speedy geleefd heeft. Zijn reputatie als 'killer dog' heeft hij altijd behouden!

Legale oplichterij

We woonden in Emmastad en hadden een heerlijk huis met alles erop en eraan.

We genoten van de luxe en waren druk doende met o zo veel dingen. Op een gegeven moment kwam mijn zoon binnen en had hij zijn fiets weer eens tegen de muur aan gegooid.

Nadat hij zijn verhaal verteld heeft liep hij weer terug, maar zijn fiets die er nog enkele minuten geleden stond, was foetsie! Hij zoeken en twijfelen of hij hem wel had mee genomen maar kort daarna was het duidelijk dat iemand hem voor eeuwig geleend had.

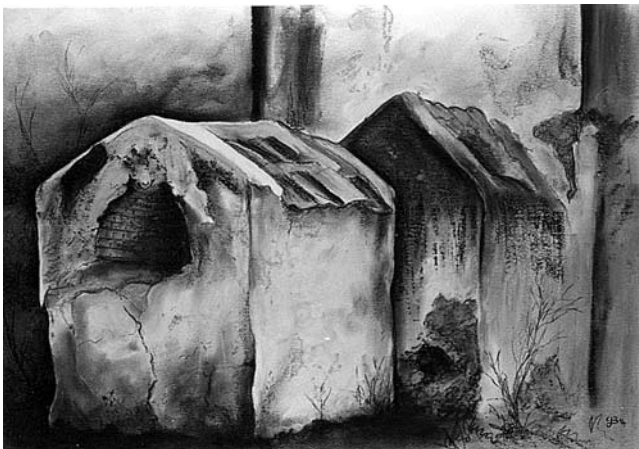
Ik belde de verzekering om de diefstal op te geven en het te claimen. Ik had een totaal verzekeringspakket met alles erop en erin en volgens hun polis kon ik, volgens hen, zelfs verloren wc papier claimen. Dus, de aangifte gedaan bij de politie en op naar de verzekering.

Ik werd netjes geholpen door een heer die me vroeg waar de fiets stond. Ik legde hem uit dat hij bij de voordeur stond, 20 meter van de straat. *O, ja dan is er een probleem*, was zijn antwoord. Waarop ik vroeg wat het probleem dan wel was. *Kijk de fiets had in een schuur moeten staan of op zijn minst binnen!* Ik keek deze goede man aan en vroeg hem, *Kleine lettertjes hè?* *Ja meneer*, antwoordde hij. Ik vroeg, waar hij op Curaçao een schuur kon aanwijzen.

Hij kon me geen antwoord geven en ik vervolgde met, *Dus ik moet de fiets in mijn woonkamer zetten.* Zijn antwoord was, *Is een mogelijkheid.*

U raadt het al, deze jongen ontplofte en zeker omdat in zijn 50 jarig bestaan, hij nog nooit een cent had geclaimd bij een verzekering! Ik telde tot honderd en vroeg deze man vervolgens al mijn polissen tevoorschijn te halen. Wat deze vriendelijke heer ook deed. Vervolgens vroeg ik, *Ik ben alleen WA wettelijk verplicht niet waar? Ja,* was zijn antwoord. Ik vroeg hem toen heel vriendelijk al mijn andere verzekeringen ter plekke te vernietigen. Waarop hij me vreemd aan keek en ik weer diezelfde zin herhaalde. *U meent dat? Ja,* was mijn antwoord, *en het gebeurt nu. Maar dan bent u nergens meer voor verzekerd,* vertelde hij me. Waarop ik hem vertelde dat ik toch niet verzekerd was omdat al deze polissen vergeven zijn van de kleine lettertjes en dat het me duizenden guldens per jaar zou schelen en dit beter zelf kan sparen voor als er echt eens nood aan de man kwam. Hij keek vreemd en haalde alle polissen door de ‘shredder’.

Vanaf die dag ben ik nergens meer voor verzekerd en is duidelijk bewezen dat alle verzekeringen een legale oplichterij is, waar mensen duizenden guldens mee verspelen. Als klap op de vuurpijl kwam er later uit dat dezelfde verzekeringsmaatschappij, een van de grootste op het eiland, betrokken was bij een levensverzekering polis waar al je ingelegde geld verspeeld werd via beleggingen. Dus was mijn bewering meteen een duidelijk bewijs hoe deze mensen met ons zuur verdiende geld omspringen. Verzekeringsmaatschappijen zijn werkelijk legale oplichters!

Nummerplaat kopen

Elk jaar hetzelfde liedje, ellenlange rijen om je autobelasting te betalen! De weg van de automatisering is nog steeds niet gevonden en de belastingdienst weet nog steeds niet waar een computer voor dient! Zo zijn wij autobezitters met 55 duizend mensen jaarlijks verplicht in de rij te gaan staan om onze belasting te betalen. Om een idee te geven hoe dat gaat, even één van de jaren voor u uitgebreid beschreven in dit boekje.

December, de maand dat je in de kranten leest dat het mogelijk is om je belasting te gaan betalen. Nu is dat niet even langs gaan en alles is geregeld, nee hoor, daar komt iets meer bij kijken en net zoals het gehele Antilliaanse systeem zich voorsleept, werkt ook deze show. We hebben drie papieren verplicht nodig voor de wagen; een geldige keuringskaart, een geldig verzekeringsbewijs en de tot op heden geldende belastingkaart. Die behoren allemaal op dezelfde naam te staan en alle goede nummers behoren ingevuld te zijn. Met deze drie kaarten ga je naar het belastingkantoor waar je een rij ziet van wel honderd mensen kronkelend door het gehele gebouw en als je pech hebt, tot buiten toe. Dus is het zaak om vroeg te gaan en hopen dat je vrij vooraan belandt. Geen nummertje, nee mooi in een rijtje staan tot dat je aan de beurt bent. Heb je hoge nood of barst je van de dorst, geen probleem je bent je plaats kwijt als je terug komt en dan is het weer gewoon achteraan sluiten!

Als je eindelijk aan de beurt bent dan zie je dat voor al die honderd mensen van de 20 loketten er maar twee open zijn voor deze handeling. Maar goed, ik ben aan de beurt. De persoon neemt de kaarten in ontvangst en gaat een diepgaand onderzoek uitvoeren. Alle nummers worden gecontroleerd en ook je identiteitsbewijs wordt bekeken op misschien een doorgeslopen fout. Nee, niets te vinden, geen fouten dus alles is okay. In de computer, ja die hebben ze daar ook eentje mits we stroom hebben, wordt dan gekeken of je inderdaad voorkomt onder dat nummer in hun systeem. Weer geluk. Het staat gelukkig nog steeds op dezelfde naam als die op de kaart! Wat een geluksvogel ben ik vandaag! Hij vraagt dan om het geld voor een jaar of half jaar want het is ook mogelijk twee keer per jaar in die rij te staan. En dan draait hij een nieuwe belastingkaart uit. Alles krijg je terug, maar dan ben je nog niet klaar hoor!

Dat was het betalen, maar nu moet je nog je nieuwe nummerplaat en het tweede deel op gaan halen. Je stapt in de wagen en rijdt naar Brievengat. Ja, waar het stadion is. Want daar gebruiken wij ook een stadion voor, niet alleen voor te sporten, kom nou dat is zo algemeen! Bij het stadion aangekomen, kom je al je lotgenoten weer tegen en ga je in rij nummer één staan waar bij een loketje alle gegevens weer na worden gekeken en waar deze man nog eens gaat onderzoeken af alle kaarten nog steeds kloppen. Je weet nooit, misschien heeft die man bij de belastingdienst wel een fout gemaakt! Maar weer geluk, mijn papieren verdwijnen in een mandje waar je dan geduldig naar rij twee gaat en weer achter aansluit.

Wachtende in de kokende zon want ondertussen is het middag geworden, kom je dan bij dat loket aan en dan wordt triomfantelijk je nummerplaat plus deel twee en al je papieren overhandigd. Triomfantelijk, zeker als je dan een blik naar binnen werpt en al de kartonnen dozen ziet staan met alle 55.000 nummers die kennelijk op nummer (door elkaar) geplaatst staan op de grond.

Zo, dit was weer een jaartje auto belasting, kunnen we ons vast weer klaar maken en instellen op het komende jaar. Jaar in jaar uit. Er is geen een politicus die door heeft dat dit alles ook makkelijker gedaan kan worden. Nee, daar moet weer eens een buitenlandse expert voor aangetrokken worden. We wachten daar maar op en in ieder geval ga ik maar weer vast in de rij staan voor volgend jaar!

Don't touch me

We kwamen de eerste dag aan op Aruba en gingen meteen wat eten en wat snacks halen om de resterende dagen te overleven. Kijk, de inwendige mens wil ook wel eens vakantie hebben niet waar?

We stonden in een klein winkeltje met een beetje vreemde toerist. Hij gedroeg zich niet alleen raar maar was ook zeer zeker kieskeurig. Zo stond hij zijn artikelen een voor een op de rolband te leggen zodat die dingen zgn. de band niet raakten. Ook mocht de caissière zelf niet de artikelen aanraken en vroeg de heer om nog een scheermesje nadat hij de prijs van twee had gehoord.

Het meisje werd zeer nerveus en de man begon tegen haar uit te vallen en moeilijk te doen. Er mocht niets aangeraakt worden. Mijn vrouw en ik stonden achter hem en mijn vrouw wilde al vast wat plaats maken op de band om onze spullen te plaatsen. Deze man begon tegen mijn vrouw uit te vallen waarop mijn vrouw het probeerde te sussen door haar excuus aan te bieden. Per ongeluk raakte mijn vrouw de arm van deze man aan en toen leek wel of hij dol draaide. *DON'T TOUCH ME*, was wat hij meerdere malen uitschreeuwde.

Ondertussen wilde hij naar mijn vrouw gaan, waar ik met mijn 2 meter tussen ging staan en hij even raar stond te kijken dat er een lantarenpaal midden in de winkel stond! Even was het stil, hij gooide wat geld neer en liep nog steeds schreeuwend *Don't touch me* de winkel uit, met een verdere mededeling dat Aruba een verschrikkelijk land is.

We hebben ons toen maar ontfermd over de caissière die totaal overstuur was en hebben we wat rustig na gebabbeld. Een ding was duidelijk, deze heer was een voorbeeld dat de wereld en zijn mensen duidelijk de kluts kwijt zijn.

Medicijn wel medicijn niet

Op dit eiland is alles mogelijk. Ik heb me ook wel eens ingemengd in de farmaceutische onderwereld waar de prijzen kunstmatig omhoog gehouden worden door enkele importeurs hier op het eiland. Puur gangsterachtige praktijken over de ruggen en portemonnaie van de klanten. Soms lopen de verhogingen op tot wel 100 % en bij navraag is dan hun antwoord dat het rond de wereld zo duur is geworden. Ook hebben ze er een handje van om medicijnen express niet te bestellen om een zogenaamd tekort te creëren. Later komen ze dan als barmhartige Samaritaan met dubbele prijzen plotsklaps weer op de markt.

Al enkele malen heb ik daarover met wat handelaren in de clinch gelegen. Maar de volgende gebeurtenis was wel de meest extreme.

Op een bepaald moment was het zeer bekende zakje met medicijn tegen griep en verkoudheid niet meer te verkrijgen. Ik vroeg aan de apotheker wat er aan de hand was want zo'n bekend merk kan en mag je niet missen in je toko. Zijn antwoord was kort en duidelijk, *De importeur heeft het niet meer. Wie is de importeur?* vroeg ik hem waarop ik een naam kreeg.

Ik belde deze op en kreeg een dame aan de telefoon die me haarfijn uitlegde waarom dat medicijn niet meer verkrijgbaar is. *Meneer, wij mogen het van inspectie niet meer invoeren.* Okay, ik inspectie bellen en vragen waarom het niet meer ingevoerd mocht worden, het antwoord van deze man was, *U mag zoveel naar binnen halen als u wil, het is geregistreerd en alles is okay.* Ik belde de dame op en vertelde dat aan haar. Het werd stil en er kwam een andere reden, *Meneer, wij krijgen het altijd via Puerto Rico maar dat agentschap is overgegaan naar Miami en wij moeten nu via Miami bestellen maar die sturen ons niets af. Als u kunt regelen dat het weer hier komt dan hebt u een vaste baan bij ons.* Goed, ik de fabriek een fax gestuurd met de vraag of ze geen geld meer willen verdienen? Binnen een halve dag werd ik gebeld door het hoofdkantoor wat er gaande was. Ik vertelde mijn verhaal en er werd mij duidelijk gemaakt dat de leverancier op Curaçao vreemd genoeg niets meer bestelde. Ze werden kwaad dat ik vertelde dat zij niets wilden versturen en het zou tot de bodem uitgezocht worden.

Ik belde de bewuste dame op het eiland op en vroeg haar hoeveel doosjes ze moest hebben. Ze werd rood, paars, geel en groen hoe ik het durfde het hoofdkantoor te bellen. Ik bleef kalm en vertelde haar dat ik genoeg had van haar leugens en hun monopolie.

Binnen enkele dagen waren overal op dit eiland weer het bekende merk verkrijgbaar maar ik heb helaas nooit de vaste aanstelling gekregen bij dat bedrijf, ondanks dat ik ervoor gezorgd heb dat het product weer op het eiland kwam.

Niet over mijn weg

Een oudere vriend van me was laatst werkelijk even uit zijn vel gesprongen. Wat was er gebeurd?

Hij woont op een plaats waar achter zijn huis een zandpad ligt en waar een paar gezellige burens niet weten hoe ze kinderen op moeten voeden. Nu is het zo dat die kinderen kennelijk alles mogen en ook alles krijgen en zo bezitten deze gasten verschillende auto's. Hun vrienden met de achterbuur jongens hebben een heerlijke gewoonte, namelijk spinnen met de wagen op dat zandpad. Heerlijk voor alle buurtbewoners maar geen van allen durven iets te zeggen omdat pa kennelijk een invloedrijke man is op dit eiland.

Mijn vriend had de oorlog verklaard aan deze jongens nadat hij hen al enkele malen had verzocht om dat niet meer te doen. Simpel omdat zijn huis na de show geheel onder het zand was bedolven. Helaas hadden deze jongens geen oren en laptten de waarschuwingen aan hun laars. Op een dag was het mijn vriend te bont geworden. Hij pakte afgewerkte olie en gooide die over het pad. Maar jammer voor mijn vriend had dat weinig uitwerking en bleven de jongens erop los spinnen. Mijn vriend bedacht een andere tactiek. Al die opgevoerde misbaksels van wagens zijn zo gevoelig voor stenen! Stenen.....! Dat was de oplossing!

De man verzamelde alle grote blokken die er maar in de omgeving waren en plaatste die verspreid over deze openbare weg en met nog wat extra olie moesten deze jongens toch stoppen, niet waar? En jawel hoor, geen spinnen maar wel..... de politie binnen enkele minuten aan de deur. Politie die al die weken niet ingreep, niet langs kwam bij de vele meldingen die gedaan werden de afgelopen tijd! Maar nu waren ze er als de bliksem bij om een man van 80 in de boeien te slaan en af te voeren. Dit allemaal voor het plaatsen van stenen op de openbare weg.

Toch heerlijk te weten dat je de buurt mag terroriseren en vele mensen lastig kunt vallen zolang pa maar de connecties heeft. Maar o wee als gewone burgers iets uithalen want dan worden wij opgepakt.

Beetje warm

We hebben een groot stuk grond om ons huis. Welgeteld een hectare tegen natuurgebied aan. Tegen de avond als de zon lager is gaan we werken en de planten verzorgen en ook zo deze avond waarop ik mijn vrouw vertelde dat ik bij de oude omheining alle palen op dezelfde hoogte ga brengen. Dat zijn zo'n kleine zeventig palen dus een hele klus. Het was al weken heet en al het gras en begroeiing was verdord maar ik had in mijn kop om die dag te gaan slijpen.

Ik pakte de kruiwagen plaatste de generator erop en reed naar boven naar het eerste slachtoffer. Ik startte de generator en begon te slijpen. Mijn vrouw legde alle stukken op een hoop en hield mijn draad en zaken om me heen in de gaten.

Na zo'n 30 paaltjes kwam ik op een plaats met veel gras terecht en ik was al wat voorzichtiger aan gaan doen vanwege de spetters die eraf vlogen bij het slijpen. Het begon al bloedheet te worden, zeker met een kap op je hoofd in de zon. Maar zoals ik altijd al ben geweest bestaat er bij mij geen opgeven maar gewoon doorgaan. Ik sleep alsof er mijn leven van afhing en plotsklaps deed mijn slijpmachine het niet meer. Ik keek en merkte wel dat het heet was maar hoorde toch nog de generator. Ik keek toen echt eens om me heen en zag dat ik werkelijk midden in het vuur stond! Dat was dus die hitte!

Samen met mijn vrouw hebben we het vuur met zand kunnen blussen omdat er geen een tuinslang was die het tot daar haalde. Na de blus actie kreeg ik haar versie te horen wat er was gebeurd. Ik was zo aan het slijpen dat ik haar geroep niet hoorde en het vuur ging snel verder. Ze heeft toen de stekker uitgetrokken bij de generator en zo mijn slijpschijf tot zwijgen gebracht. Op die manier kon ze me waarschuwen.

Ja, dat is als je in een roes werkt dan merk je niet dat het vuur aan je schoenen staat!

Daar gaat ie dan

We wonen dus buiten de stad zoals u nu weet en dat houdt ook in dat we de stad zoveel mogelijk proberen te vermijden. Het trekt ons niet, al die drukte en die bla bla mensen die niets anders in hun hoofd hebben dan zaken, geld en omzet. Dus we proberen alles zolang mogelijk uit te stellen. Als er boodschappen gedaan moeten worden in de stad dan is dat meestal een uiterste noodzaak!

Deze keer konden we niet meer langer wachten en zo op naar de stad, hopende alles zo snel mogelijk gedaan te krijgen. Dat is dan altijd een ‘wishful thinking’, maar je weet nooit! Het was toch best lang de lijst dan maar een koffie pauze inlassen. Ik heb altijd zoiets van, eens lekker zondigen op zijn tijd moet kunnen en als je jezelf niet kietelt zullen dat maar weinig anderen voor je doen. Ik zag dat deze zaak heerlijke verse appeltaart had en dat de stukken heerlijke grote hompen waren waar je, je goed dik aan kon eten. Moet kunnen, was mijn motto en bestelde zo’n joekel van een punt met slagroom en wat aardbeien. Kijk, als je zondigt, moet je het goed doen, ik hou niet van half werk.

We ontmoetten daar een kennis die een tafeltje verder zat en we waren wat over en weer aan het praten, toen mijn monstertaart arriveerde. Lekker opgewarmd en het rook perfect. De oudere dame keek de taart letterlijk van mijn tafel af, waarop ik vroeg of ze ook wat wilde. Ze knikte ‘ja’ en zat al verlekkerd te kijken en ik kon maar niet snel genoeg komen! Ik met mijn bord naar haar toe. Toen vielen mijn ogen en mijn mond wagenwijd open. De vrouw nam mijn bord over, pakte een mes en sneed een klein puntje van twee happen van mijn taart af. Dat was redelijk waren mijn eerste gedachten. Maar toen kwam het, ze pakte een vork en gooide letterlijk de hele taart, buiten die twee happen, op haar bord! Ze gaf mijn bijna lege bord met het stukje van twee happen terug, zei niets en begon te bunkeren. Ik liep wat vreemd met mijn bijna lege bord naar mijn tafel terug en ondertussen hadden meerdere mensen deze vrouw ook in de gaten en keken me aan of ik niet iets daarvan zou zeggen.

Och, kennelijk had ze nog nooit zo'n kans aangeboden gekregen. Ik ging zitten en nam een paar zeer kleine hapjes en genoot van dat restant. Wel was me van die dag een ding duidelijk, bied nooit je heerlijk stukje gebak aan, aan een kennis, je bent het dan kwijt!

Een positief ding was er zeker wel, ik bleef zo precies binnen mijn dieet en ik heb toch even mogen genieten hoe heerlijk die punt appelgebak had kunnen zijn!

Welke timing

Ik had eens een oude bak van een jeep. Het was er een die werkelijk op de onmogelijke plaatsen mij liet staan en op onverklaarbare wijze weer begon te pruttelen als ik hem wat extra aandacht gaf. Het was wel een heerlijk beestje want je kon er alles mee doen mits hij er hij zin in had!

Ook zo op een dag dat ik weer eens het eiland rond ging met mijn kinderen. Die middag liep niet zo spectaculair maar het is altijd leuk om wat rond te kijken. Geen grote gebeurtenissen totdat..... meneer de jeep begon te ploffen en te proesten. We hadden net een klein opstakel genomen en waren wat hardhandig op de grond terug beland en zo vond meneer de jeep dat hij onheus behandeld was. Het was net een hond, af en toe wat aandacht en hij was weer tevreden, alleen vandaag niet.

We stonden midden op een ongangbaar terrein op het eiland in the middle of nowhere. Met een jeep die na zijn geproest en gesputter stil bleef staan. Niet starten, nada, niets!

Nu ben ik ook monteur van beroep kennelijk (verborgen talenten) en ging heel interessant onder mijn motorkap kijken. Dat was ik wel voor mijn kinderen verplicht. Zij zagen het al voor zich dat wij de jeep moesten dragen! Maar ik met al mijn technische instellingen en wat woorden herinnerend van mijn vriend, die deze bak onder zijn hoede had als er weer wat mis was. De woorden 'John de timing kan wel eens verschuiven'.

Goed, ik zag een of ander ding zitten waar hij ook wel eens aan klungelde en ik begon met een sleutel wat los te draaien. Ik in de auto en hij wilde wel maar nog niet echt met volle overgave starten. Dus nog wat meer draaien en jawel hoor, hij startte en we konden de reis met een noodgang van 20 km per uur vervolgen, hup naar huis waar we met veel knallen en vuurwerk aankwamen.

Na een spannende, luidruchtige rit, kwamen we bij mijn vriend die me al van verre hoorde aankomen. Lachend kwam hij naar me toe en vertelde me doodleuk, *He John, nu ben je eindelijk geen wegpiraat meer. We hebben je klein gekregen.*

Och, hij had gelijk, nu had ik eindelijk eens de kans om elk steentje langs de weg goed te bekijken en was ik de ergernis van vele mensen die achter me zaten.

Verzekering wel, verzekering niet

We hebben het al eerder gehad over verzekeringen maar deze wil ik u niet onthouden. Aangezien ik bij de afgetakelde ouwe mannen club zit krijg ik maandelijks mijn pensioen en zie ook dat er een groot bedrag af gaat aan onze ziekte verzekering.

Fijn, zult u denken, is die jongen onder de pannen. Mooi niet dus, want we wonen op Curaçao! Vergeten? Als je ziek bent en je wilt naar een dokter moet je het zelf voorschieten. Moet je naar het ziekenhuis, vragen ze daar om een borg en ga zo maar door. Ik heb een verzoek ingediend om niet meer te betalen en zelf de verzekering te bepalen maar dat mag wettelijk niet. Mooi, wat blijft over? Premie betalen en niet verzekerd zijn en hopen dat je niet ziek wordt en het liefst ter plekke later dood neervalt! Maar dan kennen ze me nog niet want ik zet hier mijn tanden in en ga het tot op de bodem uitzoeken. Ziekte verzekeraar aangeschreven en twee gesprekken gehad, *Er is geen geld, krijg je dan te horen!* De verantwoordelijke minister aangeschreven. *We kunnen pas over twee jaar iets doen!* was haar antwoord,

Het is een groot probleem, geen geld! Maar de minister van financiën is de baas, schrijf hem aan. Dus die aangeschreven, geen antwoord is een normale zaak en zo ook nu.

Dan maar de gedeputeerde, de man die de baas is van dit eiland, *Geen geld*, was ook zijn antwoord. Al houden ze elke maand voor vele tonnen aan premies in op alle gepensioneerden, is er geen geld! En zo beste mensen is het cirkeltje geheel compleet.

Wel werd nog even tussen neus en lippen door opgemerkt dat ze niet hadden verwacht dat oudere mensen zolang bleven leven op het eiland! Ja, daar kun je als oudere generatie niets aan doen. Maar wie weet komt er een wet dat we rond onze 70ste verjaardag gratis een pilletje kunnen komen halen! Ja, je maakt hier van alles mee op dit eiland. We hebben een verzekering die wel geld int maar ons gepensioneerden niet verzekert.

Toen ik bij een van de dames aanhaalde dat, dat oplichterij was bevestigde ze het ook nog en was het ermee eens dat wij, de gewone burgers, voor zo'n praktijk opgepakt zouden worden. Maar ja, onze politiek mag en kan alles, zelfs van oudere mensen geld ontnemen via een wet en ze dan laten creperen in hun bed thuis tot de dag dat ze overlijden en dan ook dat geld 'binnen' hebben.

Campo

Kijk als goede Eilandbewoner moet je eens in je leven op Campo zijn geweest. Het is een hotel van plezier waar de vrouwen met bosjes buiten de deur hangen en je vriendelijk aanspreken. Het is een plaats wat ook mooi aangekleed is, nee, niet de dames maar de planten die overal geplaatst zijn. Ook is het een plaats waar het nog het veiligste is op het eiland omdat er net zoveel ‘bewakers’ als dames lopen en alles is met camera’s, toeters en bellen beveiligd.

Goed, wij hielden op sokken Campo in want we moeten het eens in werkelijkheid zien. Eerst een biertje pakken bij de bar wat ook het ‘ontmoetingspunt’ is en toen de ronde maken door de verschillende straatjes die langs alle kamers voeren van de Colombiaanse, Haïtiaanse schoonheden.

Na alles goed gekeurd te hebben en dat we overtuigd waren dat de planten er goed bijstonden, gingen we terug naar de bar annex ontmoetingsplaats. Het was onderhand tijd voor de dagelijkse show. Met veel herrie en een disjockey die nauwelijks te verstaan was en kennelijk ooit wereldkampioen mompelen was geweest, kwamen de eerste dames op het toneel en vertoonden ze daar hun kunsten met een paal die erg ongelukkig midden op het toneel stond. Kennelijk hadden ze het heet want er bleef niet veel textiel aan hun lijf. Dat kon ook niet anders met al dat publiek om je heen. Mijn kennissen en ik pakten nog een pilsje en besloten huiswaarts te keren waar het koeler en minder lawaaierig is.

Bij de wagen aangekomen had een van de kennissen een brandende vraag. Hij begreep niet dat al deze meisjes wisten dat hij vader is geworden. Waarop wij vroegen hoe hij daar op kwam. *Nou, al die dames spraken me aan als papi.* We lachten hartelijk en vertelden hem dat elke man op dat terrein ‘papi’ genoemd werd maar dat deze ‘papi’ meer ‘loverboy’ betekende dan vader.

Zo kreeg ons bezoek toch wat jus en moeten we nog wel eens terug denken aan papi en zijn vrouwen.

Vakwerk

De spullen van de honden moesten eens opgeborgen worden omdat de oude kastjes, buiten op de hondendorch tegen de muur, helemaal verrot waren. Goed, ik een oorlogsplan uitgewerkt hoe ik dat met mijn timmermanskunst op kon lossen. Hout, yep dat was duidelijk maar het moest ook degelijk zijn. We waren al wat gaan rond kijken bij wat winkels maar deze mensen smijten met nulletjes als het over ‘meubels’ gaat. De meest belabberde constructies zie je en de mode is kennelijk hoe slechter het eruit ziet hoe ouder dat het is en je, je blauw moet betalen voor dat voorwerp. Deze mensen weten kennelijk niet dat juist vroeger houtbewerking een kunstvorm was en dat de kasten degelijk en zeer nauwkeurig in elkaar gezet werden. Maar bij deze zgn. oude antieke kasten gingen de deuren nog niet van open en waren zo gammel dat je zelf bang was een plastic pot in te zetten.

Mijn plan was duidelijk, zelf een maken. Ik had nog wat aardig hout in de container staan wat ik had gebruikt voor een afrastering bij het vorige huis. Lekker ruig en zeer goed bewerkt tegen de witte mieren.

Ik haalde enkele tevoorschijn en ondertussen kwam mijn vader heerlijk bij zitten om mij aan te moedigen en mijn werk te bewonderen. De planken werden op dwarsbalken geslagen met goede grote spijkers, want ik hou niet van half werk. Op die manier had ik al een kant klaar. De onder- en bovenkant werden weer aan de achterkant bevestigd en zo had ik in nog geen uur een kist in elkaar getimmerd met de nodige spijkers. Mijn vader vroeg me terloops wat ik ging maken, of dat een kippenhok moest worden. Ik vertelde hem mijn plannen en vanaf dat moment zat hij alsmaar te lachen. Niet verwonderlijk want hij was iemand die wist wat houtbewerken was. Hij was ooit dagen lang bezig om twee plankjes aan elkaar te lijmen want dat moest dan een plaat worden. Dus iemand die het oude vakwerk nog zelf eens gedaan heeft. Ik heb die man nog nooit zo veel zien lachen als toen met mijn project, dat steeds verder vorderde en ik zelfs er een deur in wist te wringen. Met mooie grote oude koperen scharnieren en een ‘handle’ van een raam als sluiting.

Goed, mijn kist met deur was klaar maar ik had nog een probleem. De vloer op de porch is niet waterpas en een kast moet recht staan, nietwaar? Geen probleem, ik zette er één poot onder en stutte de kast zo dat hij waterpas kwam te staan waar ik vervolgens de drie andere poten onder zette.

Nu was de ruwe kast klaar en begon ik hem vol goede moed te schuren want de splinters en oneffenheden moesten toch nog verholpen worden.

Ook zo gepiept en binnen 3 uren hadden we een opbergkast voor al onze hondenspullen, voor het leven. Ondertussen is het geschilderd in paars en roze en is het ‘het pronkstuk’ van ons huis.

Miljoenario

Miljoenario was een kaketoetoe die we hadden. Het verhaal ging zo.

Een goede vriend van me, die regelmatig vogels importeerde, was naar Colombia gegaan om wat kaketoetes te halen. De wet hier op het eiland is dat er geen dieren van het vaste land binnen mogen komen. Maar wat u al lang weet, een wet is gewoon een regeltje wat niet gelezen wordt en ook zo de wet over het importeren van vogels.

Nog wekelijks worden er papegaaien en andere dieren via de barkjes binnen gesmokkeld en bij controle of ophalen van deze dieren geef je de douane een extra zakcentje en ze kijken even de andere kant op. Maar onze kaketoetes kwamen per vliegtuig binnen en mijn vriend trof net een douane die niet de andere kant op wilde kijken, kennelijk had hij een stijve nek. De vogels zouden in beslag genomen worden. Mijn vriend, meteen een oplossing zoekende, vroeg of vogels van een ander eiland wel binnen mogen komen en dat bevestigde deze man.

Mijn vriend liep naar de balie en vroeg welk vliegtuig binnenkort zou vertrekken, *Sto. Domingo*, was het antwoord en hij boekte een retourtje *Sto. Domingo*. Hij ging terug naar de douane, haalde zijn vogel op en stapte in het vliegtuig naar *Sto. Domingo*. Daar aangekomen ging hij naar een dierenarts, legde wat geld neer en liet een verklaring plus bon uitschrijven voor twee witkuif kaketoetes. Daar had de man helemaal geen probleem mee en maakte gretig een rekening. Hotelletje gepikt, overnacht en de volgende dag terug naar Curaçao.

Aangekomen op de luchthaven stond weer diezelfde douane beambte! Deze keek weer naar de (nieuwe) papieren plus aankoopbon en mijn vriend kon doorlopen.

Thuis aangekomen wisten we allemaal al wat er gaande was. Een van de kaketoos was ondertussen al verkocht en ging door naar de eigenaar. De tweede doopte hij 'miljoenairio' want zoveel hadden deze kaketoos onderhand mijn vriend wel gekost. Die tweede werd voor enkele weken in een vrijstaande kooi bij mij gezet.

Na enkele dagen zaten we samen wat te praten met een bakkie koffie en zagen we een witkuif kaketoe in de boom voor ons. Wij in alle staten want dat zal diegene wel zijn die hij verkocht had! We kregen hem niet te pakken en zagen hem na verloop van tijd wegvliegen.

Wij naar de kooi toe waar miljoenairio hoorde te zitten. Dat zitten was ze dus 'zat' want er was geen kaketoe meer en die we in de boom hadden gezien was miljoenairio die nu lachend als vrije miljonair hier rond vliegt! Toch zijn vrijheid gekregen waar hij duidelijk recht op had.

Onze grootste vis

Vissen was al vanuit Nederland een passie voor me en ook hier op het eiland heb ik menig uurtjes in een bootje rondgedobberd om vis te vangen. Doorgaans brachten we het als amateurs er niet slecht af en hadden we altijd rijkelijk te eten na onze vismiddag of -avond.

Op een keer was ik 's avonds met een vriend in zijn 'boston whaler' op zee vlak bij het COT. Een plaats waar je goede vangsten kon hebben maar het kon alleen soms lastig zijn om weer terug te varen naar Vearsenbaai. Die avond hadden we al een goede vangst gehad en we waren moe maar och je blijft toch zitten al is het maar om van het kabbelen van de golven tegen de boot en de rust op zee, te genieten.

Mijn vriend had nog zijn ‘kabel’ uit! Dat was een lijn waar je een truck mee kon slepen. Hij bleef er in geloven dat daarmee een vis te vangen was en dat er nog vissen waren die onderwater blind waren en in die kabel zou hap- pen! En jawel hoor, de kabel begon te lopen en we waren in een keer wakker. Het was onze blinde vis! We hebben ruim 2 uren staan trekken en het leek wel dat elke meter die je ophaalde er 2 meter bij kwamen. Toch, op een bepaald moment zagen we onder onze boot een groot lichtgroen veld. Werkelijk met een spanwijdte van 5 meter zwom hij onder ons. Het was een manta rog die als een koning zich niets aantrekkend van die kabel en zwom waar hij wilde. Mijn vriend meende dat we hem wel binnen zouden krijgen waar ik hem op vroeg, *Hoe en waar laten we hem?* De boot zou zinken met dit monster erin. Na nog even gekeken te hebben en wat over en weer gepraat, was mijn vriend ook wel overtuigd dat het zonde zou zijn zo’n dier binnen te halen.

Ik ben nooit achtergekomen hoe hij zo’n monster van ruim 5 meter lang en breed, in een ‘boston whaler’ had willen krijgen. Ook zijn latere uitleg was niet erg duidelijk. Maar de manta werd losgesneden omdat we ook te moe waren om die resterende meters hem langs de boot te krijgen met de gevaren van omkiepen.

Het was onze grootste vis en ik kan u wel vertellen dat, als je wat aan het dobberen bent op zee met al een vangst achter de rug en je in een keer zo’n monster aan de lijn hebt, je wel even verschiet en gaat geloven in het monster van Lochness!

Lekke band

O, moet je daar nu over schrijven! Hij heeft weer eens een lekke band gehad en dat moet in een boekje geplaatst worden! Okay, sla dit stukje dan maar over en laat anderen maar dit voorval lezen.

Ik was op een dag met mijn kinderen op stap en waren weer eens dwars door de wildernis aan het rijden op Banda'bou. Het was spannend want van een weg kon je niet spreken en de takken vlogen werkelijk om je oren. Op een gegeven moment vertelde mijn zoon dat de rechter achterband lek was. We stopten, krikten die zaak op en zetten de reserveband eronder. Na enkele kilometers kreeg ik weer de boodschap vanuit de achterhoede, dat er weer een lekke band was! Ik ga kijken en proberen wat op te pompen wat gelukkig lukte en zag waar het gat was. Ik pakte een grote doorn van de 'wabi boom' en duwde die er goed hard in dat gat. We vervolgden de rit richting huiswaarts maar weer kort daarna was er weer een lekke band, nu voor. Ik pompte deze ook weer op en behandelde deze op dezelfde manier als zijn voorganger, doorn erin en het werkt. Voordat we de wildernis uit waren had zich nummer vier ook gemeld en zo reden we met drie lekke banden, met doorns erin, en een slappe reserve band!

Gelukkig hadden we op de openbare weg snel een bandenplakker gevonden die de dag van zijn leven had met vier banden oplappen. Het was alles bij elkaar een spannende middag en had ik in ieder geval een persoonlijk record lekke banden gevestigd.

Natuurlijk gevarenschild

Toen mijn zoon 12 was is hij gestart met duiklessen bij een van mijn duikvrienden. Nee hoor, echt officieel en volgens het boekje want je moet niet spotten met de wetten van de natuur. Na een korte tijd was hij gediplomeerd duiker en gingen we wekelijks een duikje maken.

Ook zo deze keer, op een van onze mooie baaien die Port Marie heet. Momenteel is de onderwaterwereld grotendeels vernield door boten en

door onze projectontwikkelaars maar bij deze baai heeft het onderwater wereld lang stand gehouden tot dat er een zware storm was geweest en grotendeels de koralen vernietigde. Wij waren nog de gelukkigen die in de bloei van de geweldige koralen bossen en dieren onder water mochten zwemmen.

Samen haalden we vele geintjes uit en lieten o.a. de gevangen vissen van handelaren weer net zo snel los als dat ze hun vingen. We verlostten vissen uit de netten en kanasters (fuiken) want vissen horen vrij in de zee en niet in een bakkie. Maar dit maal waren we gewoon wat aan het genieten van alle koralen en van de vele vissoorten.

Op een gegeven moment kwamen we een barracuda (zee snoek) tegen van zeker drie meter en dat leek onder water, door een duikbril, wel een duikboot! Ik had deze heer al eerder gezien en hij maakte werkelijk indruk onder water. Een geweldig monster dat je ook echt recht in de ogen kijkt en niet bang is van welk menselijk wezen ook. Het mooie is, als je bij een barracuda een glinsterend voorwerp laat flikkeren in het water trekt dat extra zijn aandacht en gaat hij het onderzoeken.

Ook ditmaal pakte ik mijn duikersmes en begon wat te bewegen. En ja hoor, hij reageerde en kwam naar ons toe, zwom recht op mijn mes af en ging het wat ongelovig onderzoeken. Ondertussen was ik mijn zoon kwijt en moest het contact afbreken omdat dat wel vreemd was. Waar was hij gebleven? Ik wou me omdraaien maar merkte dat mijn duikfles vast zat en ik zag extra bellen achter mijn rug omhoog gaan. Ik trok mijn goedje uit, want dat doe je dan als je vast zit en wat bleek, mijn fles werd met beide handen stevig vastgehouden door mijn zoon!

Ik weer mijn rommeltje aangedaan en we zwommen maar naar de oppervlakte waar we even een kleine vergadering inlasten waarom hij zo gediensstig was om mijn fles vast te houden. Zijn antwoord was, *Pap, dat monster kwam recht op ons af en ik ben achter je rug gaan zitten. Ik was bang dat hij mij aan zou vallen en zo heb ik jou maar als schild gebruikt!*

Je kunt wel nagaan wat mijn antwoord was maar dat laat ik maar even uit dit boekje. Maar ergens was het wel een eer dat ik als schild mocht dienen voor mijn zoon die het monster ons al zag aanvallen, verscheuren en opeten!

Hoe parkeren

Wij hebben lange tijd gewoond in een wijk die vroeger van de Shell was. Allemaal tropenhuizen die stuk voor stuk koel waren en zeer degelijk gebouwd. Deze wijk noemen ze ‘Emmastad’. Het waren allemaal eenbaanswegen, mooi beplant met rioleringsgoten en verlichting. Dus een ware luxe voor dit eiland. Wij waren ook een van die luxe bewoners in dat park met onze twee boeven van kinderen die werkelijk elke centimeter van de buurt kenden. Het was voor een lange tijd een rustige buurt totdat enkele zaken meenden dat deze huizen zeer geschikt waren als zakenpanden. Zo werd langzaam maar zeker de gehele buurt omgetoverd tot steeds meer een zakenhoekje waar luxe kantoren, medische centra en ga zo maar door, zich vestigden. Particulieren huizen werden steeds minder en zo was het ook al snel met de rust afgelopen. Elke zaak had meerdere werknemers en naar gelang ze voor een zaak hadden, ook klandizie.

Op een eenbaansweg is er een verkeersregel op dit eiland dat je links parkeert van de weg en rechts houd je open. Wij hadden het (on)geluk dat wij links van een eenbaansweggetje woonden. Wat was nu ons geluk?

Tegenover ons was een bedrijf waar de wagens af en aan kwamen en allemaal rechts parkeren. Want u weet ondertussen, verkeersregels zijn geschreven om ze niet op te volgen! En de borden stonden puur voor de versiering van die saaie openbare wegen!

Op een gegeven moment was een vriend, die bij ons dagelijks kwam, het zat dat hij verplicht werd aan de verkeerde kant van de weg te parkeren. Die dag zette hij zijn wagen, als voorgeschreven, links van de weg naast een wagen die rechts van de weg stond. Hij stapte uit en kwam heerlijk koffie drinken. Na enkele minuten was het een gerommel bij ons in de straat en vroeg mijn vriend wat er gaande was. *Zullen we even gaan kijken?* vroeg ik hem. *Nee, doe dat maar niet*, zei hij, *want mijn wagen staat goed geparkeerd!* Ik begreep het even niet en ging naar buiten en zag wat er gaande was. Tientallen boze chauffeurs die niet meer door konden omdat de weg was afgesloten door de, aan de linker- en rechterkant van de weg, geparkeerde wagens. *Wie is die gek die de wagen links zet?* was de vraag aan mij. Ik vertelde hen dat die wagen juist goed stond en de mensen werden nog kwader en begonnen te dreigen.

Geen probleem, verkondigden we, we bellen de politie en laat hen maar beslissen wie er verkeerd staat! Zo gezegd, zo gedaan en na een half uur stond er de politie met zeer veel wagens mooi in een rij.

Het was duidelijk, er was maar één wagen die goed stond! Juist, die van mijn vriend! De anderen werden vriendelijk verzocht hun wagens links te parkeren. De eigenaar van het bedrijf sprak ons nog kwaad aan want hij dacht in zijn recht te staan omdat de wagens voor zijn deur hoorden te staan! Ook dat werd hem even duidelijk gemaakt dat, buiten dat er een bord stond ook een verkeersregel was dat bij een eenbaansweg je links moet parkeren.

Vanaf die dag kon mijn vriend de wagen mooi links, precies voor onze deur parkeren en zo binnenstappen.

Kleine verhoging

Emmastad, het dorp van de Shell zoals ik net hiervoor aanhaalde, was een lekkere plaats om te wonen. Niet alleen de buurt en de mensen om je heen maar ook financieel. De grond bleek nog steeds van de Shell te zijn en was nooit overgedragen en zo hadden wij geen grondbelasting hoeven te betalen of andere rare aanslagen die je kunt verwachten als je hier een eigen huis hebt.

Ons huis met 20 andere, was ‘zwevend’ en stond op niets. 10 jaren lang hadden we stroom en water van de Shell voor een prijs die een droom was want Shell nam het niet zo nauw met de cijfertjes. Zelfs na het doorgeven dat ik een meter had die bij gebruik van 220 volt achteruit liep, hadden ze geen haast met het te komen controleren! Maar ...er kwam een wending in dit geheel. Eerst werden we aangesloten bij Aqualectra die meende alle onkosten op ons, de bewoners, te moeten schuiven. Door een proces aan te gaan werden wij gevrijwaard en moest de nieuwe leverancier alles zelf regelen en betalen.

Maar op een dag kwam er een bliksemstraal in onze brievenbus. Domein had uit gevonden dat onze grond niet gemeten was en dat de erfpacht-gelden met 1000% omhoog gaan! Ja, dit zijn de nullen, drie maal. 1000%! Wij meteen in de aanval en wonderwel leek het erop dat we de zaak zouden winnen. Domein had zelfs al door laten schemeren dat het wel wat te gek was maar onze gedeputeerde meende toen dat wij rijk genoeg waren om dat te kunnen betalen. *Immers anders woon je niet in Emmastad*, was haar reden.

Wat gebeurde er nu, een advocaat aan wie we in eerste instantie de zaak hadden gegeven en voor ons dingen uitzocht bleek van de ene op het andere moment voor het gouvernement te werken en was in een keer onze tegenpartij. Deze jongen schroomde niet om ons werkelijk op de meest vuile manier de grond in te boren. Later bleek dat hij een van de vuilste advocaten op het eiland zou gaan worden en alles wat krom was recht praatte.

Zo kwam het dat we op een gegeven moment het huis moesten verkopen. Dit allemaal net in de tijd van de rechtzaken. Rechtszaken die we overigens samen met de buurt aan hadden gespannen maar nooit en te nimmer door een van de burens betaald is geworden! Iets wat je regelmatig tegen komt, namelijk dat de mensen 'ja' zeggen en zgn. meedoen en als het geld gaat kosten, je stuk voor stuk laten vallen. Later kwamen we erachter dat er ondertussen al twee burens waren die van schrik getekend hadden voor de hoge erfpacht. Zo brokkelde onze zaak geheel af en kregen we buiten de torenhoge rechtszaak-kosten ook nog een rekening met terugwerkende kracht van een erfpacht van meer dan 1000%.

Moet kunnen, zullen we maar denken, maar in die tijd hebben we wel geleerd wat mensen waard zijn en dat ze over lijken gaan als je aan hun geld komt.

Rotswandje hangen

U weet dat we altijd twee apen gehad hebben in huis. We noemden ze onze kinderen maar soms twijfelden we daaraan, want hun gedrag leek meer op die van een aap en in open zee meer op een vis. Maar goed, we houden het maar op de ‘stempel’ kinderen.

We waren op een zondagmiddag uitgenodigd door de familie om naar een weekendhuisje te gaan bij Sta Cruz. Die huisjes liggen zo’n 7 meter boven de zeespiegel en is het praktisch niet mogelijk daar in zee te gaan. Ik heb me ook altijd afgevraagd waarom daar huisjes zijn gezet als je niet in zee kunt gaan.

Wij met onze kinderen daar zondagmorgen vroeg naar toe. We hadden ze al geïnstrueerd dat ze niet naar beneden mochten springen van die rotswand af want het water was te ondiep en er waren rotsen vlak onder het wateroppervlak! *Ja pap, ja mam, is goed we zullen dat niet doen*, was hun antwoord.

Aangekomen bij het bewuste huisje zijn we gezellig wat gaan drinken en kletsen. Tot dat we in een keer onze dochter misten en op onderzoek uitgingen. Nergens te vinden tot onze zoon met het antwoord kwam. *Pap, ze is naar beneden geklommen!* Ik over de rotswand en keek de diepte in en jawel hoor daar hing ze als een volleerde bergbeklimmer tegen de rotsen aan. *Het gaat goed*, was de mededeling van beneden en, *Ik kom eraan!* Ik maar aanmoedigen dat dit een absoluut record was van klimwerk en waaghalzerij en ze was dus ook snel weer boven.

Eenmaal boven aangekomen had ik wat minder vriendelijke woorden voor haar en de rest van de tijd mocht ze het huisje niet meer uit. Och, soms weet je niet wat voor kinderen je hebt want meestal lijken ze op apen en dan weer op engeltjes en dan maar uitmaken wat ze werkelijk zijn.

Van roken naar mediteren

Roken heeft me nooit aan getrokken en daar was een reden voor. Ik had een goed voorbeeld wat roken kan doen met je lichaam; mijn moeder! Ze rookte 3 pakjes per dag en was aan het kijken of ze van de ISLA kon winnen! Het kuchen en proesten was zo hard dat ik een ding zeker wist in mijn leven ‘Ik zal nooit gaan roken!’

Maar ik was niet alleen en had een vrouw die ook nog wel eens van zo’n stikkie kon genieten. Ze was iets minder vaak gestopt dan begonnen, maar het kwam er op neer dat de pakjes toch nog steeds gekocht werden.

Op een gegeven moment was het weer nieuwjaar en ja hoor, traditie getrouw was het op 1 januari ‘niet meer roken’. Een voornemen dat velen hebben en het lijkt meer een mode dan een werkelijk doel. Maar goed, ik hield mijn mond en vroeg me af hoe lang ze het deze keer zou volhouden. Duidelijk was dat de daaropvolgende dagen de nicotine aardig parten begon te spelen in haar lijf en het was moeilijk om nog een gesprek aan te gaan. Maar dat is een normaal afkick verschijnsel en ik nam dat op de koop toe.

Langzaam maar zeker en na enkele weken, bleek de crisis op te klaren en er werden werkelijk plannen gemaakt om te gaan wandelen en meer naar buiten te gaan.

U moet weten dat mijn vrouw werkelijk geen stap meer liep dan nodig was en het liefst parkeerde ze de wagen in een supermarkt. Maar je weet nooit, mensen kunnen veranderen en willen nog wel eens hun leven omgooien, dus ook mijn vrouw. Ik bood aan om mee te lopen maar dat bleef bij een rondje om het huis en toen kon ze niet meer. Wel had ze in een keer een gewoonte dat ze na het eten even moest gaan lopen en even in de tuin wat terugtrekken. Ik geloof in elkaar vrij te laten waar om gevraagd wordt en zo ook bij haar. Misschien was ze wel aan het mediteren geslagen, wie weet.

‘s Zaterdags was altijd mijn ‘tuindag’ en dan werd alles weer in orde gemaakt en schoongehouden. Het viel me wel op dat er hier en daar enkele peukjes lagen. Ook was er een plaats net buiten op het trottoir waar een berg peukjes was week in week uit.

Na enkele weken begon er een belletje te rinkelen. Een vrouw die loopt en mediteert en die net gestopt is met roken! Ik ging meteen bij haar eerst volgende meditatie naar buiten en jawel hoor daar zat ze dan op een steen als een verslaafde de laatste trekjes te nemen van haar peukje.

Vanaf die dag waren haar meditaties afgelopen en zo ook haar loopactiviteiten en werd er binnen weer naar hartenlust gerookt. In ieder geval was het wel even een goed gevoel dat ik zo'n sportieve vrouw had.

Vrachtwagentje lenen

We hadden een koopje, een Mitsubitsi vrachtwagen. Grote bak en je kon werkelijk een verhuizing mee doen. Ik had al een jeep en mijn vrouw kreeg de eer deze bak te rijden. Ze vond het heerlijk want alles ging in een keer mee; de vele dozen naar school en soms een dozijn kinderen om naar een evenement te gaan. Zelf gebruikte ik hem om tuinvuil weg te brengen of soms iemand te helpen bij overhuizen.

Het wagentje deed zijn dienst en we waren er blij mee. Hij was vrij fors en hoewel we een grote oprit en een carport hadden, dit monster paste daar niet onder. Dus we besloten hem buiten op de oprit te laten staan, langs de straat. Afgesloten als hij altijd was, waren er geen problemen.

Totdat we op een nacht om half 4 uit ons bed getrommeld werden door de politie die voor de deur stond. Wij dachten dat er wat met iemand aan de hand was maar de politie stelde ons gerust. *Nee, er was niets gebeurd met niemand. Maar..... mist u niets?* was de vraag. We keken rond en jawel hoor we waren onze vrachtwagen kwijt. Die konden we op gaan halen op het bureau. Ze hadden enkele jongens midden in de nacht zien rijden, zonder licht en toen bleek dat de wagen vol gestolen goederen was. Wij blij dat we onze wagen terug hadden en we waren nog blijer dat de lichten het niet deden.

O ja, die lichten! Die deden het niet omdat de hoofdschakelaar in het stuurhuis een defect had en alleen mijn vrouw en ik wisten met wat toespreken en wat wringen, hem aan de praat te krijgen. We zagen het nut niet van in om dat te gaan laten maken, wat een bonk geld zou kosten.

Dus lieten we het maar zo. Deze jongens wisten onze vrachtwagen niet op de juiste manier aan te spreken en zo vertikte hij het om zijn lichten te ontsteken.

Thank you kid, thank you!

Uw identiteitsbewijs meneer

Ik kwam zeer regelmatig bij mijn bank op Rio Canario. Omdat ik een zaak had moest er ooit dagelijks geld gebracht worden en er waren nog geen machines in de muur of computers die het geld automatisch zouden innemen of overmaken. Dus, deze jongen was veel in de bank.

De bank had toen ook al lang dezelfde medewerkers en de por-tier hield destijds nog netjes de deur voor me open en groette me met *Goede morgen heer Baselmans*. Bij het loket waren de meisjes ook altijd vriendelijk en groetten me altijd netjes bij mijn naam en wanneer een van de managers binnen kwam was er altijd, *Goede morgen heer Baselmans hoe gaat het vandaag?* Ja, daar staat u van te kijken, dat waren nog eens goede tijden hè, waar mensen elkaar nog respecteerden en elkaar begroetten. Nu hebben we meer van ‘wat motte ge?’ of ‘Psssst, he swa’. Dat was vroeger anders.

Ondertussen had ik al drie keer die dag mijn naam gehoord in de bank en wist zeker hoe ik heette toen ik bij het loket kwam. *Goede morgen heer Baselmans* (vierde keer), *alles goed?* Ik legde het geld neer wat ze ijverig telde en ik vervolgde met wat overboekingen die gedaan moesten worden. Ze keek me aan en vroeg, *Meneer Baselmans, kunt u zich legitimeren?* Even was ik perplex en na jaren bij dezelfde bank geweest te zijn kreeg ik toen, na al die jaren de vraag of ik me kon legitimeren, alleen om wat overmakingen te doen! Ik vroeg haar waarom ze me dan bij de naam noemde maar dat ik me wel moest legitimeren. Waar ze heel schuchter zei, *Het is een nieuwe policy van de bank.*

Ik ben naar de chef gegaan en ook hij verwelkomde mij als meneer Baselmans en legde me uit dat het voortaan verplicht is jezelf te legitimeren, ondanks dat je dagelijks op de bank komt! Och, werkverschaffing zullen we maar denken want verder kan ik er geen uitleg aan geven.

Hondje redden

We waren een van de gelukkigen die een zwembad hadden achter in de tuin. Heerlijk om bij een grote hitte even af te koelen en dan door te gaan met je werk. Ik had het zwembad net klaar. Na maanden graven, plaatsen en afwerken was het zover dat we er van konden genieten. We hadden er een zeil over gegooid die dan de laatste blaadjes tegen moest houden en ook het zand wat over het gehele eiland stuift.

O, wat lag het er mooi bij en dan met die spotjes erop gericht leek het net of we miljonairs waren. Genietend zaten mijn vrouw en ik langs het zwembad tot dat er een van de grote honden dacht dat hij over het zeil naar ons toe kon lopen. En jawel hoor, hond verdween onder het zeil en ik snel het water in zeil wegtrekkend, hond gepakt en op de kant gezet. Mijn goede daad van die dag was weer gedaan.

‘s Avonds kan het nog wel eens wat afkoelen en met wat wind kan het best tegenvallen. Zeker als je met natte kleren uit een zwembad komt. Maar gelukkig, mijn vrouw kwam aanstormen met een grote badhanddoek die.... wacht even, naar de hond liep en hem uitgebreid ging staan afdrogen! Daar stond ik dan als redder van de dag, kletsnat in doorweekte kleren, beetje frisjes, zonder een handdoek! Ik vervolgde al druppelend mijn weg naar de douchecel, spoelde me even af en deed droge kleren aan.

Vanaf die dag heb ik zulke reddingsacties niet meer ondernomen of er moest een handdoek voor mij klaar liggen.

Vuurtje blussen

Het was op een zondag en we zaten lekker te genieten van de rust in onze omgeving. Net enkele weken daarvoor had de oude eigenaar van een huis aan de overkant van de straat zijn huis verkocht.

De nieuwe buurman was volop aan het werken in zijn tuin. Op een gegeven moment zagen we dat hij oude dorre takken aan het verbranden was. Het had al lang niet meer geregend en zo wilde het wel heerlijk fikken. In de kortste keren waren andere bergen met dor hout ook aan het branden en we zagen de buurman maar lopen van de ene naar de andere hoek van zijn terrein. Ik vertelde mijn vrouw, *Dit gaat niet goed, het vuur is te groot en te omvangrijk*. En ja hoor, het vuur ging zich sneller verspreiden. Ik deed mijn slippers aan en liep naar mijn buurman toe, die toegaf dat het vuur wat anders deed dan dat hij gepland had. Met zijn tweeën hadden we het na een klein uurtje geheel onder controle en waren we wat aan het nablussen.

U moet weten dat zijn terrein 2 ½ hectare is en heuvelachtig en er was een zeer harde wind op dat moment. We hadden inderdaad bij zijn huis voor de berg het onder controle maar toen we terug liepen via de berg bleek dat er vuur overgewaaid was en dat na de berg en in een dal, alles al weggebrand was. Het vuur ging richting twee overburen die honderden meter verder lagen maar wel direct in de wind. De ene droge stuik en boom verdwenen na de andere en ook wij tweetjes konden het niet meer aan.

Gelukkig hadden de burens onze onmacht door en hadden ze de brandweer gebeld die ook nog onze straat wist te vinden. Ze namen het van ons over en wij waren na 4 uren in de hitte van de zon, wind en het vuur wel gaar gestoomd en zakten weg in een stoel met wat vocht. Iets wat we duidelijk te kort aan hadden.

In ieder geval, de buurman weet nu dat vuur sneller kan gaan dan het blussen en dat de wind het vuur weer aan kan wakkeren op een andere plaats.

Duikje nemen

Ondertussen weet u dat we een zwembad hadden en in die tijd gaat dit stukje ook over. Het zwembad was gebouwd tegen de grote porch van 15 bij 10 meter, net waar de porch dak ophield. Zo liep je dus van de porch in het zwembad en was het een genot om naar te kijken en vooral om in te plonzen. Mijn twee duiveltjes (engeltjes) van kinderen waren altijd wel in voor een avontuurtje en ze hadden alweer een geweldig plan gesmeed. Ik bemoeide me niet met hun plannen en soms waren die absoluut niet uitvoerbaar en liepen al snel stuk. Maar deze had toch wel een kans van slagen mits ik niet ingegrepen had. Er werd wat gesmoesd terwijl ik bezig was met mijn werk in het atelier dat dicht bij het zwembad lag.

Op een gegeven moment zag ik mijn dochter niet meer. Mijn zoon was kennelijk vol verwachting naar engeltjes aan het kijken die uit de lucht zouden moeten vallen. U moet weten dat het zwembad overal 1.80 diep was en was het dus geen zwembad om gekke fratsen uit te halen. Ik ging naar buiten en kon mijn dochter niet vinden. Onze engeltjesbewaarder hield ook stijf zijn mond dicht en ging maar een baantje trekken en pa maar zoeken naar zijn dochter. Kennelijk was ze ook al haar naam vergeten want je kon roepen als een gek maar er kwam geen krimp noch toonde een persoon die zich verbonden voelde met deze naam! Ik vertrouwde de engeltjesblik van mijn zoon niet en ging het ook maar eens hogerop zoeken.

Ik ging op een stoel staan en jawel hoor. Er zat een engel boven op het dak die hetzelfde lichaam had als mijn dochter. Ik vroeg haar wat ze op het dak aan het doen was en kreeg ik een werkelijk goed gelovend verhaal te horen van een bal die kennelijk op een schuin dak was vast blijven plakken! Ja, ik kan er ook niets aan doen, maar bij sommige verhalen krijg ik altijd een raar gevoel, zo ook bij dit verhaal. Ik loodste haar naar beneden. Met mijn hoogtevrees stond ik te beven op de stoel en vroeg nogmaals naar haar plakkende bal.

Toen kwam er een meer aannemelijker verhaal uit haar mond. De twee waterratten dachten dat het wel eens leuk en spannend was als ze van het dak in het zwembad zouden springen! Ik had eerst tot duizend geteld maar was daarna nog steeds boos en had haar maar naar de kamer gestuurd.

Met de boodschap om even na te denken als je van hoog in een ondiep water wilt springen. Kennelijk kwam het verstand terug bij deze (b)engel en de hele poging was voorgoed afgeblazen.

Rood licht rijden

Ja, ik weet het, het is verboden door rood licht te rijden. Het is ook een van die verkeersregels die je kunt lezen in een of ander boek. Helaas hier op dit eiland zijn we dat boek kwijt!

Nu ben ik zelf niet zo'n rood licht rijder, buiten die keer van mijn examen dan, wat u hier terug heeft kunnen lezen. Maar er zijn toch wel eens van die momenten dat je beter rood dan groen kunt nemen. Zo dacht een vriend van mij er ook over.

We zouden naar de stad gaan en ik stapte in zijn wagen. Hij stond bekend als iemand die elke meter benutte van de weg en die liever op de trekhaak van zijn voorganger reed dan dat er een speld tussen kon. Ook zo deze keer toen een wagen voor hem reed die een compleet plaatje was van de toeters en bellen die de eigenaar aan deze wagen versleuteld had. Ook bleek, in de auto gekeken te hebben en aan het geluid dat hij maakte, dat het een 'nitro' wagen was die dan als de bliksem er vandoor kon gaan wanneer deze jongen besliste enkele honderden guldens op straat te willen gooien. Dus mijn vriend (78 jaren oud) stond naast die gast voor de stoplichten op de Snipweg. De jongen in de nitro wagen liet zijn banden gieren en was zijn wagen al aan het warm laten lopen voor de grote spurt die hij zou maken, zodra het groene licht zou verschijnen. Mijn vriend zat daar, keek naar links, keek naar rechts en zag dat er geen verkeer was. Hij trapte op zijn gaspedaal en reed door rood! Ik keek achterom, verbaasd en een beetje kwaad op mijn vriend maar die me attendeerde op die wegpiraat.

Die arme jongen was zo perplex dat mijn vriend door rood reed, dat zijn wagen was afgeslagen en dat andere weggebruikers om hem heen moesten! Hij had kennelijk niet ingecalculeerd dat er ook gemene spelletjes gespeeld worden in het straatracen, namelijk door rood licht rijden!

Brabants Nederlands

Deze jongen is een geboren en getogen Brabander, je weet wel zo'n boer die onder ergens in Nederland woont. Uit de klei getrokken en met zijn eigen taal. Het zou de eerste keer zijn dat ik naar de andere kant van de wereld zou vliegen en ergens landen op een eilandje Curaçao genaamd. Ik had al wat erover gelezen en begreep dat Nederlands de voertaal was wat voor mij als boer, een geruststelling was. Kwam je toch niet helemaal in den vreemde waar je, je zelfs niet kon uiten in je taal.

Ik had van mijn vader gehoord dat hij daar als militair had willen blijven en dat het een mooi en vriendelijk eiland was. Dus kortom, ik was geheel gerust gesteld dat ik op een eiland zou landen dat Nederlands verstond en zelfs vriendelijk en mooi was.

Na enkele dagen rond gereden te hebben kwamen wat andere beelden op. Het eiland was vergeven van het vuil en op de noordkant achter Brievingat kon je de zee niet zien van de meters hoge troep die daar gestort was. Dode dieren, magere dieren en een ratjetoe aan kleuren. Wat er bleef staan zijn de vriendelijke mensen en de gezelligheid. Toen bleef er nog een punt open staan, het Nederlands!

Op een avond vroeg ik aan mijn vrouw waarom de mensen niet reageerden op mijn verhalen en mijn vragen. Mijn vrouw keek me aan en vertelde mij op een diplomatieke manier dat de mensen wel Nederlands begrijpen maar geen Brabants! Tjee, wist ik veel dat daar zoveel verschil in zat!

Vanaf die dag ben ik als Brabander Nederlands gaan praten maar dan wel met die zachhhhhhte gggg!

Springen

We hebben op dit eiland geweldige baaien. Puur natuur en gelukkig (nog) niet verpest door de wereldwijde regels van toerisme. Het is dan ook altijd een genot om zo enkele uren rond te hangen op het witte zand, de zee met een reflexie van een spiegel en die blauwer is dan de lucht boven ons. Met daarom heen de natuur zoals het kennelijk al duizenden jaren is geweest en de leguanen en vogels druk doende zijn om hun kostje voor die dag bij elkaar te scharrelen. Zo waren we deze dag op Groot Knip, dat ondertussen ook al weer door een gedeputeerde van naam is veranderd omdat dat kennelijk beter uitkwam. Maar voor de lokale bevolking blijft het gelukkig ‘Groot Knip’.

Met mijn kinderen was ik aan het dollen en water in en uit gaan en we hadden werkelijk grote pret. Ze waren toen rond de 7-8 jaar en vol energie, waar deze kinderen kennelijk een overvloed aan hadden.

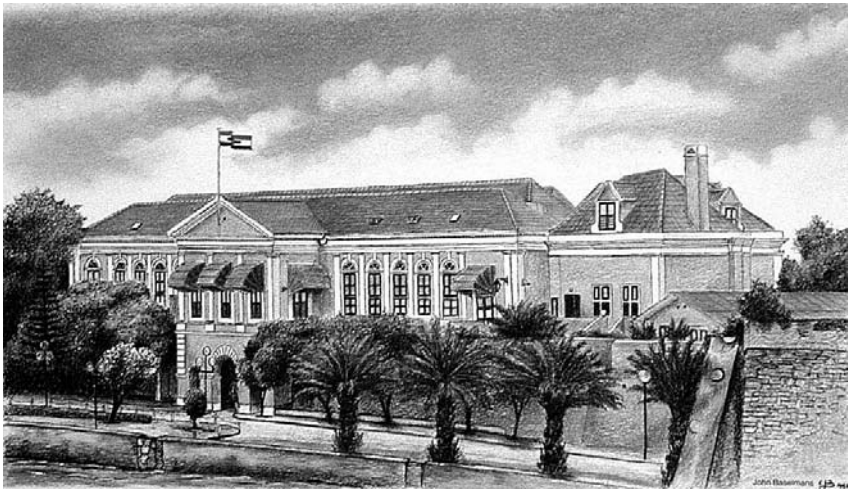
Tot dat... ja, tot dat ze zagen dat oudere kinderen van een rots af waren aan het springen, ongeveer 8 meter boven de zee. Een attractie die je meestal elke weekeinde als bezoeker kan aanschouwen hoe deze kinderen elkaar opjennen om te springen. Soms niet altijd perfect aflopend en de klappen ooit overkomend als een atoombom! Maar dan nog kwamen ze als helden uit het water, lachend en blij dat ze de sprong gewaagd hadden. Die twee ratten van ons zijn altijd in voor dingen die gevaarlijk en tegen de draad in zijn en steeds meer werd er een blik gericht naar die rots hoog boven het water.

Ik voelde het al aankomen en ja hoor, op een gegeven moment kwam de vraag. *Papa we gaan even lopen, mag dat? Natuurlijk*, was mijn antwoord lachend want ik wist al wat er zou komen. Bang hoefde ik niet te zijn want dat had met deze kinderen geen nut. Zij waren nog niet voor de duivel bang, waarom moest ik me dan druk maken?

Niet altijd liepen die ondernemingen goed af maar verbieden had totaal geen zin omdat ze dan het op een onbewaakt moment TOCH gingen doen. Na enkele tientallen minuten werd er van verre geroepen, *Paaaapaaaaa!* Zwaaiend op die rots stonden ze beiden te schreeuwen om aandacht te trekken.

Ik op het strand staande want ik moest duidelijk maken dat ik ze in de gaten had. En ja hoor kort daarna, held nummer één sprong van 8 meter het water in, netjes benen omlaag en wonderwel goed neergekomen. Nu onze heldin, die meestal de aanvoerster was en dan later zich terug trok. Maar ook zij maakte de sprong en kwam goed terecht.

Daar kwam het zootje ongeregeld aangezwommen en als twee helden kropen ze uit het water. Ik in mijn broek doende omdat ik zelf al sta te beven op een keukentrap en nu met twee gabbers die als lilliputters van een rotswand afspringen. Als grote helden heb ik ze getrakteerd op een ijsje en hebben ze later nog op andere plaatsen deze sprong gewaagd. Mijn twee grote helden, met een vader als held op sokken, op een strand van Curaçao.

Receptie bij de Gouverneur

In de loop van de tijd krijg je vele kennissen en vrienden en die dan ook nog op plaatsen zitten die je in Nederland moeilijk of nooit zult ontmoeten.

Deze man is een bijzondere man en was in een zeer hoge functie bij de Gouverneur. We kwamen hem tegen op het asiel waar hij in zijn pak tussen de asielhonden ging zitten en verknocht raakte aan twee heerlijke honden. Mijn vrouw was meteen wakker geschud dat er nog van dit soort mensen bestonden op deze wereld. Want zoals u weet, een beest op dit eiland is maar een beest en moet geslagen, getrapt en zonder eten aan een touwtje vast zitten en behoort dan ook nog zo het huis te beschermen. Dus deze man was een welkome verrassing.

We hadden hem en zijn vrouw uitgenodigd eens langs te komen om onze roedel van 14 honden te bezichtigen. Die uitnodiging namen ze snel aan en binnen enkele dagen stonden ze bij ons voor de deur. Ik liet ze de beestenboel en het huis zien en we stonden wat te praten bij het zwembad met een drankje in de hand. Op een gegeven moment werd ik als verwelcoming in mijn eigen zwembad geduwd. *Zo, nu is het ijs gebroken*, was zijn opmerking. Dat was ook want tot op heden hebben we nog contact met ze.

Deze man heeft vele jaren gewerkt bij de Gouverneur en hij wist na verloop van tijd dat ik altijd in dunne flodderbroeken liep of een korte broek met een shirt. Meerdere malen herinnerde hij me aan dat ik uitgenodigd zou worden bij de Gouverneur en dat ik dan in pak moest. Ik vertelde hem, probeer het maar, maar ik ga niet in een pak, laat staan met een strop!

Tot de dag van zijn afscheid en we weer een uitnodiging kregen van de Gouverneur om op een receptie te verschijnen. Niet iets nieuws, maar ik ben niet eerder gegaan omdat pak en das verplicht waren. Maar deze keer was de uitnodiging verschillend en stond er dat we sportief gekleed mochten komen. Dus ik mijn netste blouse en broek aan en op naar de Gouverneur. En ja hoor daar stond onze vriend ook heerlijk in een gewone broek en blouse en zo ook andere medewerkers. Hij kwam naar me toe en fluisterde in mijn oor, *Heb ik je toch eens hier gekregen, al moesten we de kleding voor jou aanpassen!*

Och, zo zie je maar, al die hoge pieten met hun pinguïnpak, strop en poeha die sportief en veel ontspannender erbij stonden en een gezellige avond hadden.

Wat kleren niet allemaal teweeg kan brengen!

Kappertje spelen

Kijk we zijn gewend vele dingen zelf te doen hier op dit eiland. We zijn niet voor niets allemaal experts in ons eigen huis! Zo ook het haren knippen. Regelmatig zijn de kinderen en wij zelf de klos en wordt met groot materieel de aanval ingezet tegen de alsmaar groeiende sprietten boven op onze hoofden. Nu is er een oplossing en ook dat is ook al eens uitgetoet (zonder erg) door mijn vrouw die de haren van iemand waste met haar hair remover. Maar dat hebben we maar niet herhaald, het was een te rigoureuze methode en niet iedereen wil met een kale kop lopen.

Zo waren we sinds kort gemoderniseerd en hadden we een tondeuse gekocht. Dat was al, na 2 maal scheren, op zich een museumstuk, want door de andere stroomsterkte die we hier op het eiland hebben, deed het apparaat extra zijn best. De herrie was niet meer aan te horen. De burens wisten meteen dat de familie Baselmans langs elkaar op een kruk met een bloempot op hun hoofd zaten. Als slachtoffer van een vader die met zijn gereedschap korte metten maakte met die lange aangroeisels!

Op een middag lag ik op bed een siësta te doen! Zo noemen ze dat, maar het was gewoon lekker pitten! Kennelijk was ik ver van deze aardbodem toen ik wakker schrok met mijn zoon voor mijn bed. Hij keek me aan en ik zag aan zijn gezicht dat er in die korte tijd dat ik op vakantie was een wereld probleem zich had voorgedaan.

Hij had een dringende vraag en die was als volgt, *Pap kun jij hier iets aan doen?* Ik keek wat hij in zijn hand had en dat leek verdacht veel op een flinke pluk haar! Op de vraag van wie die haren waren kreeg ik het antwoord,

Van mijn vriend! Ok, goed, haar, vriend, wat is hier gaande? Ik stond op en liep naar de kamer waar zijn vriend op een krukje zat met een tondeuse naast zich en... een grote kale streep over zijn hoofd.

Lachen was er toen niet bij want deze arme jongen zag zijn hele haar-dos in de puin en dat hij de volgende dag op school met een racebaan op zijn kop zou moeten verschijnen. Eerst even vragen wat er nu werkelijk was gebeurd. *Mijn vriend wilde zijn haar korter hebben en toen heb ik de tondeuse gepakt en het grootste kammetje erop gezet. Dat was de lengte die hij wilde. Maar toen ik de tondeuse aanzette en hem door het haar haalde viel het kammetje af en ging hij op nog geen millimeter van zijn hoofd al die haren weghalen!* Verontwaardigde gezichten want hoe kan zo'n kammetje nu eraf vallen! Ik nam de pluk haar over van mijn zoon en vroeg hem de bisonkit te halen, dan plakken we het terug. Kennelijk was dat geen goed voorstel en zagen ze beiden in dat, dat geen optie was. Er bleef niks anders over dan dat ik hem helemaal kaal zou scheren. Dat gebeurde ook en zo was een flinke bos met haar teruggedrongen naar een kale kop bij een persoon die ook nog zijn moeder en vader onder ogen moest komen! Gelukkig pakten zij het hele voorval goed op.

Ik verzeker u, mijn zoon heeft van die dag af nooit meer voor kapper gespeeld!

Hondje meer hondje minder

In de buurt waar we leven zijn we werkelijk een stuk terug in de tijd beland. Het is allemaal landbouw terreinen en van zelfsprekend zijn daar dan ook veel dieren. We hebben op het eiland al een grote hondenpopulatie gehad in de stad en het is eindelijk wat aan het intomen maar daar buiten is het nog werkelijk een 'free for all'! Mensen verzorgen de dieren zeer slecht, ze krijgen weinig of geen eten en zelfs geen water en ook zo hun honden. Deze honden lopen meestal met grote driehoeken om hun nek of aan een lijn van nog geen 2 meter! Je ziet hier werkelijk de honden komen en gaan. Er wordt niet zo nauw mee omgesprongen.

Zo kreeg ik laatst op een vraag naar een van die mensen toe ‘waarom ze de honden niet laten steriliseren’ het antwoord, *Veel van mijn honden worden vergiftigd en er gaan zoveel dood. Zo heb ik in ieder geval een kleine reserve als er weer wat met een gebeurt.* Ja, dat is ook een manier van denken maar wat wel duidelijk is, is dat een honden- en dierenleven totaal niets waard is in deze omgeving.

Mijn eerste expositie

Ja, ik was op vakantie en had wat werk meegenomen om te kijken of ik wat geld terug kon verdienen voor mijn reis. Het waren 25 werkjes die allen ingelijst waren en een combinatie waren van pen en inkt samen met kleurpotlood. Het waren allemaal prentjes zoals Curaçao er toen uit zag. Ik kreeg een ruimte aangeboden in de Tempel wat toen nog een soort café was en zeer in trek. De lokale instanties hadden geld vrij gemaakt voor een receptie, uitnodigingen en de poespas eromheen.

Ja, mijn eerste expositie in een vreemd ver land! Het praatje ging snel rond toen ik bij een lokale radio station uitgenodigd werd voor een interview en er artikelen in de lokale kranten werden geplaatst.

Het leek wel op een John Baselmans’s rage en ik had gewoon een zeer drukke vakantie om aan de vraag te kunnen voldoen.

Toen belde de eigenaar van het café me op met het bericht dat al mijn werken verkocht waren en dat er meer moest komen. Dat ging helaas niet want ik had geen tijd en geen materiaal bij me om meer te maken.

Zo bleef mijn eerste expositie altijd bij me hangen die totaal uitverkocht was en waar het wel leek of dat ik een bezienswaardigheid was. Later bleek, toen ik eenmaal hier woonde, dat het niet de eerste uitverkoop zou zijn maar toch bleef de eerste expositie wel een van de meest bijzondere.

Het verboden dak

U weet dat we twee schurkjes in huis hadden die onze kinderen zijn. Maar het bracht zeker leven in de brouwerij en elke keer was er wel weer wat nieuws te beleven, op te lossen of te regelen. Ik heb het geluk dat deze twee kinderen van de apen afstammen en overal in klimmen wat maar mogelijk is.

Zo hadden we regelmatig wedstrijden op de porch waar grote pilaren stonden om het dak te ondersteunen. Palen van ongeveer 4 meter hoog. De wedstrijd was wie als eerst boven kwam. Ik heb nooit gewonnen want met mijn 2 meter lengte en hoogtevrees was ik blij als ik aan die paal bleef plakken!

Maar ik had ook nog regels in huis, al zul je dat soms betwijfelen bij het lezen van deze verhaaltjes. Een van die regels was dat ze niet op de daken van de porch, huis of appartement mochten klimmen. Daar hielden ze zich geweldig aan en als brave kinderen heb ik ze nooit betrapt, wanneer we sliepen!

Op een middag was het wel verdacht stil en het was onmogelijk dat mijn kinderen zo netjes en rustig waren. Ik liep wat rond en jawel hoor, mijn zoon lag heerlijk op zijn bed een boekje te lezen. Ik als trotse vader blij met zo'n voorbeeldig gedrag. Toen naar de kamer van mijn dochter, die zachtjes lag te huilen! Ik vroeg wat er aan de hand was en het enige woord wat ik kon krijgen is, *Niets. Er is dus niets en jij huilt?* was mijn vraag. *Ik heb wat pijn aan mijn arm*, vertelde ze me. Meer kreeg ik niet te horen.

Toen mijn vrouw en ik de arm zagen was het duidelijk, haar arm stond niet zoals ze normaal behoorde te staan en zat maar wat vreemd in elkaar. *Niets gebeurd?*, vervolgde ik. *Nee hoor, ik heb mijn arm gestoten*, was het antwoord! Duidelijk was het dan, dat ik er dus niet doorheen kwam. Mijn vrouw nam haar mee naar het ziekenhuis om de gebroken arm te laten zetten.

Ik naar mijn ijverig lezende zoon, die in de eerste instantie ook nergens iets vanaf wist en de hele tijd in de kamer had liggen lezen volgens zijn woorden. Maar met een beetje praten, interesse tonen in het boek en in de mooie dingen van het leven kwam het verhaal eruit. *Pap, ze was op het dak van het appartement en riep me te komen kijken. Ze wilde vanaf het dak in een boom springen, 3 meter verder van het appartement.*

AHAAAAA BEWIJS! Mijn dochter is een aap want dat had ik ook apen zien doen bij National Geographic!

Toen mijn dochter thuis kwam, mooi ingepakt maar jammer genoeg niet in het zwaarste beton, kreeg ze nogmaals de vraag te horen. Waar ook zij bevestigde dat ze op het dak was geweest maar bij het naar beneden komen was uitgedleden! Waar ik aanvullend op zei, *De boom miste!*

Goed, je kunt je wel indenken dat het toen oorlog was tussen aap broer en aap zus maar dat was altijd gelukkig van korte duur want dan hadden ze wel weer wat ander rottigheid in hun gedachten en hadden ze elkaar daar altijd voor nodig.

De mysterieuze fluter

We hadden een huis gekocht op Banda'bou en het is hier werkelijk een paradijsje. Dagelijks reed ik van de stad naar ons nieuwe huis om verder te gaan met de verbouwing en het opknappen. Een zware klus want het huis was nooit afgebouwd en om alleen het vuil uit de tuin te krijgen; oud ijzer, blikken, pannen en bierflesjes waren er verschillende vrachtwagens voor nodig. Het was heerlijk om heel vroeg op de morgen al te starten en met de opkomende zon te genieten van de natuur.

Al heel in het begin van de werkzaamheden en vroeg op de morgen had ik een aanbieder die me alsmaar toe floot als ze me zag. Eindelijk gerechtigheid, dacht ik, onze lokale mensen scheppen alsmaar op over hun vrouwelijk schoon en nu ben ik op Banda'bou en al vanaf een van de eerste dagen is er iemand die mijn harde werken beloont met af en toe naar me te fluiten! Ik liet me als man ook alsmaar van de goede kant zien, zeker als je zo in de picture staat, niet waar?

Maar alle gekheid op een stokje dat fluiten was van een of andere vogel die ik maar niet kon vinden. Ik heb me werkelijk het apelazarus gelopen om te achterhalen waar dat gefluit vandaan kwam. Het vreemde was, hij zag me wel maar ik hem niet. Ik zag wel wat rondvliegen en wat gefladder op de grond maar dan werd er niet naar me gefloten. Tot dat ik op een dag met de afrastering bezig was achter op het land. Het was nog erg vroeg en ik stond oog in oog met een kwartel, u weet wel zo'n duifje met een kuifje!

Mooi beestje en ik zag hem al zo verleidelijk naar me kijken! Hij keek me nog eens aan en ik keek hem aan en het werd liefde op het eerste gezicht! Piedewiet ging het en ja hoor daar stond ik dan met mijn fluter, elkaar aankijkend.

Elke keer als de regen is gevallen en het is paartijd, wordt er weer volop gefloten. Ik maar denken aan de liefde op het eerste gezicht met deze kwartel.

Suzuki bus versus BMW

Wegpiraat? Kom nou! Nee, dat ben ik niet. Er wordt rustig gereden en zeker geen gekke fratsen uitgehaald. Toch zijn er van die momenten dat je het liefst in een grote Mac truck wil rijden en dan doorgassen en je tegenligger duidelijk maken dat hij op de verkeerde weghelft zit.

Gelukkig voor vele weggebruikers heb ik (helaas) geen Mac truck maar je weet nooit, het kan nog komen!

De tijd dat ik dagelijks naar Banda'bou reed was er altijd wel een situatie dat je dacht, WAAR IS MIJN TRUCK! Toch, een situatie wil ik even eruit lichten.

De hele dag had ik hard gewerkt en rond 5 uur was het zaak om naar huis te gaan om te eten en te ontspannen. Ook zo die dag en er werd vreselijk langzaam gereden voor me.

Ik haalde wat mensen in en kwam achter een gloednieuwe BWW-XTRVLX3500 (kennelijk hoe meer nummers en cijfers, hoe duurder) want zo noem ik deze wagen nu maar even. Anders herkent de werkelijke eigenaar zijn wagen.

Hij reed op de grote weg niet harder dan 40 km per uur. Met de lokale bevolking is het zo, dat ze in een peperdure wagen rijden, die ze eerlijk cash hebben gekocht van het geld waar ze hard onder de boom voor gewerkt hebben. Die gasten rijden stapvoets met de radio op zijn hardst zodat iedereen kan zien dat deze macho's zo'n dure wagen rijden. Maar dit was geen lokale man in de wagen. Nee, het was een gestreste Nederlander die kennelijk niet zijn dag had. Bij de eerst volgende mogelijkheid gaf ik met mijn Suzuki fan (zonder extra nummers, want het is de goedkoopste wagen) extra gas en ging de dikke vette BMW voorbij.

Totdat deze man doorhad dat hij ingehaald werd door een of andere gek in een Suzuki! Ik was hem zo goed als voorbij of hij begon te gassen waarop ik ook harder ging want daar kwam een tegenligger. Hij wilde me niet voorbij laten gaan maar ik moest naar rechts. Ik had een geluk, de prijs van mijn Suzuki kon 6 keer in de prijs van zijn wagen en hij bleef maar claxonneren en wuiven dat ik weer achter hem moest gaan rijden. Helaas voor hem, mijn stuur ging steeds verder naar rechts en langzaam maar zeker zat hij in de berm en kon de tegenligger zijn weg ook voortzetten. Foeterend en schreeuwend stond hij daar met zijn super dure BMW in de berm waarna de vele weggebruikers weer normaal hun reis konden voortzetten!

Toch wel erg dat vele Nederlanders dit asociale gedrag mee naar dit eiland nemen. Wij Antillianen hebben inderdaad andere verkeersregels die we niet allemaal van elkaar weten maar we zijn zeker een heer/ dame in het verkeer! Iets waar deze Nederlanders van kunnen leren.

Luidruchtige God

Nu kom ik misschien op een moeilijk vlak, zeker omdat we hier op het eiland super gelovig zijn. We worden overspoeld met Gods woord en we zijn zo gelovig dat zelfs onze politici denken dat ze God zijn!

De kerken zijn hier werkelijk een grote show en er is niets wat onze lokale bisschop ontgaat want hij ziet zichzelf Roomser dan de Paus. Het hele geloof, welke je ook ziet op dit eiland, is gewoon een soap en alles is in het mom van de een of andere kerk. Dat is allemaal mogelijk omdat er veel armoede, leed en pijn is onder de lokale bevolking en zo proberen ze steun te krijgen. Niet wetend dat ook hun laatste cent afgenomen wordt in de naam van een of ander God. U ziet al, ik heb geen hoge dunk over welk geloof dan ook en dat is al verder gegroeid als je hier op het eiland de verschillende kerken, synagogen of tempels bezoekt. Ik geloof wel degelijk maar niet zoals deze priesters, goeroes of dominees het brengen.

Er is sinds een tijd een nieuw fenomeen op aan het komen en dat zijn al die kerken, tenten of woonhuisjes waar zgn. priesters, dominees, demonverdrijvers het woord van God verkondigen. Elke hoek van de straat heeft wel zo'n gelegenheid en het is een vreselijk lawaai van 'muziek', geschreeuw en een woord wat letterlijk in je lijf door dringt. Puur, omdat wij allen de duivel zijn. Deze mensen zijn werkelijk niet meer op deze aarde en weten totaal niet waar geloof voor staat. Hun geloof is het collecte bakje wat zeer regelmatig rond gaat. Allemaal voor het goede doel en natuurlijk, God. Politici schromen ook niet om alsmaar met de bijbel te zwaaien en er is geen enkele gelovige die laat blijken dat, dat niets met geloof te maken heeft.

Toch, de top zijn enkele Zuid Amerikaanse 'priesters' die met veel geluid, veel volume alsmaar lopen te schreeuwen dat we allemaal door satan bevangen zijn en die hij zal verdrijven. Een trieste vertoning waar nog steeds lokale mensen naar toe gaan en zich laten uitkleden. Schreeuwen, foeteren en schelden is daar kennelijk normaal en dan wordt het geheel opgeluisterd door vreselijk harde muziek die liefst over het hele eiland te horen is.

Ik heb nog steeds de vraag aan hen, is er geen vrijheid van geloof? Want, hoe is het mogelijk dat ik met een compleet andere geloofsovertuiging deze satanachtige en kerkelijke geloven opgedrongen word en kan me zelfs in mijn eigen huis niet van afschermen!

Geloven? Vergeet het hier, het enige geloof dat we op dit eiland hebben is het geloof in geld en macht. Jammer, maar helaas waar. Er valt nog veel te doen om de mensen weer terug naar het pure geloof te laten keren. Het geloof in liefde en vriendschap en het klaar staan voor een ander in nood en tegenslag.

Het grootste huis

Mijn dochter, u weet wel die ene van onze apen familie, had er een rare hobby op na gehouden. Deze dame moest iedereen laten zien wat in voor een gigantisch huis we wonen, met vele kamers, zwembad en appartement. Letterlijk aan alle kinderen die ooit eens door onze straat liepen of kwamen spelen werd een complete rondleiding gegeven hoe luxe zij er wel niet woonde. Daarna werd ook meteen bij verteld dat, dat later allemaal voor haar was! Dus iedereen wist meteen hoe ons testament zou moeten zijn.

Op een gegeven moment kwam mijn vrouw met een jongetje die ze voor enkele uurtjes mee had genomen van school omdat de ouders even wat moesten regelen. Dat gebeurde zeer regelmatig en zo hadden we altijd wel extra kinderen in huis en wat wel eens uitliep tot meeëten en slapen toe. Er waren tijden dat er soms 5 extra matrassen verspreid lagen over de verschillende kamers met logees. Wel een gezellige boel maar rust kon je werkelijk vergeten, zeker met die twee apen van ons erbij.

Terug naar deze jongen. Hij werd zoals alle kinderen compleet rondgeleid en alles werd in geuren en kleuren verteld. De jongen keek en zei niets. Zelfs werd hem onze 'grote' televisie geshowd want zo'n ding hebben jullie ouders zeker niet, was de verklaring. Mijn vrouw had dat door en begon ook al te lachen.

Na wat uurtjes gezwommen en gespeeld te hebben werd alles in de wagen geladen inclusief onze apen en we gingen deze jongen naar huis brengen. We kwamen in een buurt terecht met allemaal grote villa's en stopten bij een huis, werkelijk zo groot als paleis Soestdijk! Grote tuin en vele satelliet schotels op het dak. Voor een kind moest dat werkelijk op een paleis lijken! Mijn vrouw stopte en mijn dochter vroeg de jongen, *Waar woon je?* Eindelijk deed deze jongen zijn mond open, *Dat is ons huis* en wees op het kasteel voor ons. De rest was werkelijk een film waard. Dochterlief haar ogen vielen op de grond en de mond kwam op haar knieën. *Woon jij hier?* was wat ze nog uit kon kramen. De jongen stapte uit en liep naar binnen nog even zwaaiend naar die opschepper met haar huisje. Vanaf die dag heeft mijn dochter nooit meer een rondleiding gegeven aan de bezoekende kinderen. Er waren dus toch nog grotere huizen dan de hare!

Heiligheid

Ook op Curaçao hebben we heiligdommen lopen over de straat. Nee, niet onze mooie dames maar als u eens wat rondgereden hebt dan zult u opvallen dat op de meest gekke plaatsen geiten lopen. Geiten zijn werkelijk de heilige beesten van de Antillen.

De minuut dat je een geit aanrijdt en hij is dood, zul je zien dat de geit 3 eigenaren heeft. Als je wagen in de puin ligt door een ongeluk met een geit en die loopt door, heeft deze geit geen eigenaar!

Ook is het zo, als een eigenaar op het eind van de dag een geit minder telt, hij al verdenkingen heeft wie dat heeft gedaan en is er altijd wel een hond of een persoon die de schuld daar aan heeft. Dan zie je ook meteen de politie vanuit de vreemdste hoeken verschijnen om de 'boef' te ondervragen en honderden guldens te laten betalen als schadevergoeding. De geit is een symbool waar menig mens zich aan ergert wanneer ze met een tergende pas voor je auto lopen en soms geen aanstalten maken om van de weg te gaan.

We hadden op een dag een vreselijk geluid achter bij ons op de berg. Een jong geitje werd aangevallen door een loslopende hond van enkele deuren verder. We belden de eigenaar van de geit op die binnen 2 minuten voor onze deur stond en met een noodgang de berg op stooft. Allemaal in een snelheidsrecord, want ik had nog nooit een mens zien vliegen. Foeterend en schreeuwend kwam hij beneden met een jong geitje met wat bloed, maar zeer zeker niet levensgevaarlijk gewond. De hond had kennelijk in zijn pootje gebeten maar verder heeft dat dier alleen veel lawaai gemaakt.

De man geheel dol, opende zijn kofferbak van de wagen en smeed het jonge geitje achter in de bak, gooide de klep dicht en ging op zoek naar de eigenaar van die hond. Er werd wat op en neer gescholden en de hond moest doodgeschoten worden, wat ook ter plekke gebeurde.

Wordt een geit aangevallen door een hond, dan staat er de doodstraf op. Ondertussen lag het gewonde geitje in een gesloten kofferbak in de bloedhete zon. Eindelijk maakte de eigenaar aanstalten om naar huis te rijden waar hij naar zijn zeggen, het geitje zou verzorgen. Al hadden we er een hard hoofd in en hoogstwaarschijnlijk is het in de pan verdwenen. Zaak was afgedaan tot een volgend incident.

Het is ook algemeen bekend dat, op het stelen van een geit vele tientallen jaren gevangenis straf staan en dat je hier op de Antillen beter een mens dood kan schieten, wat beloond wordt met enkele jaren hechtenis! Over scheve wetgeving gesproken! Onze heilige koe is alleen maar belangrijk als het geld op levert, vandaar die vele mensen die claimen als er iets met zo'n beest gebeurt.

Mijn Rolls Royce

Het is in deze hoek van het eiland een vruchtbare omgeving. Niet alleen de planten en groenten groeien goed maar elk gezin telt tussen de 5 tot 10 kinderen! De gezinnen zijn groot en doorgaans wonen ze in piepkleine huisjes. Het kan niet anders dat moeders zoveel kinderen hebben want er is nauwelijks plaats om te slapen! Het leven van deze mensen is dan ook grotendeels buiten op het erf of op straat. Doorgaans is er niet veel geld en kunnen ze met hun salaris nauwelijks rondkomen.

Het viel ons op dat als je van de stad komt, hoeveel armoede er op de rest van dit eiland is. Toch hoor je deze mensen nooit klagen en hebben ze altijd goede zin en zijn altijd daar met een praatje.

De kinderen zijn altijd ijverig aan het spelen en dat kan met een stok zijn of welk voorwerp dan ook. Ze zijn bezig en hebben honderd op een hoop te vertellen dag in dag uit.

Ik zat laatst op de porch en hoorde al van verre een blikken geluid. Het werd steeds harder en moeizamer want u moet weten we wonen op een heuvel waar de weg zo'n 80 meter omhoog gaat. Het is een eenbaansweggetje dat kronkelend door onze omgeving loopt. Normaal is het heerlijk rustig maar op dat moment was alle rust weg. Ik ging kijken en kon mijn ogen niet geloven.

Een jongetje van rond 6 jaar had een klein kinderfietsje gekregen waar hij ijverig mee aan het fietsen was. Hij had kennelijk een doel, deze heuvel op en dan met een grote vaart zich naar beneden laten gaan. Deze kinderen zijn echt atleten en ware wielrenners, deze kinderen fietsen op fietsjes zonder versnelling deze helling op! Op zich al een grote prestatie en eigenlijk een medaille waard.

Maar deze jongeman was een ware kampioen want zijn fiets was een speciale fiets. Het had geen banden, geen remmen en het zadel was de paar veren die meestal onder het zadel zitten! Alles wat rubber had moeten zijn, was verdwenen en deze jongen klom met zijn fiets op velgen de heuvel op. Draaide hem om en liet zich naar beneden vallen! Ik kon mijn ogen niet geloven en het was gewoon geweldig om te zien dat die kale fiets een Rolls Royce voor hem was.

Luxe kennen deze kinderen niet maar je ziet dat ze veel meer plezier hebben dan de huidige kinderen met hun computers en spelletjes zoals nintendo. Nee, geef mij maar die trotse jongen met zijn Rolls Royce!

Extra zakcentje

Je hebt ondertussen wel begrepen dat we op een eiland wonen. Wel een bijzonder eiland want je maakt hier werkelijk zeer veel verschillende dingen mee. Het is geen saai eiland en soms sta je verbaasd hoe mensen dingen kunnen doen die zeker niet gerekend kunnen worden als erg slim.

Een vriend en ik waren zeer regelmatig op de noordkant. Een plaats waar altijd wel wat te doen is en waar ook nog wel eens interessante dingen gevonden worden. Ja, gevonden want buiten de gestolen wagens die op verschillende vaste plaatsen gestript en gedumpt worden, zijn er ook wel eens bedrijven die hun oude materiaal gewoon daar lossen en snel wegrijden zodat we niet weten wie het geweest zijn. Maar soms was het een lekker extra inkomen voor mijn vriend en ik, die alles moesten ondernemen om ons kostje bij elkaar te verdienen. Ik licht hier twee gevallen uit die de kroon spanden in die jaren.

Gasflessen hebben we nog steeds op dit eiland, grote en kleine cilinders waar je een tot twee maal per jaar eentje moet laten thuisbezorgen wil je gas hebben.

We reden op een bewuste dag bij de vlakte van Hato waar we opmerkten dat er weer gedumpt was. Dit keer was het een vreemde lading. Iets wat we nog niet eerder waren tegen gekomen nl. gasflessen. Allemaal oude gele flessen met oude kranen die nauwelijks werkten en inderdaad niet goed aan toe waren. We keken elkaar aan en dachten hetzelfde; vrachtwagen halen en opladen die handel! Wij de flessen in de wagen gezet en naar huis ermee.

Het plan was er al, we lieten verschillende omruilen voor volle flessen bij onze vrienden en kennissen zodat we allen enkele reserve flessen hebben voor thuis. Van de andere gaan we druktanks maken voor deepwells!

Zo gezegd zo gedaan, we zetten bij verschillende mensen de oude lege flessen bij de goede flessen en lieten deze mensen een volle fles bestellen. Zo hadden we vele mensen geholpen aan een extra fles zonder die belachelijke hoge statiegeld te hoeven betalen! Mensen blij, wij blij. Ook zo met de druk-tanks die als zoete broodjes de deur uitvlogen. Met wat las- en prutwerk waren deze tanks beter dan te toen verkochte tanks voor dat doel!

Zo hadden we met die afgekeurde flessen vele mensen geholpen. Zo hebben we ook Curgas aan hun oude flessen terug geholpen die zo maar gedumpt werden op de vlakte!

Kort daarna kwamen we weer een mooie lading tegen. Nee, geen flessen maar kratten! Werkelijk een vrachtwagen vol kratten hadden we daar en wij ze allemaal netjes opstapelen en thuis neerzetten.

Je kunt niet met een vrachtwagen vol kratten afkomen bij Pepsi Cola, dus wij gingen om en om enkele keren die afgekeurde kratten weer inleveren bij de fabriek waar we netjes het statiegeld kregen voor het wederom inleveren van die afgekeurde kratten! We hadden zo de moeite, benzine en verdere onkosten ruimschoots eruit en hadden gewoon er plezier in dat een fabriek niet door heeft dat hun oude kratten weer terug kwamen.

Dit geintje hebben we met twee vrachtwagens vol met kratten kunnen doen want niet lang daarna hadden we nog een lading gevonden! Wie weet was dat wel weer die eerste zending die we zo netjes hadden ingeleverd! Kennelijk na de tweede vrachtwagen hadden ze door dat alsmaar oude kratten binnen kwamen maar ondertussen hadden we al aardig wat statiegeld binnen van hun eigen grove fout!

Kleurenprinter kopen

Ik was weer op pad om een aanvulling te doen in mijn materieel voor het reclame bureau. Deze middag stond er een kleuren printer op mijn lijstje, iets wat toentertijd wel een investering was van zo'n 25 duizend gulden. Maar ik had altijd een motto en dat was eerst sparen en als het geld er is er op uitgaan. Dus voor mij was de grote dag aangekomen en ik ging wat zaken af die sporadisch een kleuren printer verkochten of konden bestellen.

Ik had al wat informatie wat ik wel en niet moest nemen en zo werd de richting naar welke printer het zou worden steeds duidelijker. Restte mij nog een winkel die IBM vertegenwoordigde. U weet wel de zaak waar altijd van die snelle jongens staan met een galg om hun nek en een pinguïn jasje aan. Dat weerhoudt me niet als ik iets wil kopen. Nu ben ik iemand die altijd al op dit eiland loop in een korte broek, T-shirt en slippers, waar ik ook kom, dat is mijn kleding. Ik heb lak aan al die show en al die oplichters die in een pak lopen.

Zo, ik de winkel binnen in een korte broek. Werd ik opgevangen door een oudere heer met een galg en jasje aan en hij hoorde mijn verhaal aan. Hij glimlachte wat en ik dacht dat ik de juiste winkel nu gevonden had. Tot dat zijn mond open ging en het volgende eruit kwam, *Hé Janchi, hé Petite kom eens naar voren. Ik heb hier een klant die denkt dat hij een kleurenprinter kan betalen!* Ik keek even vreemd en daar kwamen nog eens twee pinguïns, die lachend vertelden dat, dat onmogelijk was en dat ik zo'n printer nooit kon betalen. Ik draaide me om bedankte hen voor de service. Ze bleven me volgen in het winkelcentrum waar ze mij zagen de winkel van hun concurrent binnen gaan

Daar was wel iemand die me duidelijk wegwijs maakte en waarop ik na een tijdje met een zeer grote doos de deur uit ging. De bewuste pinguïns waren nog in de winkel en ik zwaaide nog even naar ze en vervolgde mijn weg naar mijn truck, samen met de jongen en de grote doos.

Deze drie heren stonden bij de deur met hun mond open. Dat die jongen met die korte broek even 25 duizend gulden uit kon geven! Hun gezichten waren een plaatje! Niet verwonderlijk dat niet zo lang daarna deze winkel failliet was en dat deze pinguïns terug gestuurd werden naar de noordpool.

Kunstmennend eiland

Van het begin af aan ben ik druk doende geweest in en om de kunst. Ik mag me daarom kunstenaar noemen al voel ik me niet zo. Die rollen zijn meer weggelegd voor kunstmakers die alsmaar in de spotlights willen staan en niet weten wat ze voor gekheid moeten verzinnen om aan de bak te blijven.

Maar goed, ik had in een vrij korte tijd een aardige reputatie opgebouwd. Zeker omdat ik de enige full time kunstenaar was van die tijd. Alle andere mede kunstenaars hadden neven inkomsten en zagen kunst als een extra centje. Voor mij is het nog steeds een ‘full time job’. Jaarlijks waren er verschillende exposities op mijn naam en waren er vele bekende mensen van dit eiland die kost wat kost werk van me moesten hebben. Vele exposities werden georganiseerd op dit eiland, jaar in jaar uit.

Tot op een dag dat ik door een galerie gevraagd werd om met een wereld expositie mee te doen, samen met wat andere mensen. Ik heb mijn medewerking beloofd en ging direct aan de slag om 3 speciale tekeningen te maken, allen voor deze expositie. Ik leverde die in bij een reclame bureau die het boek moest verzorgen en de verdere pr.

Na enkele dagen werd ik door een van die medewerkers van dat bureau gebeld met de vraag wat er aan de hand was? Ik wist van niets en vroeg waarom hij deze vraag stelde. Wat bleek, ik mocht niet in het boek komen, ik was uit deze expositie gekinkeld!

Ik belde de galeriehoudster op wat er gaande was maar ze was erg vaag. Pas na enkele maanden kwam de aap uit de mouw. Het geheel werd gefinancierd door de grootste lokale bank. De toenmalige directeur, die absoluut niets van me moest hebben, had deze vrouw onder druk gezet van, of ik eruit of geen zijn geld terug. Om deze expositie doorgang te laten vinden was dat geld hard nodig. Geld is altijd nog belangrijker dan een kunstenaarje minder, dus moest ik maar oprotten! Deze ex-directeur, ben ik nog regelmatig tegen gekomen op recepties en op gelegenheden maar hij heeft mij nooit fatsoenlijk een hand gedrukt, laat staan mij aangekeken. Tot de dag van vandaag schijnt het dus nog aan zijn geweten te vreten over dit voorval van machtsvertoon.

Kunst op dit eiland is een werkelijke ‘farce’ en ze weten werkelijk niet wat ze voor geeks moeten doen om op te vallen. Het mooie van dit alles is dat ik nu wereldwijd veel bekendheid geniet maar men, op het eiland waar ik leef, mij compleet negeert puur omdat ik niet in hun straatje praat en van niemand afhankelijk ben.

Kunst op dit eiland wordt bepaald door enkele zeer dominante figuren die werkelijk geen kaas gegeten hebben van wat kunst bij wie alleen de gulden-tokens gelden. Kunst Curaçao staat vast gekoppeld aan de Antilliaanse gulden en de Dollar tokens.

De duurste afrastering op Curaçao

U hebt het nu wel door, neem ik aan. We leven hier op een geweldig eiland en een plaats waar letterlijk alles mogelijk is. Het komende verhaal is daar een duidelijke illustratie van en een bewijs dat wij op een bijzondere plaats leven.

We wonen hier heerlijk in een klein huisje op Banda’bou, zo heet dit stuk van het eiland dat is gelegen net buiten de stad tot westpunt toe. Dat is een gedeelte van het eiland waar de tijd gelukkig niet zo snel loopt en waar alles nog rustiger aan toe gaat dan op de rest van de wereld. We houden niet van stress en zeker geen moeilijke dingen. ‘Mañan’ is onze lijfspreuk wat ‘morgen’ betekent en lukt het niet morgen dan volgende week en anders in een ander leven! We doen alles hier rustig aan en we genieten werkelijk van het leven. De drank vloeit hier rijkelijk en de mensen hebben veel plezier.

Zo waren mijn vrouw en ik wat aan het rondrijden hier door onze buurt. Even kijken hoe de stukjes grond erbij staan en of er nog nieuwe mensen bij gekomen zijn. Lekker rustig rond tuffen in de wagen met de ramen open en genieten van de natuur. Kronkel weggetje hier en daar en een haakse bocht en dan weer een zandpad waar we uiteindelijk stuitten op een stuk grond wat wel heel bijzonder was.

In eerste instantie twijfelden we en dachten we dat het niet kon maar we waren gestopt en hebben even een klein onderzoekje gedaan en jawel hoor, het was geen droom. Twee hectare grond was netjes afgezet met verkeers-, naambord- en bushalte paaltjes! Ja, de palen waren uit de grond getrokken van de openbare weg en daar weer netjes neergezet! Bij sommige was nog duidelijk te zien waar ze vandaan kwamen, andere waren wat verder gesloopt. Ze deden perfect dienst om dit terrein af te sluiten.

Het was buiten dat het kleurrijk was, ook een afrastering die niet snel zal roesten. Het was werkelijk een mooi gezicht en eigenlijk een goed idee. Want de verkeersborden weet grotendeels niemand wat ze betekenen en de naambordjes worden amper gelezen.

Zo hebben deze palen nog nut en staan ze er werkelijk voor een goed doel. Maar toch niet te geloven dat je zo open en bloot paaltjes weg kunt halen uit de omgeving en dat je ze dan gebruikt in je eigen tuin als afrastering! Dit illustreert voor mij dat alles mogelijk is op dit eiland.

Vuurtje stoken

We hebben een aardig stukje grond en zo ook best veel takken, oud hout, droog gras en afval wat ik regelmatig, als de berg te groot wordt, op stook. Ook zo deze keer. Het was al geruime tijd droog en de takken zouden zeker opbranden. Ik pakte wat gras en stak de berg vuil aan. Het stond in een zeer korte tijd in lichte laaie. Geen probleem, het kan nergens naar toe, waren nog mijn gedachten. Ik bleef erbij staan want je weet maar nooit!

Zo gebeurde het dat er een flinke windvlaag kwam die de stapel uit elkaar trok en zo links en rechts wat in het dorre gras terecht kwam. Paniek brak uit want ik kon niet op vier plaatsen tegelijk zijn. Ik riep mijn vrouw die met een schop en een hark aan kwam voor versterking en zo wij ieder een deel namen. Eerst de snelste uitbranden die richting de burens uit ging. We hadden dat onder controle maar we hadden nog meer haarden, eentje was gelukkig vanzelf gestopt omdat er gebrek aan droog materiaal was, maar eentje was naar ons huis aan het gaan en naar de berg achter ons. Mijn vrouw nam de kant van de berg en ik ons huis beschermen. Rambo in de hitte van de zon en de hitte van het vuur! Na veel op en neer geloop was dat vuur ook aan zijn einde gekomen. Ik mijn vrouw helpen, om zo de uitbreiding naar de berg tegen te gaan.

Ondertussen smolt onze net gelegde dripsysteem met de nieuwe drippers. Ook het kleine beetje begroeiing, wat er omhoog was gekomen, was weg, plat en afgefikt! Het was een klus van ruim 2 uren. Met een uitgeblust vuur maar ook twee uitgebluste personen hadden we deze klus onder controle gekregen. Een klus die je niet vaak te doen moet hebben want vuur en zon samen, ik kan u vertellen, is werkelijk heet!

Vanaf nu is het stoken bij weinig of geen wind op een open kale plaats midden op ons stuk terrein.

Eten, zoveel je kunt

We gingen zeer regelmatig uit eten en dat kon variëren van de bekende ‘fast foods’ restaurants tot gerenommeerde restaurants. We konden met onze kinderen overal komen en we hadden werkelijk fijne tijden samen.

Iets nieuws werd geïntroduceerd op dit eiland ‘All you can eat’! We wisten wel dat onze kinderen goed konden eten want dat hadden we in de voorgaande jaren wel gemerkt. We dachten dit ook maar eens te ondernemen, zou best leuk zijn. We hadden duidelijk alles doorgenomen. De complete strategie van het eten werd nauwkeurig onder de loep genomen. Ook hadden we de kinderen duidelijk gemaakt dat ze alles mochten opscheppen eten maar het bord eerst leeg moest zijn voordat ze weer mochten gaan halen. Deze kinderen hadden altijd vele dingen snel door, al zagen de gezichten er soms uit alsof ze niet tot tien konden tellen. Ze beloofden zich te gedragen en alles op te eten. Dus op naar de ‘all you can eat’ show.

We kwamen bij van der Valk aan, want die was de eerste met deze stunt en ik moet zeggen het was een geweldig buffet wat ze tentoonstelden. Vele soorten vis, gerookt, gebakken of gestoofd, alle soorten brood en beleg en je kunt het niet geloven maar alles was er tot de verschillende taarten toe. Mijn zoon stond meteen voorop en schepte wat op en ging aan tafel. We bestelden een drankje en begonnen te eten. Mijn zoon was natuurlijk snel klaar want hij had al wat anders op het oog. Later begrepen we dat hij alles op het oog had want deze jongen schepte 10 borden eten op! We herinnerden hem eraan alles op eten en niet ziek worden. Alles ging netjes naar binnen en toen wij al geheel vol daar zaten, heeft meneer ook nog 4 toetjes naar binnen gewerkt! Bij elkaar hebben we er drie en een half uur gezeten en we konden wel zeggen dat we een duidelijk vol gevoel hadden. Het was een goed verzorgd buffet en alles werd keer op keer netjes aangevuld.

Uiteindelijk was alles goed verlopen en hadden we de kinderen beloofd na enkele maanden weer daar naar toe te gaan. Ook toen was mijn zoon de koning in het naar binnen werken en hadden we weer een ruime keuze.

De derde keer, wat later, was totaal anders. Er was geen vis meer en er was niet zoveel keuze meer en wat erger was, er werd niet meer bijgevuld! Duidelijk was geworden dat door die gasten, zoals mijn zoon, de winst niet werd gehaald en dat ze er geld bij moesten leggen! Dat hoorden we 2 jaar later van de manager die ons vertelde dat er mensen waren die wel 10 keer gingen opscheppen. Ik lachte en vertelde hem, *Kan niet*, maar wist beter. Hè zoon?

Bankje zitten

Heeft u wel eens een mens werkelijk gezien? Echt bekeken en echt naar zijn lichaamstaal gekeken? De uitdrukkingen op zijn gezicht? De energie die om hem heen gaat? Dan raad ik u aan, eens een andere hobby bij uw huidige hobby's te nemen. 'Mensjes kijken'.

Ik ben zelf niet iemand die drukte op zoekt en probeer het zelfs te vermijden. Ik houd van rust, van baaien en de natuur, maar waar doorgaans de mens een grote stoorzender is in het geheel. Maar zo af en toe moet ik me wel begeven in grote drukte of een stad waar Jan en Alleman lopen. Ik spreek dan meestal af dat ik ergens ga zitten en wacht tot mijn vrouw klaar is met haar inkopen.

Daar zit ik dan, met een bekertje water in mijn hand achterover leunend en kijkend naar de verscheidenheid aan mensen.

Dikke, dunne, brijnaalden tot heipalen, wit, geel, zwart, bruin, oranje en soms groenig! Lang, kort maar ook luidruchtig, verlegen, bang en nadrukkelijk aanwezig. Met allerlei kleren van dikke stoffen tot zo goed als alles uithangend en afvragend 'wanneer word ik nu verkracht?' Maar ook in apenpakjes met de galg nog om hun nek. Zwetend maar in stijl. Niet te vergeten de hoedjes die nu in de mode zijn want daar val je mee op. En dan diegenen die al zoveel getrokken zijn dat je hun werkelijke gezicht niet meer herkent. Of diegene dat je weet dat ze al 75 is en eruit ziet als haar kleindochter van 18! Allemaal mensen en allemaal gemaakt van het zelfde vlees en bloed. Maar o met zoveel verschillende uitstralingen met ieder zijn eigen verhaal.

Nu, dat is waar ik dan naar kijk en bij ieder beleef ik zijn verhaal op het moment dat hij langs me lopen. En dan plotsklaps merk je dat de problemen van die dag, die je net meegemaakt hebt, niets zijn tegenover de problemen die deze mensen hebben.

Oeps, mijn vrouw komt eraan, ik moet gaan. Ik wens u nog veel kijkplezier.

Selectieve armoede

Misschien even niet zo'n geweldig onderwerp in een boekje als dit. Maar toch is het waard dat er wat meer op de reële feiten wordt gedrukt als je dit boekje leest.

Armoede is een zeer groot probleem op dit eiland. We hebben een grote groep Europese mensen die zich hier te goed doen aan alles wat rijkdom te bieden heeft. Kosten noch moeite worden gespaard om een onderkomentje te bouwen wat hen aanspreekt. Je praat hier over onderkomens waar je als 'normaal' mens zich voor zou schamen. Onder het motto dat zij 'ooo zo hard er voor gewerkt hebben' en 'het recht hebben om dit allemaal te doen', worden hier natuurgebieden en grote stukken eiland vernield. Met hun dikke vette portemonnee meent deze groep alles te mogen en te kunnen. De schrille tegenstelling is de zeer grote armoede waar mensen in houten huisjes wonen waar nog geen fatsoenlijke raam en deur in zit omdat ze dat niet kunnen veroorloven. Bouwsels, meestal met zeer slechte daken. Dan nog maar niet te praten over het huisraad wat er aanwezig is. Zeer weinig geld en nooit een opleiding gehad moeten ze zien rond te komen in een maatschappij die alleen maar is gefundeerd op weelde, geld en macht.

Deze mensen hebben zeer weinig te eten en slapen op de grond op een stuk karton en zijn afhankelijk van mensen die hun steunen. We praten hier nog niet over de vele drugsverslaafden op het eiland, maar we praten over alleenstaande moeders, vaders met een arsenaal aan kinderen die ook gedoemd zijn te verkommeren in deze wereld.

Toch, af en toe moet je lachen als je in een wijk bent waar veel armoede is. Je kijkt rond en ziet soms opmerkelijke dingen. Zo is me altijd bijgebleven, een huisje waar een zeer arm gezin woonde en waar we regelmatig waren om te helpen. Op een keer stopten we bij het huisje en wat zagen we tot onze grote verbazing. De mensen hadden een grote satellietdish naast het huisje gezet. Binnen gekomen zagen we een groot beeldscherm staan en een oude gammele stoel waar de 'eigenaar' zat te kijken. We vroegen waar dat vandaan kwam en er werd ons uitgebreid verteld dat ze 'number' hadden gewonnen en deze aanschaf hadden gedaan omdat ze ook wel eens luxe naar de TV wilden kijken!

Mijn vrouw en ik keken elkaar aan en vroegen of het niet verstandiger was geweest om er wat eten en wat kleding voor de kinderen voor te kopen. Waarop we het antwoord kregen dat, dat toch wel kwam en ze ook wel eens luxe mee wilde maken!

Na enkele maanden was de TV weer verdwenen en de dish was weg. Wat bleek, geld was op en er was geen stroom meer om het zaakje draaiend te houden. Ze zaten met z'n allen weer buiten op de stoep, gooiden stenen naar de leguanen en andere monsters die rond hun huis kropen. De luxe was weer omgewenteld naar armoede. Niet aan denken en maar hopen op een nieuwe winst vanuit de loterij kas.

Blanco volmacht

We hadden al geruime tijd een jongen van middelbare leeftijd geholpen en zo ver gekregen dat hij een redelijke goede baan had om zijn huurhuis en zijn gezin te onderhouden. Op een gegeven moment waren er wat financiële problemen wat niets nieuws was, maar hij had zelf een oplossing bedacht. Hij was naar een lokale bank gegaan met zijn loonstrookje en kon daar een lening afsluiten. Er was een probleempje en dat was, dat er iemand garant moest staan voor deze jongen. U raadt het al, we werden de gelukkigigen. We zijn met hem gaan praten hoe hij dat dan aan wilde pakken. Wonderwel overtuigde hij ons van zijn goede bedoelingen en we spraken af om naar de bank te gaan.

Wat meteen opviel was, dat als wij naar een bank gaan worden we goed behandeld. Maar bij deze bank die leningen verzorgt onder de ‘armen’, was het net of je een aalmoes kwam halen en aan moest sluiten in een lange rij! We waren aan de beurt en alles was al bekend bij deze dame. Zij duwde ons 5 blaadjes in de hand met het verzoek om deze allemaal te tekenen. Ik ging even door deze blaadjes heen, want je wilt toch weten wat je tekent, niet waar? En wat viel me op, de aanvraag en andere blaadjes waren of niet ingevuld of blanco! Ik terug naar de juffrouw en vroeg wat ik moest tekenen. Waar ze op antwoordde dat ik ze allemaal moest ondertekenen en ook nog verder paraferen. Stom verbaasd vroeg ik, maar wat teken ik dan, want niets is ingevuld. Netjes antwoordde ze me; *O, dat doen we altijd zo en vullen later alles in!*
Daar hebben we nu geen tijd voor.

Ik viel letterlijk van mijn geloof en van mijn stoel en vertelde haar heel vriendelijk dat ik geen blanco vellen zal tekenen als ik niet weet wat ik teken. Ook vervolgde ik nog met de zin dat dit niet kan, door een bank. Haar antwoord was duidelijk: *Wij doen dat altijd zo en als u niet tekent gaat de lening voor deze meneer niet door.*

We zijn vertrokken zonder te tekenen en we hebben op een andere manier deze jongen kunnen helpen.

Curaçaose carnaval

Ja, beste mensen, we hebben hier op dit eiland ook carnaval, wat het volksfeest nummer één is! Het is moeilijk alles op papier te zetten maar ik zal proberen een beeld te schetsen wat carnaval hier is.

Carnaval begint al maanden van te voren waar vele groepen druk bezig zijn om kostuums te maken en voorbereidingen te treffen. Het is een zeer dure aangelegenheid om deel uit te mogen maken van een groep, waar je dik geld moet neertellen om lid te mogen zijn. Leningen worden daar voor afgesloten en mensen moeten soms het gehele jaar afbetalen wat ze in enkele dagen verkwissten. Het mooie is dat de overheid deze mensen nog bewust uitkleedt ook en nog durft te beweren dat Curaçao een grotere en betere carnivalsstoet heeft dan Rio de Janeiro! Nu, ik kan u vertellen dat iedereen voor zich zelf staat te dansen en een poging doet om even voor de nationale tv 8 te komen!

Buiten dus de leningen die aangegaan moeten worden om lid te mogen zijn is de economie op een zeer laag pitje rond de carnavalstijd. De weken voor het carnaval komen de mensen niet op hun werk want ze moeten 's avonds naar de 'jump ups', wat carnivals feesten zijn waar je slentert over de straat met rijkelijk vloeiend alcohol en vreselijk harde muziek. Na de carnivals dagen melden ze zich massaal ziek omdat er dan uitgerust moet worden. Wonderwel werken daar de SVB en andere verzekeringen nog aan mee ook. Als werkgever mag je van geluk spreken dat je het allemaal overleeft.

Zoals ik al eerder aangaf, het carnaval zelf is niet veel meer dan een massa mensen gekleed in kleren die kleurrijk zijn en soms zeer schaars. Qua praalwagens en versierde auto's is er niet werkelijk iets te zien maar we gaan er van uit dat ze hun best hebben gedaan. De muziek staat echt zo hard dat iedereen met oordopjes loopt en je elkaar werkelijk niet kan verstaan! Maar we hebben de bloedhete zon, de 'ambiente' (sfeer) en de rijkelijk vloeiende alcohol, waar elk mens de dagen wel mee door komt. We blijven genieten en kijken naar mensen die jammer genoeg zich in de schulden werken om deze dagen in de 'picture' te staan.

Meer rechten

In de tijd dat we nog geen internet bankieren hadden was ik zeer regelmatig bij de bank. Niet dat ik een Dagobert Duck ben maar elke overmaking, elke transactie moest nog handmatig gebeuren. Ik ging meestal vroeg want als je later op de dag kwam was de rij alleen maar groter en was je een zee aan tijd kwijt om te kijken hoe heerlijk traag het ging.

Op een dag was het weer ‘bankdag’ en dus voor 8 uur al zorgen dat je buiten in de rij kon wachten tot dat de deur open ging. Deze bank had een regel dat de voordeur alleen open mag als de kluis ook open is. Een regel die ik niet altijd heb begrepen en ik heb dan de verklaring dat het zo moet zijn omdat dan de overvallers sneller in en uit kunnen lopen met hun buit. Verdere logische verklaringen zijn er niet. Je hebt bij deze bank de pech dat de 8 uur wereldtijd niet de 8 uur is van de kluis en zo kan het zijn dat er al een aardige rij staat voordat de bank werkelijk open gaat.

Het is altijd een plaatje om te zien hoe de bewaker keer op keer om het hoekje komt kijken of wij nog allemaal buiten in de zon netjes in de rij staan. En dan... ja de deur gaat open.

Net voordat dat gebeurde was er deze keer een oude dame die vanuit achter de rij naar voren kwam en voor mij wilde schieten. Ze had pech dat ik nummer een was van de rij en ik hield de deur stevig vast en liet haar mooi wachten totdat de mensen die voor haar stonden binnen waren. Tierend en vloekend stond ze daar tussen mij en de deur. Ze had als reden, omdat ze oud was en daardoor het recht had om voor te schieten. Waar ik op antwoordde dat ze echt niet zo oud was en dat zij net zo als wij, netjes op haar beurt moest wachten. Het voorschieten wordt alleen gedaan door kinderen en niet door volwassenen. Uiteindelijk draaide ik me om, liep naar binnen en vervolgde mijn weg naar het loket waar al een vriendelijke medewerkster me opving en vertelde dat er eindelijk eens iemand ingegrepen had bij deze vrouw.

Bewaking, och die staat er wel maar tegen de tijd dat hij wakker wordt, als er werkelijk iets gebeurd is, zijn we met z'n allen al lang verdwenen. Beter kunnen ze een aangeklede pop voor de deur zetten want ook die kent de tijd niet en kan dan nog wel eens omvallen zodat de overvallers dan over kunnen struikelen!

Motorblok lenen

Hoe ik op deze titel kom? Och, u zult zo dadelijk wel begrijpen. We hebben verschillende autoverhuur bedrijven hier op het eiland. Alle grote jongens zijn er en doen heel ijverig hun zaken bij de toeristen die hier naar toe komen. Stuk voor stuk nieuwe wagen, goed onderhouden en wonderwel ook nog betaalbaar.

Op een gegeven moment was ik aan de praat geslagen met een van de eigenaren van het grootste autoverhuurbedrijf op dit eiland. De zaken gingen goed maar hij had een probleempje, wat hij ondertussen toch had opgelost. Hij verhuurde de wagens niet meer aan de lokale bevolking en zo was zijn probleem eensklaps van de wereld.

Wat was zijn probleem, zal u zich nu afvragen. Simpel, bij het verhuren van zijn nieuwe wagens waren ze er achter gekomen dat de motoren vrij snel problemen gaven en dat de garage maar niet snapte dat nieuwe wagens zo veel bij hun terug kwamen. Ook zagen de motorblokken er niet uit en zijn ze alles maar gaan controleren. Wat bleek, het nummer van het nieuwe motorblok en dat op de belasting kaart voorkomt, was niet het nummer van de motor die er nu in zit! Wat gebeurde er? Lokale slimme jongens huurden voor een weekeinde de wagen, meestal bekende merken, en ze kwamen die netjes 's maandags inleveren. Keurig gepoetst, 'piko bello' was hij. Maar er was wat veranderd, ze hadden in het weekeinde het nieuwe motorblok uit de huurwagen gehaald en een oud motorblok daarvoor in de plaats gezet! Zo hadden die oude wrakken van auto's op dit eiland soms splinternieuwe motorblokken gratis en voor niets.

Nu is het zo, als je een wagen huurt wordt er altijd naar de nummers op het motorblok gekeken en sindsdien wordt ook bij het keuren van de wagen even gekeken of het nummer nog wel klopt met je belastingkaart. Vreemd genoeg zijn die nieuwe blokken nooit teruggevonden maar weer ergens begrijpelijk want u hebt al kunnen lezen in dit boekje hoe de keuring kan verlopen.

Stroomloos eiland

Ja, beste mensen we hebben stroom op dit eiland! Niet te geloven hè? Dat wij zo vooruitstrevend zijn. We hebben drie punten waar stroom verwekt wordt en daarnaast nog op twee plaatsen windmolens en een compleet park met reserve units aan generatoren. Kan het niet mis gaan, denkt u nu met uw gezond verstand. Nou, de praktijk leert ons anders en de praktijk is bitter.

Op het heetst van het jaar, in de maanden september en oktober, heeft onze elektriciteit bedrijf besloten onderhoud te plegen. Kunt u dat nagaan, op het moment dat je de meeste energie nodig hebt ga je de units stil leggen. Van planning hebben ze op dit eiland nog nooit gehoord maar dat het zo belabberd is, kon ik in mijn stoutste dromen niet indenken. Een fabriek ligt compleet plat en wat gebeurt er, de wind valt weg. Normaal voor die tijd van het jaar, want we zijn dan in de orkaan periode. De fabriek is in onderhoud en geen molen die draait!

Geen probleem, moet kunnen, is kennelijk hun motto en zo hebben ze ook nog even de zinnen gezet op een paar andere units die ze ook wel eens van binnen willen zien en even gaan nakijken. Uiteindelijk komt het er op neer dat enkele units nog werken en de back-up full time ratelt om alle airco's en elektrische apparaten aan de gang te houden.

Nu zijn ze tot alles toe in staat en dat blijkt wel uit het volgende. Door de grote hitte is er een capaciteit tekort en wat doen de heren elektra bedrijf, ze schakelen grote woonwijken gewoon uit! Ja, elke dag kun je rekenen dat je enkele uren thuis zonder stroom zit omdat de bedrijven in de stad en onze bestuurders in de airco moeten zitten!

Anno 2008 is dat nog mogelijk op ons eiland-je. Dan menen ze ook nog dat ze het allemaal zelf kunnen regelen. Denkt u er ook zo over?

Billen bloot

Censuur. Pikant onderwerp en mag alleen gelezen worden door personen boven de 18. Ja, mensen want dit is niet te geloven.

Een lange tijd geleden ontvingen we hier op het eiland een grote groep Europese artsen. Allemaal door het dolle heen want dit was het eiland van zee, zon en witte stranden.

Enkele dagen was de conventie al gaande en er was een vrije dag ingelast zodat deze mensen wat konden genieten van dit eiland. We hadden deze mensen wat suggesties gegeven maar ook wat tips. Een van de vaste tips was, dat je vreselijk op moest passen voor de brandende zon boven je. Er is geen middeltje tegen deze vreselijke vuurbol te verkrijgen en dat is wat je elke gast duidelijk op het hart probeert te drukken. Ook zo deze keer, maar je weet er zijn altijd van die gasten die al de hele wereld hebben af gereisd en zo alles al weten.

En jawel hoor, laat op de middag werden we gebeld of we konden helpen. We gingen naar een Duits echtpaar die beiden vuurrood in hun kamer lagen, kermend van de pijn. We brachten ze naar een lokale huisarts die meteen het ziekenhuis belde. Ze werden opgenomen en behandeld voor tweede graad verbranding. Dat was nog niet alles maar mevrouw en meneer waren ook nog romantisch geweest en waren naakt gaan zwemmen en zonnen op een van onze kleine baaitjes.

Gevolg; hun billen en edele delen waren zo verbrand dat de vellen erlangs hingen en ook nog eens de wonden zo vuil waren van al het fijne zand wat je op onze baaien vindt.

U kunt zich wel voorstellen dat deze mensen niet meer zijn verschenen op de conventie en dat ze hoogstwaarschijnlijk ook wel verder nadenken om op een tropisch eiland nog naakt te gaan zonnen.

Hagel in de tropen

Nu maakt hij het te bont, denkt u. Of u het gelooft of niet, dit is toch een waar verhaal en zelfs nog bevestigd door onze lokale meteorologische dienst.

We waren op een zondag morgen druk aan het werken in de tuin en er kwamen wat wolken aanzetten vanuit het oosten. Niets abnormaal en zelfs gewoon voor hier, waar de wind altijd uit het oosten komt. Het is ook duidelijk te zien aan onze begroeiing die allemaal duidelijk een kant uit gaat. Een van de bekendste bomen is onze divi divi boom die letterlijk een kant uit groeit!

Op een bepaald moment kwamen er wolken aan vanuit het westen wat wel opmerkelijk was want de twee wolken massa's gingen naar elkaar toe! We gingen gewoon door in de tuin en op een gegeven moment begonnen de eerste regendruppels te vallen. Ik werkte nog wat door totdat ik het koud begon te krijgen en merkte dat de regendruppels wel erg hard waren.

We gingen schuilen onder een afdak en toen zagen we de reden waarom die druppels zo heerlijk hard op ons lichaam kwamen, het was namelijk HAGEL.

Verderop scheen de zon en wij stonden in de tuin in de hagel en dat op een tropisch eiland in de Caribische zee. Toch geloofden we het niet echt en stonden maar een beetje beteuterd te kijken. Dit was iets wat niet gebruikelijk is in de tropen meenden wij.

Toen we klaar waren met de tuin en weer een beetje mens waren na de hagelmarteling en kou, belden we de meteorologische dienst op die bevestigde dat het mogelijk is. Het was waar en geen droom, hagel op ons eilandje.

Leguaantje kopen

Op dit heerlijke eilandje hebben we aardig nog wat dierenlevens. De hagedissen, de vele verschillende kleurrijke vogels en de onderwaterwereld die gewoon een lust voor het oog is. De natuur heeft werkelijk mooie wezens op dit eiland geplaatst en daar horen ook onze leguanen bij. Je weet wel, die prehistorische monsters die in de tijd stil zijn blijven staan. Als je ze ziet lopen denk je even dat je miljoenen jaren in de tijd terug bent. Ze zijn de schrik voor de lokale landbouwers maar een bezienswaardigheid voor de toeristen. Nu hebben deze dieren een pech op dit eiland. Een oude traditie doet de eilandelijke bewoners geloven, dat bij het eten van deze dieren hun potentie zal verhogen!

Niet lachen, want dit is een bloedserieus onderwerp en kan niet zo maar even weggewimpeld worden. Je moet weten, dat wij als leek en trouwens ook de eilandelijke bewoners niet het verschil weten tussen kippen- of leguanenvlees. Er is namelijk geen verschil in smaak en ook niet in structuur. Vele restaurants serveren dan ook gewoon kippensoep zeggende dat het 'sòpi yuana' (leguanensoep) is! Gelukkig, anders waren de laatste leguanen al lang uitgestorven geweest op dit eiland. Ja hoor, we hebben een wet hier op het eiland net zoals bij u in uw land, 'Cites' genaamd maar dat is zoals vele wetten, niet van toepassing hier op het eiland. De Antillen hebben uitzonderingen gemaakt op de wet en zo is het toe gestaan om leguanen te vangen en te eten. Onder het mom dat het hun cultuur is!

Ik kan het nog steeds niet over mijn hart verkrijgen als ik mensen langs de weg zie staan die nog levende leguanen, met hun poten op de rug gebonden, te koop aan bieden. Ik stap naar die mensen toe en koop dan hun voorraad gevangen leguanen op, mits ze nog leven. Dan rij ik verder als een goede Curaçaoënaar die vannacht zijn best gaat doen op Campo! Iets verderop, waar een groter stuk open ongerepte natuur is, snij ik de touwtjes door. Ik masseer even de pootjes van de dieren en laat ze dan vrij, waar ze na even geknikt te hebben van me weg lopen. Weer even uitstel voor hen en misschien net genoeg tijd om nog wat nakomelingen te maken. Uiteindelijk moet dat wel want ze zijn volgens onze bevolking oo zo vruchtbaar.

Wat je een mens niet allemaal in kunt prenten en dat ze het dan ook nog geloven ook!

Fik erin

In de vele jaren dat we hier wonen op dit eiland, maak je werkelijk ongelofelijk veel dingen mee. Ik heb mijn vrouw beloofd dat het geen saaie tijd zal worden samen hier op het eiland en ik moet zeggen, het lukt me aardig. Geholpen door de lokale mensen en de lokale politiek, is er altijd wel iets wat vraagtekens en actie of reactie op roept.

Deze keer is het iets wat al geruime tijd speelt. We praten hier over de vele bedrijven die spontaan van de ene op de andere dag niet meer bestaan. Dit eiland is werkelijk vergeven van kleine winkeltjes, supermarkten tot grote bedrijven toe. Waar ze hun inkomsten vandaan halen is voor iedereen een groot raadsel want de klandizie is ook niet zoals het zou moeten zijn, zeker niet voor de grotere bedrijven. Natuurlijk, want het eiland is te klein voor al die verkoop punten! Maar vele bedrijven hebben een oplossing gevonden op dat probleem.

Ze gaan open met een hoop tam tam, lokken voor een tijd de klanten naar hun 'toko' en dan komt de neerwaartse omzet en de lasten worden te hoog. Ondertussen is het de kunst om je 'toko' goed te verzekeren, liefst ruim over de werkelijke waarde en dan melk je, je bedrijf geheel uit. Elke cent wordt weg gesluisd zodat het steeds slechter gaat. Dan komt de Barba Papa truc, je barricadeert je bedrijf 's avonds zo goed dat er werkelijk niemand binnen kan en dan, ja hoor, we gooien de fik erin! Jip, je brandt je hele hebben en houden af. Krijg je even een onderzoek of jij het niet gedaan hebt, maar dat is natuurlijk niet zo en ook is het altijd moeilijk te bewijzen, zeker hier op de Antillen. Niemand die zijn vinger op durft te steken of te wijzen. Na een jaartje ga je naar de verzekering en dan krijg je een cheque in je hand gedrukt die ruimschoots je bedrijf, wat je afgefikt hebt, dekt.

Wat doe je dan. Och, je start weer een bedrijfje maar natuurlijk niet met al dat geld erin wat je hebt geïnd. Dat zou dom zijn, en zo ga je weer een tijdje aan de slag tot dat..... ja tot dat er weer een fikkie komt.

Duikbrevet halen

Nee, ik spaar je, ik ga het niet over mijn duikbrevet hebben. Dat is al ter sprake gekomen in een vorig stukje. Ik wil even aanhalen hoe je hier snel en veilig divemaster kunt worden, binnen een week!

Ja hoor, wij zijn een wonder eiland met een wonder bevolking. Zo ook een vriend van mij die een hotel had richting Banda'bou en hij wilde dat uitbreiden met een duikschool. Het was een vrij gezette man en toen hij zijn plannen aan me vertelde moest ik in mijn eigen lachen, want ik zag hem al, met een lading lood om zijn nek de afdalingen maken in onze blauwe zee. Ik vroeg of hij al de nodige papieren had en dat hij op zijn minst divemaster moest worden om met mensen naar beneden te mogen gaan. Maar goed, hij had zijn plannen doorgenomen met me en we kaartten later nog met een biertje in de hand wat na.

Een week later kwam ik in zijn hotel en zag daar 7 diploma's aan de muur hangen. Ik liep daar naar toe en zag dat hij 7 duikbrevetten gehaald had, allemaal gedateerd met enkele maanden er tussen. Ik ging naar hem toe en vroeg hem of hij me voor de gek had gehouden, die week daarvoor, met zijn duikbrevetten. Hij antwoordde: *Och ik ben naar de grootste en oudste Padi duikschool gegaan hier op het eiland, heb wat duikjes gemaakt en de eigenaar een extra centje in zijn hand geduwd. Hij heeft mij gisteren al deze diploma's gegeven en vanaf vandaag ben ik 'divemaster'.*

Ik keek hem aan en vroeg of dat wel verantwoord was om zo met levens om te gaan van toeristen, waar hij op antwoordde: *Wat denk je van de vele andere duikschool eigenaren, hoe zij aan de papiertjes zijn gekomen?* Ik was stil, lachte wat en ben maar naar een ander onderwerp overgestapt.

Nu, jaren later komen er steeds meer duikongelukken voor op dit eiland, iets wat in het begin niet was, omdat diegenen die toen doken wel degelijk de klappen van de zweep kenden. Maar met al deze 'snel cursus duikscholen' merk je dat inderdaad de leraar het niet zo nauw neemt en alleen denkt aan de paar honderd dollars die hij binnen haalt per persoon.

Geld is toch belangrijker dan mensenlevens niet waar?

Even iets te ver

Het ging allemaal enkele tientallen jaren erg gemakkelijk op dit eiland. Had je vuil dan was er een plaats vlak bij onze luchthaven waar je het in zee kon gooien. Je reed met je wagen achteruit en dan kiepte je al de rommel zo de zee in! Erg gemakkelijk en ook natuurvriendelijk, want onze vissen eten plastic, staal en al het ander vuil!

Op een zaterdagmiddag had ik een truck vol met tuinvuil en ik was bij de bewuste plaats aangekomen. Een file en het leek erop dat er geen schot in zat. Af en toe kwam er een wagentje leeg terug maar het ging wel vreselijk langzaam.

Ik stapte uit de truck en liep naar voren. Jawel hoor, het was meteen duidelijk. Vele mensen stonden te kijken naar een rare situatie. De vrachtwagen die vooraan stond en naar achteren was gereden, was met de twee achterwielen te ver gegaan. U moet weten dat er een zeer zware stalen constructie is die de wagen net voor de 7 meter diepe afgrond laat stoppen. Dit om te voorkomen dat je met wagen en al in zee valt! Er waren twee dump plaatsen en bij eentje was de stalen installatie zo verroest dat je te ver naar achteren kon rijden en zo over de helling kon vallen. Dat was dus met deze vrachtwagen gebeurd, de twee achterwielen hingen 7 meter boven de zee en de wagen steunde op zijn aandrijf-as op de rotsen.

Ik heb even staan kijken maar de wagen kwam er niet vanzelf uit en niemand die maar iets ondernam om deze vrachtwagen uit zijn benarde situatie te halen. Na verloop van tijd ben ik maar naar mijn truckje gelopen, omgedraaid en naar huis gereden. Gewacht tot de volgende dag om maar weer terug te gaan. Wonderwel was de vrachtwagen toch verdwenen. Of hij nu in zee is beland of losgetrokken is geworden is mij nooit ten oren gekomen.

Begravenis op het eilandje

Triest en misschien niet zo'n werkelijk vrolijk onderwerp. Maar bij het lezen van dit stukje zul je merken dat een begrafenis op dit eiland iets meer heeft dan alleen afscheid nemen van een overledene.

Het was een zaterdag en een kennis van ons uit het dorp was overleden. Het is de gewoonte dat je, als kennis, ook op een de begrafenis komt. Het gaat soms zo ver dat je verwacht wordt, als je ooit eens met die persoon contact hebt gehad, ook bij zijn kist te gaan staan. Maar aan die regel doe ik niet mee. Op deze zaterdag konden we er niet onderuit en waren we, uitgedost in de traditionele kleren, naar de kerk gegaan. We zaten daar en na de condoleance kwam er een man binnen die oo zo luidruchtig begon te huilen en een hele show weggaf. Ik weet dat we 'huilvrouwen' hebben die ingehuurd worden om te komen huilen bij de kist, maar ik wist niet dat er ook mannen waren die dit 'beroep' hadden. De man ging naar buiten en kwam na 5 minuten weer terug. Weer met dezelfde show. We keken het even af en vertrokken net nadat deze man zijn performance had gedaan.

Buiten op het kerkplein liep deze man naar zijn wagen, pakte een beker en fles whisky en begon te drinken. Hij stond wat lachend te praten met zijn vrienden. Jip, het was toch een huilman die op commando kan huilen voor een wildvreemde.

Och, moet kunnen en dat geeft dit eiland nu net die andere menselijk 'touch' die we al op vele plaatsen op de wereld verloren hebben.

He oudje

Ik woon in een omgeving waar vele oudjes wonen en zelfs mijn buurvrouw is pas geleden honderd jaar geworden! Zal er maar vanuit gaan dat we dus in een goede buurt leven waar je oud kunt worden.

Maar als ik met zo'n oudje ga praten of ik zie ze samen keuvelen dan gaat er een apart gevoel door mij heen. Een gevoel van, dat ik nu weet waarom deze oudjes het zo lang uithouden en waarom ze nog steeds genieten van het leven. Je ziet ze stralen, je ziet ze wegtrekken in een wereld o zo mooi en het lijkt soms of ze praten met engelen om hen heen. Wat is het, wat deze mensen zo tevreden maakt, zo gemoedelijk en zo heerlijk om te zien? Ik denk en heb het antwoord. Regelmaat, geen stress, geen opjagen, geen zorgen meer en op tijd de zorgen die er zijn, loslaten. Ze zijn een met de natuur, hebben hun kruiden en hun andere drankjes die hen onsterfelijk maken. Maar niet wetende dat ze zo dicht met de natuur bezig zijn. Luisteren naar de natuur en genieten van de kleine dingen zoals een vogel, bloem of een torretje dat voor hun vliegt of kruipt.

Luisterend naar deze mensen denk ik dat ik het door heb, het geheim van het leven, de weg naar het goede.

En dan! PATS BOEM valt de krant in de bus en ik zie weer alle ellende om me heen.

Oudje o oudje, hoe kun jij deze dingen van je afzetten?

Beste mensen

Dat was het voor zo ver. Ik hoop dat u genoten heeft.

Let wel, we leven hier op een geweldig eiland vol contrasten en vol regels die niet nageleefd worden. Maar dat alles maakt dit eiland zo bijzonder. In ieder geval ik heb hier een heerlijke tijd samen met mijn gezin en de oudjes om ons heen van Banda Abou.

Mocht u dit eiland willen bezoeken, we verwelkomen u met open armen! Hou er wel rekening mee. Door de grote hitte kan het wat onaangenaam ruiken, maar dat mag het verwelkomen niet verpesten.

*Laten we zeggen
'BON BINI NA KORSOW'
en wat in Nederlands betekent
'Welkom op Curaçao'.*

Tot ziens
John

John Baselmans heeft meerdere boeken op zijn naam staan.
Die u kunt bestellen via zijn website; <http://www.johnbaselmans.com/Books/Books.htm>

Reeds verschenen boeken zijn:

Eiland-je bewoner Deel 1	ISBN 978-1-4092-1856-2
Eiland-je bewoner Deel 2	ISBN 978-0-557-00613-7
Eilandje bewoner - Luxe edition	ISBN 978-1-4092-2102-9
Eiland-je bewoner Bundel	ISBN 978-0-557-01281-7
John Baselmans Drawing Course	ISBN 978-0-557-01154-4
The secrets behind my drawings	ISBN 978-0-557-01156-8
The world of human drawings	ISBN 978-0-557-02754-5
Drawing humans in black and white	ISBN 978-1-4092-5186-6
Leren tekenen met gevoel	ISBN 978-1-4092-7859-7
Ingezonden	ISBN 978-1-4092-1936-1
Moderne slavernij in het systeem	ISBN 978-1-4092-5909-1
Help, de Antillen verzuipen	ISBN 978-1-4092-7972-3
Hé oudje, leef je nog?	ISBN 978-1-4092-8482-6
Mañan (Morgen) , Inburgeringscursus voor.....	ISBN 978-1-4092-8949-4
John Baselmans' Lifework (Part 1)	ISBN 978-1-4092-8941-8
John Baselmans' Lifework (Part 2)	ISBN 978-1-4092-8959-3
John Baselmans' Lifework (Part 3)	ISBN 978-1-4092-8974-6
John Baselmans' Lifework (Part 4)	ISBN 978-1-4092-8937-1

